Kim olduğunu asla unutma!
Hep hatırla!

BENİ KIŞKIRTMA

TAHEREH MAFI

DEX

Kim olduğunu asla unutma!
Hep hatırla!

BENİ KIŞKIRTMA

TAHEREH MAFI

DEX

BENİ KIŞKIRTMA

TAHEREH MAFI

KENJI

Birkaç cümle haykırıyor, hepsi bu diye düşünüyorum. Öylesine *sözler.* Ama çığlık atıyor, neredeyse abartılı bir ıstırapla, var gücüyle haykırıyor ve bu, mümkün olabileceğini hiç mi hiç düşünmediğim bir yıkıma neden oluyor. Sanki içeriden patlıyor.

Hiç gerçek gibi gelmiyor.

Yani, Juliette'in güçlü olduğunu biliyordum –henüz onun güçlerinin derinliklerini keşfetmediğimizi de biliyordum– ama böylesi bir şey yapabileceğini hiçbir şekilde hayal edemezdim.

Bunu:

Tavan ikiye ayrılıyor. Depremvari dalgalar duvarları sarsıyor, zeminden geçerek dişlerimi zangırdatıyor. Yer ayaklarımın altında gümbürdüyor. İnsanlar salon, etraflarında sarsılırken kendileri de sallanmalarına rağmen oldukları yerde donup kalıyor. Avizeler büyük bir hızla sallanıyor, ışıklar korkutucu bir şekilde yanıp sönüyor. Derken son bir sarsıntıyla dev avizelerin üçü tavandan düşüp tuzla buz oluyor.

Kristaller dört bir yana saçılıyor.

Oda, aydınlığının yarısını yitirerek ürkütücü bir ışıltısı olan dev bir mağaraya dönüşüyor ve bir anda olan biteni görmek imkânsızlaşıyor. Göz ucuyla Juliette'e bakıyorum, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık şekilde donakalmış, bu yıkıma bakıyor ve o esnada çığlık atmayı bir dakika kadar önce bıraktığını fark ediyorum. Olanları durduramıyor. Tüm enerjisini dünyaya gömdü ve şimdi...

Bu enerjinin bir yere gitmesi gerekiyor.

Sarsıntılar yepyeni bir hararetle dalgalanarak döşemelerden ilerliyor; duvarları, koltukları ve *insanları* parçalıyor.

Aslında kan görene dek inanmıyorum. Bir an için sahte gibi geliyor, koltuklardaki tüm o bedenler, göğüsleri kelebek gibi açılmış halde duruyor. Kötü bir şaka gibi, kötü sahnelenmiş bir tiyatro oyunu gibi. Ama kıyafetlerden, koltuk kumaşlarından sızan, kaskatı kesilmiş ellerden damlayan o kıvamlı, koyu kanı gördüğüm an bu işin dönüşü olmadığını anlıyorum.

Juliette bir anda altı yüz insanı birden öldürdü.

Bundan dönüş yok.

Ellerimi arkadaşlarımın hâlâ nefes alan, suskun, afallamış bedenlerine koyuyorum. Winston'ın alçak sesli, aralıksız inlemelerini, Brendan'ın yaranın göründüğü kadar kötü olmadığını söyleyen, güven telkin eden, kendinden emin yanıtını duyuyorum; iyi olacak diyor, bundan daha beterini yaşayıp hayatta kaldığını söylüyor...

Şu anda önceliğimin Juliette olması gerektiğini biliyorum.

Yanına vardığımda onu tutup kollarıma çekiyorum; soğuk, tepkisiz bedeni onu Anderson'ın başında, silahı onun göğsüne doğrultmuş bir şekilde bulduğum zamanı hatırlatıyor. Bu yaptığı karşısında o kadar korkmuş, o kadar afallamıştı ki doğru düzgün konuşamıyordu bile. Kendi içinde bir yerlerde kaybolmuş gibiydi, sanki beyninde bir oda bulup kendini oraya kilitlemişti. Onu oradan çıkmaya ikna etmek bir dakika sürmüştü.

Ki o zaman kimseyi öldürmemişti bile.

Onu biraz kendine getirmeye çalışıyorum, kendini toparlaması, aklını toparlaması, şu ana dönmesi için yalvarıyorum.

"Bak, şu an her şey çığırından çıktı ama kendine gelmek zorundasın J. Uyan. Çık şu kafandan. Buradan çıkmamız gerek."

Gözünü kırpmıyor.

"Prenses lütfen," diyorum onu hafiften sarsarak. "Gitmemiz gerek, *hemen*."

Yerinden kımıldamayınca onu kendim hareket ettirmekten başka çarem kalmadığını anlıyorum. Onu sürüklemeye başlıyorum. Vücudu beklediğimden daha ağır, ağlamaya benzer hafiften bir inleme sesi çıkarıyor. Sinirlerimde bir korku harekete geçiyor. Başımı Castle'a ve diğerlerine doğru sallayıp gitmelerini, bensiz devam etmelerini işaret ediyorum ama dönüp Warner'ı aranınca onu hiçbir yerde bulamıyorum.

Bunun sonrasında olanlar sesimi soluğumu kesiyor.

Oda dönüyor. Gözlerim kararıyor, berraklaşıyor, bir saniye kadar süren baş dönmesiyle yine kararıyor. Sağımı solumu, dengemi kaybediyorum. Tökezliyorum.

Ve o anda aniden...

Juliette gidiyor.

Lafın gelişi değil. Cidden gidiyor. Yok oluyor. Bir saniye önce kollarımda dururken şimdi havayı kucaklıyorum. Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırarak etrafımda dönüyorum ve aklımı hepten yitirdiğime kanaat getiriyorum ancak odayı tararken salondakilerin kıpırdanmaya başladığını görüyorum. Üstleri lime lime, yüzleri kesikler içinde ama kimse ölmüşe benzemiyor. Hatta şaşkın şaşkın ayağa kalkmaya başlıyorlar, etrafta dolandıkları sırada da biri beni sertçe ittiriyor. Başımı kaldırıp baktığımda Ian'ın bana sövdüğünü görüyorum; hâlâ şansımız varken gidelim diyor, ben de onu itmeye çalışıp Juliette'in kaybolduğunu, Warner'ı göremediğimi söylemeye uğraşıyorum ama beni duymuyor, beni zorla ileri doğru ittirip sahneden uzaklaştırıyor. Kalabalığın uğultusu kükremeye dönüştüğünde başka seçeneğim olmadığını anlıyorum.

Gitmek zorundayım.

WARNER

"Onu öldüreceğim," diyor o küçük ellerini yumruk yaparak. "Onu öldüreceğim..."

"Ella saçmalama," diyorum dönüp uzaklaşarak.

"Bir gün," diyor yaşlardan ışıldayan gözleriyle peşimden gelerek. "Senin canını yakmaya devam ederse yemin ediyorum yaparım. Gör bak."

Gülüyorum.

"Komik değil!" diye bağırıyor.

Yüzümü ona çeviriyorum. "Kimse babamı öldüremez. O öldürülemez."

"Kimse öldürülemez değildir," diyor.

Aldırış etmiyorum.

"Annen neden bir şey yapmıyor?" diyor kolumu yakalayarak.

Göz göze geldiğimizde bir farklı görünüyor. Korkmuş.

"Neden kimse onu durdurmuyor?"

Sırtımdaki yaralar artık yeni sayılmaz ama nedense hâlâ acıyor. Ella bu yaraları bilen, babamın iki yıl önce doğum günümde bana yapmaya başladığı şeyi bilen tek

kişi. Geçen yıl tüm aileler California'ya bizi ziyarete geldiğinde Ella Emmaline ile Nazeera'nın nereye gittiklerini öğrenmek için odama dalmış, beni aynada yaralarıma bakarken yakalamıştı.

Ona gördüklerini kimseye söylememesi için yalvarmıştım, o da ağlamaya başlamış, birine söylememiz gerektiğini, annesine anlatacağını söylemişti. Ben de "Annene söylersen başım daha da belaya girer, o kadar. Lütfen bir şey söyleme tamam mı? Bir daha yapmayacak."

Ama yine yapmıştı.

Ve bu defa daha da öfkeliydi. Bana artık yedi yaşımda olduğumu, ağlamayacak kadar büyüdüğümü söylemişti.

"Bir şey yapmak zorundayız," diyor sesi hafiften titreyerek. Yüzünden bir damla yaş daha süzülüp inerken eliyle hızlıca siliyor. "Birine söylememiz gerek."

"Yeter," diyorum. "Bu konudan bahsetmek istemiyorum artık."

"İyi de..."

"Ella. Lütfen."

"Hayır, birine..."

"Ella," diyorum lafını keserek. "Galiba annemin bir sorunu var."

Yüzü düşüyor. Öfkesi duruluyor. "Ne?"

Haftalardır bunu dile getiremeyecek, korkularımı gerçek kılamayacak kadar korkmuş durumdaydım. Şu an bile kalbim tekliyor.

"Ne demek istiyorsun?" diyor. "Nesi var?"

"Ha... Hasta."

Ella gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırarak bana bakıyor. Allak bullak oluyor. "Hastaysa onu iyileştirebiliriz. An-

nemle babam onu iyileştirir. Çok zekiler, her şeyi düzeltebilirler. Anneni de iyileştireceklerdir, eminim."

Başımı iki yana sallıyorum, kalbim deliler gibi çarpıyor, kulaklarımda zonkluyor. "Hayır Ella, anlamıyorsun... Sanırım..."

"Ne?" Elimi tutuyor. Sıkıyor. "Ne var?"

"Sanırım onu babam öldürüyor."

KENJI

Hepimiz koşuyoruz.

Üs uzakta değil ve elimizdeki en iyi seçenek yayan gitmek. Ama açık havaya çıkmamızla grubumuzun –ben, Castle, Winston, yaralı Brendan, Ian ve Alia– görünmez olması bir oluyor. Biri nefes nefese bana doğru *teşekkürler* diye bağırıyor ama bu görünmezliği yapan ben değilim.

Yumruklarımı sıkıyorum.

Nazeera.

Onunla geçen son birkaç gün kafamı allak bullak etmişti. Ona kesinlikle güvenmiyordum. Ne yani, önce benden nefret ediyor sonra benden daha da nefret ediyor derken bir anda götün teki olmadığıma kanaat getirip arkadaşı olmamı mı istiyor? Bunu nasıl yuttum aklım almıyor. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Bunca zamandır benimle oynuyormuş meğer. Bu kız birdenbire ortaya çıkıp benim doğaüstü yeteneğimi sihirli bir şekilde taklit ediyor sonra –tam da Juliette'in en iyi arkadaşıymış ayağına yattığı sıra– sempozyumda pusuya düşüyoruz ve Juliette altı yüz insanı öldürüyor öyle mi?

İmkânı yok. Resmen saçmalık.

Tüm bunların dev bir tesadüf olması mümkün değil.

Juliette o sempozyuma sırf *Nazeera* onu yüreklendirdiği için katıldı. Nazeera Juliette'i bunun doğru olduğuna ikna etti. Sonra da Brendan vurulmadan beş saniye önce Nazeera bana kaçmamı söylüyor öyle mi? Aynı güçlere sahip olduğumuzu.

Saçmalık.

Güzel bir yüzün dikkatimi dağıtmasına izin verdiğime inanamıyorum. Warner onun bir şeyler sakladığını söylediğinde ona güvenmem gerekirdi.

Warner.

Tanrım. Ona ne olduğunu bilmiyorum bile.

Üsse varır varmaz görünmezliğimiz kalkıyor. Bu, Nazeera kendi yoluna mı gitti demek oluyor emin değilim ama durup öğrenecek zamanımız yok. Derhal üstümüze yeni bir görünmezlik katmanı kuruyorum. Hepimizi güvenli bir yere götürene dek böyle tutmam gerek, üsse dönmek yeterli değil. Askerler sorular sormaya başlayacak ve şu an elimde istedikleri cevaplar yok.

Küplere binecekler.

Grupça on beşinci kattaki yerimize, 45. Mıntıka'daki evimize gidiyoruz. Warner bizim için yapılan bu yerin inşaatını daha yeni bitirdi. Koca katı bizim karargâhımıza ayırdı ve daha içine oturup soluklanamadan işler boka sardı. Şu an bunu düşünemiyorum bile, henüz değil.

Midemi altüst ediyor.

En büyük salona kendimizi atar atmaz sayım yapıyorum. Omega Noktası'ndan kalan esas ekip burada. Adam

ile James de ne oluyor diye bakmaya geliyor, Sonya'yla Sara bilgi edinecek kadar kalıp sonra da Brendan'ı hastane bölümüne götürüyor. Winston da peşleri sıra koridorda kayboluyor.

Juliette ile Warner'sa hiç gelmiyor.

Derhal olan biteni kendi gördüğümüz şekliyle paylaşıyoruz. Kısa sürede hepimizin genel olarak aynı olaya tanıklık ettiğini doğruluyoruz; kan, kargaşa, ölü bedenler sonra da aynı olayın daha az kanlı bir versiyonu. Kimse olayların gidişatı karşısında benim kadar şaşkın görünmüyor nitekim Ian'a göre "Garip doğaüstü haltlar buralarda her daim olur, o kadar da tuhaf değil," ama daha da önemlisi:

Kimse Warner ve Juliette'e neler olduğunu görmemiş.

Benim dışımda.

Birkaç saniye öylece bakışıyoruz. Kalbim külçe gibi olmuş, güçbela atıyor. Âdeta alevlerin içindeyim, öfkeyle yanıyorum.

İnkârla.

İlk konuşan Alia oluyor. "Öldüklerini düşünmüyorsunuz değil mi?"

Ian "Muhtemelen öldüler," diyor.

Ayağa kalkıyorum. "KESİN ŞUNU. Ölmediler."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diyor Adam.

"Ölselerdi bilirdim."

"Ne? Nasıl bi?.."

"Bilirdim işte tamam mı?" diye sözünü kesiyorum. "Bilirdim. Ölmediler." Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Öyle kafaları sıyırmak yok," diyorum elimden geldiğince sakin şekilde. "Mantıklı bir açıklaması olmalı. Sonuçta insanlar hop diye ortadan *kaybolmazlar* değil mi?"

Herkes gözünü dikip bana bakıyor.

"Ne demek istediğimi pekâlâ anladınız," diye parlıyorum öfkeyle. "Hepimiz Juliette ile Warner'ın... birlikte kaçmayacağını falan biliyoruz. Sempozyumdan önce konuşmuyorlardı bile. Haliyle kaçırılmaları daha mantıklı geliyor." Duruyorum. Etrafıma bakıyorum. "Değil mi?"

"Ya da öldükleri," diyor Ian.

"Bana bak Sanchez, böyle konuşmaya devam edersen bu akşam en azından bir kişinin *öleceğini* garanti edebilirim."

Ian sertçe iç geçiriyor. "Bakın, pislik yapmaya çalıştığımdan değil. Senin onlara yakın olduğunu biliyorum. Ama gerçekçi olalım, bizimle yakın değillerdi. Belki bu, beni tüm bunlara biraz mesafeli bırakmış olabilir ama doğal olarak daha aklı başında yaklaşmamı sağlıyor."

Durup cevap vermemi bekliyor.

Vermiyorum.

Ian yeniden iç geçiriyor. "Yani diyorum ki duyguların şu an aklıselim olmana engel oluyor olabilir. Ölmelerini *istemediğini* biliyorum ama *öldükleri* ihtimali... gayet yüksek. Warner Yeniden Kuruluş'a ihanet etti. Onu daha önce öldürmemelerine şaşıyorum asıl. Juliette'e gelince; yani gayet açık değil mi? Anderson'ı öldürüp kendini Kuzey Amerika'nın başı ilan etti." Bilgiç bir tavırla kaşlarını kaldırıyor. "İkisi de aylardır ortalarda hedef tahtası gibi dolanıyorlardı."

Çenem kasılıyor. Gevşiyor. Yine kasılıyor.

"Bu nedenle," diyor Ian sakince. "Bu konuda kafamızı konkullanmak zorundayız. Eğer ölmüşlerse bizim de bir sonraki hamlemizi düşünmemiz gerekiyor. Nereye gideceğiz?"

"Bir dakika... Ne demek istiyorsun?" diyor Adam öne çıkarak. "Sonraki hamle derken? Buradan gitmek zorunda mıyız sence?"

"Warner ve Juliette olmadan burada güvende olamayız." Lily Ian'ın elini destek verircesine tutunca içim öfkeyle köpürüyor. "Askerler o ikisine sadıktı, özellikle de Juliette'e. O olmadan bize herhangi bir yerde bağlı olacaklarını sanmıyorum."

"Ve Yeniden Kuruluş Juliette'i öldürdüyse," diye ekliyor Ian, "işe daha yeni başlıyorlar demektir. Artık her an gelip 45. Mıntıka'yı ele geçirebilirler. Önce ekibimiz için en iyisi ne olacaksa onu düşünmeliyiz, hayatta kalmak için en büyük şansımız bu. Bir sonraki bariz hedefler de biz olduğumuza göre buradan çıkmamız gerek. Yakında." Duruyor. "Hatta belki bu gece."

"Dostum sen aklını mı kaçırdın?" Kendimi haykıracakmış gibi hissederek sandalyeye çöküyorum. "Öylece kaçıp gidemeyiz. Onları aramamız gerekiyor. Hemen bir kurtarma planı yapmamız gerekiyor!"

Herkes dönüp bana bakıyor. Aklını kaçıran *benmişim* gibi.

"Castle, efendim?" diyorum sesimi sakin tutmaya çalışarak ama olmuyor. "Siz de aramıza teşrif etmek ister miydiniz?"

Ne var ki Castle oturduğu yere göçüp kalmış durumda. Gözlerini tavana dikmiş, boşluğa bakıyor. Dalgın görünüyor.

Üzerinde duracak halde değilim.

"Kenji," diyor Alia sakince. "Özür dilerim ama Ian haklı. Bence artık burada güvende değiliz."

"Bir yere gitmiyoruz." Adam ile aynı anda, aynı cümleyi kuruyoruz.

Şaşkınlıkla dönüyorum. İçimde hızla güçlü bir umut yeşeriyor. Belki de Adam Juliette'e sandığından daha fazla bir şeyler hissediyordur. Belki de hepimizi şaşkınlığa uğratır. Bakarsın sonunda saklanmayı, arka saflara sinmeyi bırakır. *Belki de* diyorum, Adam aramıza dönmüştür.

"Teşekkürler," diyorum ve elimi kaldırıp *Gördünüz mü bakın? İşte bağlılık dediğin budur* dercesine onu gösteriyorum.

"James ile ben artık bir yere kaçmıyoruz," diyor Adam buz gibi gözlerle. "Sizin gitmek zorunda olduğunuzu anlıyorum ama James'le ben burada kalıyoruz. Ben 45. Mıntıka askeriydim. Bu üste yaşadım. Bana bir ayrıcalık tanıyabilirler."

Kaşlarımı çatıyorum. "İyi de..."

"James'le ben artık bir yere gitmiyoruz," diyor Adam. Yüksek sesle. Kesin bir tavırla. "Planlarınızı bizsiz yapın. Kalkmamız gerek zaten," diyor doğrularak ve kardeşine dönüyor. "Haydi yatma zamanı."

James yere bakıyor.

"James," diyor Adam sesinde nazik bir uyarıyla.

"Ben kalıp dinlemek istiyorum," diyor James kollarını göğsünde kavuşturarak. "Sen gidip yatabilirsin."

"*James...*"

"Benim bir teorim var," diyor on yaşındaki çocuk. *Teori* kelimesini yeni keşfetmiş gibi, söylemesi kulağına ilginç geliyormuş gibi telaffuz ediyor. "Kenji'ye anlatmak istiyorum."

Adam o kadar gergin ki taş kesilen omuzları beni strese sokuyor. Galiba ona çok fazla dikkat etmiyormuşum

çünkü yorgun olmaktan da beter bir halde olduğunu hiç fark etmemişim. Harap görünüyor. Yıkıldı yıkılacak gibi, her an ortadan ikiye yarılacak gibi.

James odanın ucundan yusyuvarlak, hevesli gözleriyle gözlerime bakıyor.

İç çekiyorum.

"Ee teorin neymiş bakalım küçük adam?"

James'in yüzü aydınlanıveriyor. "Şöyle düşünüyorum, belki de bu sahte ölüm olayı bir şaşırtmacadır."

Kaşımın birini kaldırıyorum.

"Yani birileri Warner'la Juliette'i kaçırmak istediyse," diyor James. "Hani senin de daha önce dediğin gibi. Böyle bir olay çıkarmak dikkat dağıtmak için mükemmel olurdu öyle değil mi?"

"Yani. Evet," diyorum kaşlarımı çatarak. "Sanırım. Ama Yeniden Kuruluş ne demeye bir şaşırtmacaya ihtiyaç duysun ki? Bugüne dek istediklerini yapma konusunda gizli hareket ettikleri oldu mu hiç? Bir başkomutan Juliette'i ya da Warner'ı almak istiyor diyelim buraya bok gibi asker yığıp istediklerini almazlar mıydı?"

"Ağzımızı bozmayalım," diyor Adam kızgınlıkla.

"Pardon. *Bok* kelimesini kayıtlardan çıkaralım."

Adam başını iki yana sallıyor. Gırtlağıma yapıştı yapışacak. Ama James gülüyor, mühim olan da o.

"Hayır. Bence o kadar hızlı hareket edemezler, en azından o kadar çok askerle," diyor James masmavi gözleri ışıldayarak. "Saklayacak bir şeyleri varken."

"Bir şey sakladıklarını mı düşünüyorsun?" diye söze giriyor Lily. *"Bizden?"*

"Bilmiyorum," diyor James. "Bazen insanlar bazı şey-

leri saklarlar." Söylerken göz ucuyla bir milisaniyeliğine Adam'a bakıyor ve bu bakış nabzımı korkuyla hızlandırıyor. Tam bir şey söyleyecekken Lily benden önce davranıyor.

"Bence mümkün," diyor. "Ama Yeniden Kuruluş'un böyle oyunlara zahmet etmek gibi bir geçmişi yok. Halkın düşüncelerini umursamaktan uzun zaman önce vazgeçtiler. Sırf canları öyle istiyor diye insanları caddenin ortasında katlediyorlar. Bizden bir şey saklamak gibi bir endişeleri olduğunu hiç sanmıyorum."

Castle kahkaha atıyor, öyle olunca hepimiz dönüp bakıyoruz. Nihayet bir tepki verdiğini görünce içim rahatlıyor ama hâlâ kafası başka yerlerde gibi. Kızgın görünüyor. Ve bugüne dek Castle'ın öfkelendiğini görmüş değilim.

"Hem de bizden neler neler saklıyorlar," diyor. "Birbirlerinden." Uzun, derin bir nefes aldıktan sonra sonunda ayağa kalkıyor. On yaşındaki çocuğa bakıp temkinli bir ifadeyle gülümsüyor. "James sen kesinlikle akıllı bir insansın."

"Teşekkürler," diyor James şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak.

"Castle, efendim?" diyorum sesim istediğimden daha sert çıkıyor. "Acaba bize ne haltlar döndüğünü söyleme lütfunu gösterir misiniz? Bildiğiniz bir şeyler mi var?"

Castle iç çekiyor. Elinin ayasıyla kirli sakalını ovuşturuyor. "Tamamdır Nazeera," diyor bir hayaletle konuşuyormuş gibi boşluğa dönerek. "Çık bakalım."

Nazeera aniden belirince bir tek benim tepem atmıyor. Tamam belki de bir tek benim atıyor.

Yine de herkes şaşkına dönüyor, neyse ki.

Herkes bir ona bakıyor bir birbirlerine sonra hepsi ama *hepsi birden* dönüp bana bakıyor.

"Dostum bunu biliyor muydun?" diye soruyor Ian.

Yüzümü asıyorum.

Görünmezlik *benim* olayım. Benim, tamam mı?

Kimse biriyle paylaşmak zorunda olduğumu söylememişti. Hele hele Nazeera gibi biriyle; böyle yalancı, böyle manipülatör...

Böyle harika. Harika bir varlık.

Hay sıçayım.

Dönüp duvara dikiyorum gözlerimi. Dikkatimi dağıtmasına göz yumamam. Ona ilgim olduğunu biliyor –Castle'a göre hayranlığım on kilometreden kabak gibi belli oluyormuş– ve bu aptallığımı göz göre göre kendi lehine kullanıyor.

Çok akıllıca. Taktiğini takdir ettim.

Ne var ki bu, aynı zamanda o, etrafımdayken gardımı yüksek tutmam anlamına geliyor. Öyle gözleri dikip bakmak yok. Onunla ilgili hülyalara dalmak yok. Gülümserken bana nasıl baktığını düşünmek yok. Ya da içten kahkahasını... hatta aynı gece onu saçları açıkken görünce şaşırıp bağırmıştı. Öyle ki...

Onun geçmişi nereden bilebilirdim ki?

Ona yasadışı olduğu gayet belli olan bir şeyi, hele hele başkomutanın kızı olarak, başını derde sokmadan nasıl giyebildiğini sorduğum için ağzımdan girip burnumdan çıktı sonra da başörtüsünü çıkarınca kafam karıştı diye kalkıp dalga geçti.

Kafam *hâlâ* karışık.

Başı şimdi de açık ama kimsenin umurunda değil gibi. Belki onu daha önce de böyle görmüşlerdir. Belki de benim dışımdaki herkes onunla bu konuyu konuşmuştur ve

onun bu örtüyü zaman zaman sembolik olarak taktığını öğrenmiştir.

Babasının görmediği zamanlarda, yasadışı olarak...

"Kenji," diyor, sesi o kadar keskin ki başımı kaldırıyorum, gözlerimi duvardan ayırmamakla ilgili verdiğim kesin kararlarıma rağmen ona bakıyorum. İki saniyelik göz teması yetiyor, kalbim yerinden çıkıyor.

O ağız. O gözler.

"Evet?" diyorum kollarımı kavuşturarak.

Kızgın olmamı beklemiyormuş gibi şaşırıyor ama umurumda değil. Tepemin attığını bilmeliydi. Görünmezliğin benim olayım olduğunu bilsin istiyorum. Bu konuda dar görüşlü olduğumu ve bunu umursamadığımı. Ayrıca ona güvenmediğimi. Hem bu başkomutan çocuklarının hepsinin süper yakışıklı ve güzel olmaları ne ayak böyle? Kasten yapmışlar gibi, hani çocukları sanki deney tüpünde falan yapmışlar.

Kafamdaki düşünceleri savuşturmak için başımı iki yana sallıyorum.

Nazeera ihtiyatlı bir ses tonuyla "Bence otursan iyi olur," diyor.

"İyiyim böyle."

Kaşlarını çatıyor. Bir anlığına incinmiş görünüyor ama kendimi tam bunun için kötü hissedecekken omuzlarını silkiyor. Arkasını dönüyor.

Ve hemen ardından söylediği şeyle resmen ortadan ikiye yarılıyorum.

JULIETTE

Loşça aydınlatılmış bir binanın koridorunda turuncu bir sandalyede oturuyorum. Sandalye uyduruk plastikten yapılma; kenarları tırtıklı, kaba haliyle bırakılmış. Zemin, ara ara ayakkabımın tabanına yapışan parlak, plastik bir döşemeyle kaplı. Aşırı yüksek sesle nefes alıyorum, biliyorum ama elimde değil. Ellerimin üstünde oturuyorum, bacaklarımı da sandalyenin altında sallıyorum.

Tam o sırada bir oğlan çıkageliyor. Hareketleri öyle sessiz ki onu anca tam önüme gelip de durunca fark ediyorum. Karşımdaki duvara yaslanıyor, gözlerini uzakta bir noktaya dikiyor.

Kısa bir an onu inceliyorum.

Benim yaşlarımda ama takım elbise giyiyor. Tuhaf bir hali var; ölmek üzereymiş gibi solgun ve kaskatı.

"Selam," diyerek gülümsemeye çabalıyorum. "Oturmak ister misin?"

Gülümsememe karşılık vermiyor. Onu bırak, yüzüme bile bakmıyor. "Ayakta durmayı tercih ederim," diyor sessizce.

"Peki."

İkimiz de bir süre sessiz sakin duruyoruz.

Sonunda "Gerginsin," diyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum. Gözlerim ağlamaktan kızarmış olsa gerek, kimsenin fark etmeyeceğini umuyorum. "Sen de mi yeni bir aileye verilmek için buradasın?"

"Hayır."

"Hımm." Başımı çevirip başka yöne bakıyorum. Ayaklarımı sallamayı bırakıyorum. Alt dudağım titriyor, ben de sertçe ısırıyorum. "O zaman neden buradasın?"

Omuzlarını silkiyor. Ona şöyle göz ucuyla bir bakıyorum üç sandalye ötemde ama oturmaya tenezzül etmiyor. "Babam zorla getirdi."

"Buraya *mı zorla getirdi?"*

"Evet."

"Neden ki?"

Ayakkabılarına bakıp kaşlarını çatıyor. "Bilmiyorum."

"Okulda olman gerekmiyor mu?"

Bana cevap vermek yerine "Nerelisin?" diye soruyor.

"Nasıl yani?"

Bunun üzerine başını kaldırıp ilk defa gözlerime bakıyor. Çok sıra dışı gözleri var. Açık, parlak yeşil.

"Aksanın var."

"Ya," diyorum. "Evet." Yere bakıyorum. "Yeni Zelanda'da doğdum. Annemle babam ölene kadar orada yaşıyordum."

"Üzüldüm."

Başımı yukarı aşağı sallıyorum. Bacaklarımı da yeniden sallamaya başlıyorum. Tam ona başka bir soru soracakken nihayet koridorun ucundaki kapı açılıyor. Lacivert takımlı uzunca bir adam çıkıyor. Elinde bir evrak çantası var.

Sosyal hizmetler yetkilim Bay Anderson.

Yüzü ışıldayarak bana bakıyor. "Her şeyin hazır. Yeni ailen seninle tanışmaya can atıyor. Gitmeden önce yapmamız gereken birkaç şey daha var ama çok sür..."

Kendimi daha fazla tutamıyorum.

Oracıkta salya sümük ağlamaya başlıyorum, Bay Anderson'ın bana aldığı yeni elbisenin üstünde. Vücudum hıçkırıklarla sarsılıyor, yaşlar turuncu sandalyeye, yapışkan zemine damlıyor.

Bay Anderson çantasını bırakıp gülmeye başlıyor. "Tatlım bunda ağlanacak bir şey yok. Harika bir gün bugün! Mutlu olman gerek!"

Ama konuşamıyorum.

Kendimi sıkışmış hissediyorum, sandalyeye sıkışmış. Ciğerlerim birbirine yapışmış gibi. Gözyaşlarını dindirmeyi başarıyorum ama yaşlar yanaklarımdan süzülüp inerken aniden hıçkırık tutuyor. "Ben... Ben e-eve gitmek istiyorum..."

Ve o anda...

"Baba."

Başımı kaldırıp sese dönüyorum. Son derece sakin ve ciddi. Şu yeşil gözlü çocuk. Bay Anderson onun babası galiba.

"Korkuyor," diyor oğlan beni kastederek. Babasıyla konuşmasına rağmen bana bakıyor. "Gerçekten korkuyor."

"Korkuyor mu?" diyor Bay Anderson başını önce oğluna sonra yeniden bana çevirerek. "Neden korkuyor?"

Yüzümü ovuşturuyorum. Yaşları durdurmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Adı ne?" diye soruyor oğlan. Gözleri hâlâ üzerimde, bu

defa ben de gözlerimi ona dikiyorum. Gözlerinde bir şeyler var, kendimi güvende hissettiren bir şeyler.

"Juliette," diyor Bay Anderson bana bakarak. "Trajik," diyor iç çekerek, "tıpkı adını aldığı kişi gibi."

KENJI

Nazeera haklıymış. Otursam iyi olurmuş.

Ellerime bakıyorum, parmaklarıma doğru ilerleyen titremeye. Tuttuğum fotoğrafları düşürdüm düşüreceğim. Fotoğraflar. Nazeera'nın bize Juliette'in sandığımız kişi olmadığını söyledikten sonra dağıttığı fotoğraflar.

Kendimi onlara bakmaktan alamıyorum.

Esmer küçük bir kız, beyaz küçük bir kızla bir tarlada koşuyor, ikisi de minicik dişleri, rüzgârda uçuşan uzun saçlarıyla gülümsüyor, kollarında da çilek dolu ufak sepetler sallanıyor.

Nazeera ve Emmaline çilek tarlasında, yazıyor arkasında.

İki yanında duran iki küçük beyaz kız küçük Nazeera'ya sarılmış, üçü birden düşmek üzerelermiş gibi kahkahalara boğulmuşlar.

Ella, Emmaline ve Nazeera yazıyor.

Makinanın hemen önünde gülümseyen küçük bir kızın yakın çekim fotoğrafı; kocaman mavi yeşil gözler, yüzünü çevreleyen açık kahve uzun saçlar.

Christmas sabahı Ella yazıyor.

"Ella Sommers," diyor Nazeera.

Onun gerçek adının Ella Sommers olduğunu söylüyor, Emmaline Sommers'ın kardeşi, Maximillian ve Evie Sommers'ın kızı.

"Bir terslik var," diyor Nazeera.

"Bir şeyler dönüyor," diyor. Altı hafta önce Juliette'i, pardon Ella'yı, hatırlayarak uyanmış.

"Onu hatırladım," diyor. "Onu *hatırladım*, bu demek oluyor ki onu unutmuşum. Ella'yı hatırlayınca Emmaline'i de hatırladım. Beraber büyüdüğümüzü, ailelerimizin arkadaş olduğunu. Hatırladım hatırlamasına ama durumu hemen kavrayamadım. Hatıralarımı karıştırıyor olabilirim dedim. Aslına bakarsanız o hatıralar aklıma o kadar yavaş yavaş geldi ki bir süre halüsinasyon görüyorum herhalde dedim."

Halüsinasyonları savuşturmak imkânsız olunca, o da hadiseyi değmeye ve bilgi edinmeye başlamış.

"Sizin de öğrendiğiniz şeyi öğrendim. Yeniden Kuruluş'a Ella ve Emmaline adında iki kız veriliyor; Ella'nın velayetini verdiklerinde ona yeni bir isim veriyorlar. Yeri değiştiriliyor. Evlat ediniliyor. Gelgelelim bilmediğiniz şey kızlarından öylece vazgeçen ailenin de Yeniden Kuruluş'un üyesi olduğu. Doktor ve bilim insanları olduğu. Sizin Juliette olarak tanıdığınız Ella'nın Okyanusya'nın şu anki başkomutanı Evie Sommers'ın kızı olduğunu bilmiyorsunuz. O

da biz diğer çocuklar gibi Yeniden Kuruluş'a hizmet etmek üzere yaratılmış."

Ian küfrü basarken Adam şikâyet edemeyecek kadar büyük bir şaşkınlık yaşıyor.

"Mümkün değil," diyor Adam. "Juliette mi? Birlikte okula gittiğimiz kız? O..." Başını iki yana sallıyor. "Juliette'i yıllardır tanıyorum. Sen ya da Warner gibi değil o. Sakin, sessiz, çekingen, tatlı bir kızdı. Her daim *çok kibardı*. Asla kimseyi incitmek istemezdi. Tek istediği, insanlarla bir bağ kurmaktı. Marketteki o çocuğa *yardım etmeye* çalışmıştı. Ama işte sonra... Her şey ters gitti ve bu bataklığa saplandı, çabaladım," diyor bir anda çılgına dönerek, "Ona yardım etmeye çalıştım, onu güvende tutmaya çalıştım. Onu tüm bunlardan korumak istedim. İstedim ki..."

Cümlesi yarıda kesilip kalıyor. Kendini toparlıyor.

"O böyle biri değil," diyor şimdi gözlerini yere dikerek. "Tüm zamanını Warner'la geçirmeye başlayana kadar böyle biri değildi. Onunla tanıştıktan sonra o... Ne oldu bilmiyorum. Azar azar kendini kaybetmeye başladı," diyor sessizce. "En nihayetinde de bambaşka biri oldu çıktı." Başını kaldırıyor. "Ama bu yola girmek için yaratılmadı o, senin gibi değil. Warner gibi değil. Bir başkomutanın kızı olmasının imkânı yok, katil doğmadı o. Ayrıca," diyor keskin bir nefes alarak, "Okyanusya'dan olsaydı *aksanı* olurdu."

Nazeera başını Adam'a doğru eğiyor.

"Senin tanıdığın kız fiziksel ve duygusal travmalar yaşadı," diyor. "Çocukluk anıları zor kullanılarak silindi. Kıtayı bir numune olarak geçip onu öldüresiye döven istismarcı bir aileye evlatlık verildi." Nazeera başını ağır

ağır iki yana sallıyor. "Yeniden Kuruluş, özellikle de Anderson, Ella neden acı çektiğini hatırlamasın diye elinden geleni ardına koymadı ama neler yaşandığını hatırlamaması olanları değiştirmiyor. Bedeni hayatına girip çıkan canavarlarca defalarca kullanılıp istismar edildi. Ve böylesi adilikler insanda iz bırakır."

Nazeera doğruca Adam'ın gözlerinin içine bakıyor.

"Anlamıyorsun herhalde," diyor. "Tüm raporları okudum. Babamın tüm dosyalarını hack'ledim. *Her şeyi* buldum. Ella'ya son on iki yılda yaptıklarının *tarifi yok.*" Yüzündeki tebessüm siliniyor. "O yüzden aklındaki insanın bambaşka bir insan olduğundan gayet eminim. Aslında olmadığı biri haline geldiğini de sanmıyorum. Tahminim, en nihayetinde her zaman olduğu halini hatırlayacak gücü topladığı yönünde. Şayet bunu kaldıramıyorsan ikinizin arasındaki işler iyi ki de yürümemiş."

Bir anda odadaki gerilim âdeta insanı boğuyor.

Adam alev aldı alacak gibi duruyor. Yeni süper gücü buymuşçasına resmen gözlerinden ateş saçabilir.

Hafifçe öksürüp boğazımı temizliyorum. Bu sessizliği bozmak için kendimi bir şey, herhangi bir şey söylemeye zorluyorum. "Demek siz, ee, Adam'la Juliette'i biliyorsunuz ha? Hımm. İlginç."

Nazeera oturduğu yerde ağır ağır bana dönüyor. "Dalga mı geçiyorsun sen?" diyor yüzüme süzme salak biriymişim gibi bakarak.

Üstelemeyeyim bari.

"O fotoğrafları nereden aldın?" diye soruyor Alia konuyu benden daha ustaca değiştirerek. "Onların gerçek olduğuna nasıl güvenebiliriz?"

Nazeera önce ona sadece bakmakla yetiniyor. Sonra da uysal bir tavırla "Sizi nasıl ikna edebilirim bilmiyorum. Fotoğraflar gerçek, tek söyleyebileceğim bu," diyor.

Oda sessizliğe bürünüyor.

"Neden umurunda ki?" diyor Lily. "Neden bu konuyu umursadığına inanmamız gerekiyor acaba? Juliette konusunda... *Ella* konusunda. Bize yardım etmekle eline ne geçecek? Neden ailene ihanet edesin?"

Nazeera arkasına yaslanıyor. "Hepinizin başkomutan çocuklarının umursamaz, ahlaksız psikopatlar olduğunu, ailelerimizin olmamızı istediği askeri robotlar olduğumuzu düşündüğünüzü biliyorum ama hiçbir şey o kadar basit değil. Ailelerimiz dünyaya hükmetmek isteyen insan öldürmeye meyilli psikopatlar, o kısmı doğru. Ama kimsenin anlamadığı şey şu, manyak katiller olmayı ailelerimiz kendileri *seçti*. Biz ise öyle olmaya zorlandık. Paralı askerler olarak yetiştirilmemiz bundan hoşlandığımız anlamına gelmiyor. Hiçbirimiz bu yaşamı seçmedik. Hiçbirimiz daha araba sürmeyi öğrenmeden işkence etmeyi öğrenmekten keyif almadık. Bazen en korkunç insanların bile kendi karanlıklarından çıkmanın bir yolunu aradığını düşünmek o kadar uçuk bir durum değil."

Konuşurken Nazeera'nın gözleri hararetle parlıyor, sözleri kalbimin etrafındaki can yeleğini patlatıyor. Duygularım yine, yeniden beni boğuyor.

Hay sıçayım.

"Bir zamanlar kendi kardeşim gibi sevdiğim kızları önemseyebileceğimi düşünmek cidden bu kadar delice bir şey mi?" diyor. "Ya da ailelerimizin bizi sineye

çekmeye zorladığı yalanları? Ya da öldürmelerini seyrettiğim masum insanları? Hatta daha basit bir şey söyleyeyim, belki de günün birinde gözlerimi açıp, dünyayı yakıp yıkmakla kalmayıp içinde kim var kim yok herkesi katleden bir sistemin parçasını olduğumu fark etmişimdir."

Hay sıçayım.

Hissedebiliyorum, kalbimin dolup taştığını hissedebiliyorum. Göğsüm şişmişçesine sıkışıyor, sanki ciğerlerim artık göğüs kafesime sığmıyor. Nazeera'yı önemsemek istemiyorum. Onun acısını hissetmek, onunla herhangi bir bağ kurmak istemiyorum, *hiçbir şey* hissetmek istemiyorum. Sadece soğukkanlı olmak istiyorum. Kayıtsız.

James'in bana geçen gün anlattığı şakayı düşünmeye çalışıyorum, top keklerle ilgili saçma bir kelime oyunuydu, şakanın abukluğundan az kalsın ağlayacaktım. O ânа, James'in kendi salaklığına ağzından ufak bir yemek parçası fırlayacak kadar katıla katıla gülüşüne odaklanıyorum. Oturduğu yerde uyumak üzere olan James'e şöyle bir bakıp gülümsüyorum.

Derken göğsümdeki ağırlık çözülmeye başlıyor.

Şimdi ciddi ciddi gülümserken kötü şakaları iyilerinden daha çok sevmemin garip olup olmadığını merak ediyorum ve o esnada Ian, "Kalpsiz görünüyorsun demiyorum. Yalnızca gösterdiğin şu fotoğraflar biraz manidar geliyor. Hani elinde böyle paylaşmaya hazır bekleyince," diyor elinde tuttuğu fotoğrafa bakarken. "Bu çocuklar pekâlâ herhangi birileri olabilir."

"İyice bak," diyor Nazeera Ian'ın elindeki fotoğrafa daha rahat bakmak için ayağa kalkıyor. "Sence kim o?"

Eğilip –Ian o kadar uzağımda değil– omzu üzerinden bakıyorum. İnkâr etmenin bir âlemi yok, benzerlik ayan beyan ortada.

Juliette. *Ella.*

Fotoğraf makinasının karşısında gülümseyen dört beş yaşlarında küçük bir çocuk. Elinde fotoğrafı çekene uzattığı bir demet karahindiba tutuyor. Hemen yanında başka biri. Sarışın bir oğlan. Öyle bir sarı ki artık beyaza kaçıyor. Büyük bir dikkatle elindeki tek bir karahindibaya bakıyor.

Az kalsın sandalyeden düşüyorum. Juliette tamam da, bu...

"*Warner* mı bu?" diyorum.

Adam dikkat kesiliyor. Kısa bir an Nazeera'ya bakıp fotoğrafı görmek üzere yanımıza geliyor. Kaşları havada.

"Mümkün değil," diyor.

Nazeera omuzlarını silkiyor.

"Mümkün değil," diyor Adam yeniden. "İmkânsız. Bunca zamandır birbirlerini tanıyor olmalarının imkânı yok. Juliette buraya geldiğinde Warner onun kim olduğunu bilmiyordu." Nazeera yerinden kımıldamayınca Adam devam ediyor. "Ciddiyim bak. Saçma sapan biri olduğumu düşündüğünü biliyorum ama bu konuda gayet eminim. *Oradaydım.* Warner akıl hastanesinde onun hücre arkadaşı olmam için benimle bizzat görüştü. Onun kim olduğunu bilmiyordu. Onunla hiç tanışmadı. Yüzünü bile görmedi, en azından yakından görmedi. Beni hücre arkadaşı seçmesinin nedenlerinden biri Juliette'le ikimizin bir geçmişi olmasıydı, böyle bir durum onun işine geldi. Beni saatlerce onunla ilgili sıkıştırdı durdu."

Nazeera etrafı aptallarla doluymuş gibi yavaşça iç geçirdi.

"Fotoğrafları bulduğumda," diyor Adam'a, "nasıl bu kadar kolay erişebildiğimi anlayamadım. Birilerinin kanıtı neden burnumun dibinde, bu kadar kolay bulunabilir bir yerde tuttuğuna anlam veremedim. Ama şu an ailemin benden herhangi bir kanıt aramamı beklemediklerini biliyorum. Tembellik etmişler. Fotoğrafları bulsam bile neye baktığımı asla anlayamayacağımı düşünmüşler. İki ay önce bu fotoğrafları görsem bu kızın," –tomarın içinden küçük Haider ile ince telli, kahverengi saçlı, masmavi gözlü bir kızın olduğu bir fotoğraf çekip çıkarıyor– "bir komşu çocuğu, bir zamanlar tanıdığım ama hatırlayamadığım biri olduğunu düşünürdüm."

"Ama şu an hatırlıyorum," diyor. "Her şeyi hatırlıyorum. Ailelerimizin bize Ella'yla Emmaline'in boğulduğunu söylediği günü hatırlıyorum. Her gece bayılıp kalana kadar ağladığımı hatırlıyorum. Annemle babamın bizi hastane olduğunu sandığım bir yere götürdüğü günü hatırlıyorum. Annemin yakında kendimi daha iyi hissedeceğimi söylediğini hatırlıyorum. Sonra da hiçbir şey *hatırlamadığımı* hatırlıyorum. Beynim sanki kendini kapatmıştı." Kaşlarını kaldırıyor. "Sana söylemeye çalıştığım şeyi anlıyor musun şimdi Kent?"

Adam ona bakıyor. "Aptal olduğumu düşündüğünü anlıyorum."

Nazeera gülümsüyor.

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," diyor Adam öfkelenerek. "Tüm anılarının silindiğini söylüyorsun. Warner'ın onların birbirini tanıdıklarını hiç bilmediğini söylüyorsun."

Nazeera bir parmağını kaldırıyor. "*Bilmiyordu,*" diyor. "Sempozyum öncesine kadar bilmiyordu. Onu uyarmaya çalıştım, Castle'ı da," diyor duvarı seyreden Castle'a göz ucuyla bakarak. "Onları bir terslik olduğu, büyük bir şeylerin döndüğü ama ne ve neden olduğunu anlamadığım konusunda uyardım. Warner bana inanmadı tabii. Castle inandı mı bilemiyorum. Ama onlara kanıt sunacak vaktim yoktu."

"Bir dakika, ne?" diyorum alnımı buruşturarak. "Warner ve Castle'a söyledin öyle mi? *Sempozyumdan önce*? Onlara tüm bunları söyledin yani?"

"Denedim," diyor.

"Neden Juliette'e söylemedin peki?" diye soruyor Lily.

"Ella demek istedin sanırım."

Lily gözlerini deviriyor. "Evet. Ella. Her neyse artık. Neden doğrudan onu uyarmadın? Neden gidip başkalarına söyledin?"

"Haberleri nasıl algılayacağını bilemedim," diyor Nazeera. "Buraya geldiğim andan itibaren onun nabzını yoklamaya uğraştım ama benim hakkımda ne düşündüğünü bir türlü anlayamadım. Bana ciddi anlamda güvenmediğini düşünüyordum. Olanlardan sonra da," diyor tereddüt ederek, "doğru zaman değilmiş gibi geldi. Vurulmuştu, iyileşme sürecindeydi derken Warner'la ayrıldılar ve o... Yani bilemiyorum. İşler giderek kötüleşti. Sağlık düşünemiyordu. Zaten bir dolu haberi sindirmekle meşguldü ve pek de iyi baş eder bir hali yoktu. Daha da fazlasını kaldırabileceğinden emin değildim açıkçası, yapabileceklerinden endişe ettim."

"Altı yüz insanı öldürmek gibi örneğin," diye mırıldanıyor Ian.

"Hey," diye parlıyorum. "Kimseyi öldürmedi tamam mı? O, bir tür sihir gibiydi."

"Dikkat dağıtmacaydı," diyor Nazeera kendinden emin bir ses tonuyla. "Olanları bir tek James gördü." İç geçiriyor. "Sanırım tüm bunlar Ella'yı tutarsız ve dengesiz göstermek içindi. Sempozyumda böyle bir olay gerçekleşmesi şüphesiz onun burada, 45. Mıntıka'daki pozisyonunu baltalayacak, ona bağlılık yemini eden askerlere korku salacaktı. İstikrarsız biri gibi görülecekti. Mantıksız. Zayıf. Üstüne bir de... kolay yakalanan. Yeniden Kuruluş'un Ella'nın yok olmasını istediğini biliyorum ama tüm mıntıkayı olduğu gibi yakarlar diye düşünmüştüm. Yanılmışım. Böylesi çok daha etkili bir taktik oldu. Mükemmel askerleri, itaatkâr işçileri olan bir yönetimi kökünden kazımalarına gerek kalmadı. Tek yapmaları gereken Ella'nın lider olarak gözden düşmesini sağlamaktı."

"Peki şimdi ne olacak?" diyor Lily.

Nazeera tereddüt ediyor. Sonra da temkinli bir şekilde "Vatandaşları cezalandırıp her türlü isyan umudunu söndürür söndürmez Yeniden Kuruluş herkesi size düşman edecek. Başlarınıza ödül koyacak ya da daha kötüsü sivil ve askerler sizi ele vermezse onları sevdiklerini öldürmekle tehdit edecekler. Haklıydın," diyor Lily'ye. "Askerler ve siviller Ella'ya bağlılık yemini etti ve Warner'la ikisinin ortadan kaybolmasıyla kendilerini terk edilmiş hissedecekler. Size güvenmeleri için bir nedenleri yok." Duruyor. "Kellelerinizi almaya gelmeden yirmi dört saatiniz var diyebilirim."

Odaya sessizlik çöküyor. Sanırım bir anlığına kimse cidden nefes bile almıyor.

"*Siktir,*" diyor Ian başını ellerinin arasına alarak.

"Elinizdeki en iyi seçenek buradan derhal ayrılmak," diyor Nazeera hararetli bir ses tonuyla, "ama bu konuda yardımcı olabilir miyim bilmiyorum. Gideceğiniz yer sizin takdirinize kalmış."

"Madem öyle sen burada ne yapıyorsun?" diyorum öfkeyle. Onu şimdi biraz daha iyi anlıyorum, yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama bu, bok gibi hissetmeme engel olmuyor. Ya da onun için neler hissettiğimi hâlâ bilmememe. "Ne yani sırf bize öleceğimizi söylemek için mi ortaya çıktın, bu mudur?" Başımı iki yana sallıyorum. "Çok yardımcı oldun, sağ ol."

"Kenji," diyor Castle sonunda sessizliğini bozarak. "Misafirimize saldırmanın bir manası yok." Sesi sakin ve kararlı. Özlemişim. "Buraya geldiğinde benimle gerçekten konuşmaya, beni uyarmaya çalıştı. Bu beklenmedik plan için," diyor tüm odaya konuşarak, "bana biraz zaman verin. Arkadaşlarım var. Sizin de bildiğiniz üzere direnişimizde yalnız değiliz. Paniklemeye gerek yok, henüz yok."

"Henüz mü?" diyor Ian duyduklarına inanamayarak.

"Henüz," diyor Castle. Sonra da "Nazeera erkek kardeşin ne oldu? Onu ikna edebildin mi?"

Nazeera yatıştırıcı bir nefes alarak omzundaki gerginliği kısmen azaltıyor. "Haider biliyor," diye açıklıyor bize. "Ella'yla ilgili olayları da hatırlıyor ama anıları benimkiler kadar güçlü değil ve ona keşfettiklerimi anlatmaya karar verdiğim geçen geceye kadar kendi başına gelenleri bilmiyordu."

"Ooo... Dur bakalım," diyor Ian. "Ona güveniyor musun?"

"Yeterince," diyor. "Ayrıca bilmeye hakkı olduğunu düşünüyorum; Ella'yı da Emmaline'i de tanıyordu. Ne var ki tam olarak ikna olmuş değil. Ne yapar eder henüz kestiremiyorum ama kesinlikle sarsılmış durumda ki bu bence iyiye işaret. Hatırlamaya başlayan başka çocuklar var mı diye ondan biraz deşip araştırma yapmasını istedim, o da yapacağını söyledi. Şu an bildiklerim bundan ibaret."

"*Diğer çocuklar* nerede?" diye soruyor Winston kaşlarını çatarak. "Senin hâlâ burada olduğunu biliyorlar mı?"

Nazeera yüzünü buruşturuyor. "Tüm çocuklar sempozyum biter bitmez rapor vermek durumunda. Haider da şu an Asya yolunda. Ailemi biraz daha keşif yapmak üzere kalacağıma ikna etmeye çalıştım ama yuttuklarını sanmıyorum. Yakında sesleri çıkar kesin. O zaman da bir yolunu bulurum artık."

"Yani... Bir dakika, bir dakika..." Bakışlarımı ondan çekip kısa bir an Castle'a çeviriyorum. "Bizimle mi kalıyorsun?"

"Planım aslında o değildi."

"Hımm," diyorum. "Güzel. Çok güzel."

Kaşının birini kaldırarak bana bakıyor.

"Ne demek istediğimi anladın."

"Anladığımı söyleyemem," diyor bir anda kızarak. "Ama kalma gibi bir planım *olmasa da* öyle ya da böyle kalmak zorundayım."

Gözlerim kocaman açılıyor. "Ne? Neden?"

"Çünkü," diye başlıyor, "ailem çocukluğumdan beri bana yalan söylüyor, anılarımı çalıp tarihimi yeniden yazdılar, bunun sebebini öğrenmek istiyorum. Ayrıca..." Derin bir nefes alıyor. "Ella ile Warner'ın nerede olduklarını biliyorum sanırım ve yardım etmek istiyorum."

"Hay Tanrı'nın cezası."

Babamın sesinde güçbela dizginlenen öfkeyi duyuyorum ardından bir şeyler bir şeylere çarpıyor. Sonra yeniden küfrediyor.

Kapının dışında kararsız duruyorum.

Sonra sabırsızca...

"Ne istiyorsun?" diyor.

Konuşmuyor, resmen kükrüyor. Sinmemek için nabzımla cebelleşiyorum. Bir maske takınıyorum. Duygularımı sıfırlıyorum. Sonra da dikkatlice çalışma odasına giriyorum.

Babam masasında oturuyor ama sadece sandalyesinin sırtını ve sol elinde tuttuğu bitmemiş viski bardağını görüyorum. Belgeler darmadağınık. Yerde duran masa ağırlığını ve hasar görmüş duvarı fark ediyorum.

Bir terslik var.

"Beni görmek istemiştin," diyorum.

"Ne?" Babam sandalyesinde dönüp bana bakıyor. "Ne için görecekmişim?"

Bir şey demiyorum. Bir şeyleri unuttuğunda kesinlikle hatırlatmamayı öğrendim.

Sonunda iç geçiriyor. "Doğru. Evet," diyor. "Sonra konuşuruz," diyor ardından.

"Sonra mı?" Bu defa hislerimi saklamakta zorlanıyorum. "Bana bugün bir cevap vereceğini söylemiştin..."

"Bir işim çıktı."

Göğsüm öfkeyle kabarıyor. Kendimi kaybediyorum. "Ölmekte olan karından daha önemli bir şey mi?"

Babam oltaya gelmiyor. Onun yerine masasından bir tomar kâğıt alıp "Git buradan," diyor.

İstifimi bozmuyorum.

"Neler olacağını öğrenmem gerek. Seninle başkente gitmek istemiyorum, burada annemle kalmak istiyorum..."

"Başlayacağım şimdi," diyor bardağını masasına vurarak. "Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" Tiksinircesine yüzüme bakıyor. "Bu, sağlıklı bir hareket değil. Çok rahatsız edici. On altı yaşında bir oğlanın annesine bu denli takıntılı olması duyulmuş şey değil."

Boynumdan bir sıcaklık yükseliyor, bunun için kendimden nefret ediyorum. Sessizce "Ona takıntılı değilim," derken beni kendimden nefret ettirdiği için ondan nefret ediyorum.

Anderson başını iki yana sallıyor. "Acınası bir durumdasın."

Bu duygusal darbeyi alıp içime gömüyorum. Biraz çabayla, kayıtsız bir ses tonuyla "Ben sadece neler olacağını öğrenmek istiyorum," demeyi başarıyorum.

Anderson ayağa kalkıp ellerini ceplerine sokuyor. Odasındaki devasa pencerelerden dışarı, uzakta görünen şehre bakıyor.

Manzara çok kasvetli.

Yollar, unutulup gitmiş araba iskeletleriyle açık hava müzesi gibi. Arazi boyunca dizi dizi çöp dağları oluşmuş. Sokaklarda ölü kuşlar yatıyor, ara ara gökten leşler düşüyor. Uzaklarda sert rüzgârların körüklediği alevlerle kontrol altına alınamayan yangınlar. Şehrin üstünde gitmek bilmeyen kalın bir sis tabakası, yoğun yağmur yüklü gri bulutlar. Şehrin tüm bölgeleri kapatıldığından yaşanabilir ve yaşanamaz toprakları düzenleme işlemlerine başladık. Örneğin kıyı kesimlerinin çoğu boşaltıldı, sokakları ve evleri sel bastı, çatılar ağır ağır çöküyor.

Buna karşın babamın çalışma odası tam bir cennet. Her şey yepyeni, odunlar hâlâ odun gibi kokuyor, tüm yüzeyler ışıl ışıl parlıyor. Yeniden Kuruluş daha dört ay önce oylama yaptı ve babam yeni mıntıkalarımızdan birinin komutanı ve yöneticisi oldu.

45 numaranın.

Ani ve sert bir rüzgâr pencereye vuruyor, oda baştan ayağa sarsılıyor. Işıklar titreşiyor. Babamsa kılını bile kıpırdatmıyor. Dünya paramparça dağılıyor olabilir ama Yeniden Kuruluş hiç olmadığı kadar iyi. Planları beklediklerinden de hızlı işliyor. Babam çoktan dev bir terfi için değerlendiriliyor, Kuzey Amerika başkomutanı ama hiçbir başarı ona yetmiyor. Son zamanlarda normalden daha dengesiz davranır oldu.

Sonunda "Ne olacağına dair hiçbir fikrim yok. Bana bu saatten sonra terfi verirler mi onu bile bilmiyorum," diyor.

Şaşkınlığımı gizleyemiyorum. "Neden?"

Anderson pencereye doğru mutsuz mutsuz gülümsüyor. "Bebek bakıcılığı işi yolunda gitmedi."

"Anlamadım."

"Anlamanı beklemiyorum zaten."

"Yani... Taşınmıyor muyuz? Başkente gitmeyecek miyiz?"

Anderson yeniden arkasını dönüyor. "Çok heyecanlanma. Bilmiyorum dedim. Önce sorunu nasıl çözeceğimi düşünmem gerek."

Sessizce "Hangi sorunu?" diyorum.

Anderson kahkaha atıyor; gözleri kırışıyor ve bir an için insana benziyor. "Şöyle diyeyim, kız arkadaşın lanet günümün içine etti. Her zamanki gibi."

"Neyim?" Kaşlarımı çatıyorum. "Baba, Lena benim kız arkadaşım değil. Herhangi bir şey söylediyse de umurumda..."

"Diğer kız," diyor Anderson iç çekerek. Artık gözlerime bakmıyor. Masasından bir dosya çıkarıp açıyor ve içindekileri tarıyor.

Başka bir soru sormaya fırsatım olmuyor.

Kapı aniden sertçe vuruluyor. Babamın işaretiyle Delalieu içeri giriyor. Beni görünce bir hayli şaşırıyor ve kısa bir süre bir şey söylemiyor.

"Ee?" diyor babam sabırsızca. "Kız burada mı?"

"E... Evet efendim." Delalieu hafifçe öksürüyor. Gözleri hızlıca yeniden bana dönüyor. "Onu getireyim mi yoksa başka bir yerde mi görüşmek isterdiniz?"

"Getir."

Delalieu tereddüt ediyor. "Emin misiniz efendim?"

Gözlerimi babamdan Delalieu'ye çeviriyorum. Bir terslik var.

Babam yüzüme bakarken "Getir dedim," diyor.

Delalieu başını yukarı aşağı sallayarak gözden kayboluyor.

Başım kurşun gibi ağır ve işlevsiz, gözlerim sanki kafa tasıma yapışmış. Her defasında bilincimi anca birkaç saniye sürdürebiliyorum. Metal kokusu alıyorum, metal tadı alıyorum. Bir gürleme sesi geliyor, hafifliyor ve yine artıyor.

Başımın yanında hantal çizmeler var.

Sesler geliyor ama sanki onlarca ışık yılı uzaktan, boğuk boğuk. Hareket edemiyorum. Kendimi toprağa gömülmüş, çürümeye bırakılmış gibi hissediyorum. Gözlerimin içinde cılız, turuncu bir ışık titreşiyor ve bir saniyeliğine... Sadece bir saniye...

Hayır.

Hiçbir şey olmuyor.

Günler geçip gidiyor gibi. Yüzyıllar. Ancak bana ağır bir sakinleştirici verildiğini bilecek kadar kendimdeyim. Dilim damağım kupkuru, acı verecek derecede susuzum. Bir yudum su için neler vermezdim. Neler.

Beni hareket ettirdiklerinde kendimi külçe gibi hissediyorum, kendime yabancılaşmış. Soğuk bir zemine sertçe atılıyorum, ağrı sanki uzaktan sekerek vücuduma saplanıyor. Biliyorum, bu ağrı çok yakında beni ele geçirecek. Çok yakında yatıştırıcıların etkisi geçecek ve ağzımdaki bu toz ve kemiklerimle baş başa kalacağım.

Karnıma hızlı ve sert bir tekme yiyince gözlerim zınk diye açılırken karanlık, nefes almaya çalışan açık ağzımdan dolarak gözlerime süzülüyor. Aynı anda hem kör olmuş hem boğuluyormuş gibi hissediyorum. Bu şok etkisi nihayet dinerken tüm uzuvlarım kendini bırakıyor. Gevşiyor.

Kıvılcım sönüyor.

KENJI

"Bana ne haltlar döndüğünü söyleyecek misin?"

Nazeera'nın sesiyle olduğum yerde donup kalıyorum. Gözlerimi bir dakikalığına kapatmak için odama gidiyordum. Kafatasımda davullar çalan inanılmaz baş ağrısına bir şeyler yapmaya çalışmak için.

Çünkü nihayet, nihayet bir mola verdik.

Sonraki adımlarımızla, uçak çalmakla ve çizimlerle ilgili saatler boyu süren yorucu ve stresli konuşmaların ardından kısacık bir ara. Tüm bunlar çok fazla. Nazeera bile tüm o istihbaratına karşın Juliette'in –pardon Ella'nın– ve Warner'ın hâlâ hayatta olduğuna dair, dışarıda bir yerlerde birilerinin onlara aklımın havsalamın şu an baş edebileceğinin ötesinde işkenceler ediyor olabileceğine dair ufak bir *şans* olduğu konusunda kesin bir kanıt sunamadı. Bugün boktan da öte, bombok geçti. Bok deryası. Artık kaldıramıyorum. Otursam mı ağlasam mı bir yerleri ateşe mi versem ne yapsam bilmiyorum.

Castle cesaret edip bize biraz yemek aramak üzere mutfaklara ineceğini söyledi, gün boyu duyduğum en güzel şeydi. Ayrıca askerleri birazcık daha –biz bir sonraki

hamlemize karar verene kadar– yanımızda tutmak için elinden geleni yapıp gönülleri almaya çalışacağını da söyledi ama ne derece başarılı olur bilemiyorum. J'in vurulması zaten yeterince kötüydü. Hastane kanadında geçirdiği otuz altı saat bizim için de stresliydi. Askerlerin o ara ayaklanacağını düşünmüştüm. Beni koridorlarda habire durduruyorlar, onun *yenilmez* olması gerektiğiyle ilgili, planın bu olmadığı ve bir kurşunu bile kaldıramayan *sıradan* bir ergen kız için hayatlarını tehlikeye atma kararı vermedikleriyle ilgili bağırıp çağırıyorlardı; yok onun doğaüstü bir olay olması lazımmış da, yok insan ötesi bir şey olmalıymış da...

Onları sakinleştirmek bir ömür sürmüştü.

Peki ya şimdi?

Sempozyumda olanları duyduklarında verecekleri tepkiyi hayal bile edemiyorum. Büyük olasılıkla bir isyan başlayacak.

Kuvvetlice bir iç geçiriyorum.

"Ne yani, beni öylece görmezden mi geliyorsun?"

Nazeera birkaç santim ötemde. Öylece durduğunu hissedebiliyorum. Beklediğini. Henüz bir şey söylemiş değilim. Arkamı da dönmedim. Konuşmak istemediğimden değil, istiyorum da galiba. Ama başka bir gün. Şu an benzinim bitik. James'in şakalarından mahrumum. Sahte gülümsemelerim tükendi. Şu an acı, tükenmişlik ve salt duygudan ibaretim; diğer bir ciddi sohbete ayıracak halim yok. Şu an gerçekten bunu yapmak istemiyorum.

Kaçmayı da neredeyse başarmıştım. Şu an burada, kapımın önündeyim. Kapı kolu elimde.

Yürüyüp gidebilirim diye düşünüyorum.

Ben de öyle biri olabilirim, Warner gibi biri. Piç kurusu tarzı. Tek kelime etmeden dön arkanı yürü tarzı. Çok yorgunum, kalsın, konuşmak istemiyorum tarzı.

Beni rahat bırak.

Ama ben ne yapıyorum? Öne çöküp ellerimi ve alnımı odanın kapısına yaslıyorum. "Çok yorgunum Nazeera."

"Bana kızgın olduğuna inanamıyorum."

Gözlerim kapalı. Burnum kapıya değiyor. "Sana kızgın değilim. Uykum var."

"*Kızgındın.* Seninle aynı yeteneğe sahibim diye kızgındın. Değil miydin?"

Homurdanıyorum.

"Değil miydin?" diyor yeniden, bu defa daha bir kızgın.

Hiçbir şey demiyorum.

"*İnanılmaz.* Bu olabilecek en eften püften, en gülünç, en *toy*..."

"Hı hı evet."

"Sana bunu söylemenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun sen? Bir fikrin var mı acaba?.." Onun keskin, kızgın oflamasını işitiyorum. "En azından seninle konuşurken yüzüme bakar mısın?"

"Bakamam."

"Ne?" Sesi irkilmiş gibi. "Ne demek bakamazsın?"

"Sana bakamam."

Duraksıyor. "O nedenmiş?"

"Çok güzelsin."

Gülüyor ama sinirle, her an yüzüme bir tane patlatabilirmiş gibi. "Kenji, şurada ciddi olmaya çalışıyorum. Bu, benim için çok önemli. Hayatımda ilk defa diğer insanlara yapabileceklerimi gösterme fırsatı buldum. İlk

defa benim gibi başka insanlarla bir etkileşimde bulunuyorum. *Ayrıca,*" diyor, "arkadaş olmaya karar verdiğimizi sanıyordum. Bu, belki senin için önemli değildir ama benim için büyük bir olay çünkü kolayca arkadaş edinemem. Ve şu an beni verdiğim karardan şüphe ettiriyorsun."

Canımı yakacak derecede sertçe iç geçiriyorum.

Kapıdan ayrılıp duvara bakıyorum. "Bak," diyorum zar zor yutkunarak. "Hislerini incittiğim için özür dilerim. Ben sadece... Daha birkaç dakika önce orada, sen ciddi ciddi konuşmaya başlamadan önce bazı konularda yalan söylüyorsun sanıyordum. Olan biteni anlamıyordum. Belki de bunları sen ayarladın diye düşünüyordum. Bazı şeyler tesadüf olamayacak kadar deli işi gibi görünüyordu. Ama saatlerce konuştuk ve artık öyle hissetmiyorum. Artık kızgın değilim. Özür dilerim. Şimdi gidebilir miyim?"

"Elbette," diyor. "Sadece..." Aklı bulanmış gibi cümlesine devam edemiyor sonra koluma dokunuyor. Hayır, koluma dokunmakla kalmıyor. Kolumu tutuyor. Elini çıplak koluma sarıp nazikçe çekiyor.

Bu temas çok ani ve seksi geliyor. Teni yumuşacık. Beynim aniden kararıyor. Başım dönüyor.

"Dur," diyorum.

Elini çekiyor.

"Neden yüzüme bakmıyorsun?"

"Sana yüzüne neden bakmadığımı söyledim, sen de bana güldün."

Uzunca bir süre sessiz kalınca çekip gitti mi diye merak ediyorum. Sonunda "Şaka yapıyorsun sanmıştım," diyor.

"Yapmıyordum."

Sessizlik uzuyor.

"Düşündüklerini her zaman böyle doğrudan söyler misin?"

"Çoğunlukla, evet." Başımı hafifçe kapıya vuruyorum. Bu kız ne demeye huzura kavuşmama izin vermiyor anlamıyorum.

"Şu an ne düşünüyorsun peki?" diye soruyor.

Hay ben bu...

Başımı kaldırıp tavana bakarken beni buradan, bu andan, bu yorucu diyaloglardan alıp götürecek bir solucan deliği, bir yıldırım ümit ediyorum ve hatta uzaylılar bile kaçırabilir.

Mucizeler gerçekleşmeyince hüsranım baş gösteriyor.

"Uyumak istiyorum diye düşünüyorum," diyorum sinirle. "Yalnız kalmak istiyorum diye düşünüyorum. Sana bunu binlerce defa söyledim, hislerini incittiğim için özür dilememe rağmen beni bırakmıyorsun. O yüzden galiba aslında *burada ne yaptığını anlamıyorum* diye düşünüyorum. Ne düşündüğümü neden bu kadar umursuyorsun?"

"Ne?" diyor irkilerek. "Umursamı..."

Sonunda arkamı dönüyorum. Kafamdaki bazı teller kopmuş gibi hissediyorum, sanki beynimi seller alıp götürüyor. Çok fazla şey birden oluyor. Aynı anda çok fazla duygu yaşanıyor. Keder, korku, tükenmişlik. Arzu.

Nazeera yüzümü görünce geriye bir adım atıyor.

Kusursuz. Her şeyiyle kusursuz. Uzun bacakları, kıvrımları. Yüzü akıl alır gibi değil. Yüz dediğin böyle olmamalı. Işıl ışıl, bal rengi gözler, alacakaranlığı andıran bir ten. Saçları öyle bir kahverengi ki siyaha kaçıyor. Kalın,

gür, düz. Bana bir şeyi anımsatıyor, nasıl tasvir edeceğimi bilemediğim bir hissi. Ve onda kendimi şapşal hissettiren bir şeyler var. Yani sadece yüzüne bakıp mutlu olabilirmişim, o histe sonsuza dek yüzebilirmişim gibi bir sarhoşluk. Derken yeniden onun dudaklarına baktığımı fark ediyorum.

Kesinlikle böyle bir niyetim yoktu. Ama oldu.

Sürekli ağzına dokunuyor, alt dudağındaki elmas piercing'e pat pat vurup duruyor ve gözlerimle her hareketi takip edecek kadar aptallaşıyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş önümde ayakta duruyor, baş parmağını dalgın dalgın alt dudağının kenarında gezdiriyor ve ben gözlerimi alamıyorum. Baktığımı fark edince birden irkiliyor. Ellerini iki yanına indirip şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırıyor. Ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yok.

"Sana bir soru sordum," diyorum ama bu defa sesim biraz pürüzlü çıkıyor, aşırı gergin. Gözlerimi o duvardan ayırmayacaktım.

Gözlerini dikip bana bakmayı sürdürüyor.

"Tamam, pekâlâ. Boş ver," diyorum. "Konuşmam için yalvarıp duruyorsun ama sana bir soru *sorduğum* an da tek kelime etmiyorsun. Süper cidden."

Yeniden arkamı dönüp kapı koluna uzanıyorum.

Yüzüm hâlâ kapıya dönükken konuşuyorum.

"Bak... Bu konuda dört dörtlük bir iş çıkaramadım, farkındayım ve belki de asla böyle bir adam olamayacağım. Ama sırf şerefsizlik yapmayı bilmiyor olmam bana boş beleş bir aptalın tekiymişim gibi davranmanı gerektirmiyor bence."

"Ne? Kenji, ben..."

"*Yeter,*" diyorum ondan uzaklaşarak. Koluma dokunmaya devam ediyor, dokunduğunun farkında bile değilmiş gibi dokunuyor. Bu da beni deli ediyor. "Yapma şunu."

"Neyi?"

Sonunda kan beynime sıçrayınca arkamı dönüyorum. Sert sert solurken göğsüm hızlıca inip kalkıyor. "Benimle uğraşmayı kes. Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Arkadaşım olmayı istediğini söylüyorsun ama benimle aptalın tekiymişim gibi konuşuyorsun. Çocukmuşum gibi, beni rahatlamaya çalışıyormuşsun gibi, ellerini üstüme bu şekilde koyduğunda bir şeyler *hissedebilecek* yetişkin bir adam olduğuma dair bir gram fikrin yokmuş gibi mütemadiyen dokunuyorsun." Konuşmaya yelteniyor ama lafını kesiyorum. "Benimle ilgili ne bildiğin ya da ne denli budala olduğumu düşündüğün umurumda değil ama şu an yorgunluktan ölüyorum tamam mı? Bitik durumdayım. O yüzden karşında kibar bir Kenji olsun istiyorsan sabah gelip bakarsın çünkü hoşbeş edecek halde değilim."

Nazeera donakalıyor. Neye uğradığını şaşırıyor. Gözlerini bana dikmiş, dudakları hafifçe aralık ve bu kadar işte diye düşünüyorum, böyle öleceğim. Şimdi bir bıçak çıkarıp beni ortadan ikiye yaracak, organlarımı deşerek bağırsaklarımla kukla gösterisi yapacak. Harika bir ölüm şekli.

Ama sonunda konuşmaya başladığında sesi hiç de öfkeli çıkmıyor. Nefesi hafiften kesilir gibi konuşuyor.

Gergin.

"Çocuk olduğunu düşünmüyorum," diyor.

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum.

Öne bir adım atıp ellerini göğsüme koyuyor, heykel gibi kaskatı kesiliyorum. Kalbim çığırından çıkıyor. Elleri bedenimi kavuruyor, aramızdaki sıcaklık üstümden bile içeri işliyor.

Rüya görüyor gibiyim.

Kıpırdamıyorum. Nefes bile alamıyorum. Ellerini göğsümde gezdiriyor ve bu basit hareket bile öyle iyi hissettiriyor ki aniden içimi bir korku kaplıyor. Ona mıknatıs gibi çekildiğimi hissediyorum, olduğum yerde kalakalıyorum. Uyanmaya korkuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Gözleri gövdeme takılı kalmışken "Çocuk olduğunu düşünmüyorum," diyor.

"Nazeera."

Ellerini çekip gözlerime bakıyor ve içimde ensemden ağrı inen bir his tetikleniyor, sıcak ve acı verici.

"Aptal olduğunu da düşünmüyorum," diyor.

Yanılıyor.

Kesinlikle aptalım.

Çok aptalım hem de. Şu an doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Peki," diyorum şapşal şapşal. Ellerimle ne yapacağımı bilmiyorum. Yani, ellerimle ne yapacağımı *tabii ki* biliyorum, sadece olur da ona dokunursam bana güler sonra da muhtemelen öldürür diye tedirgin oluyorum.

Ama gülümsüyor, öyle kocaman gülümsüyor ki kalbim patlayacak gibi oluyor, içimi allak bullak ediyor. "Bir harekette bulunmayacaksın demek?" diyor gülümsemeye devam ederek. "Benden hoşlanıyorsun sanmıştım. Tüm bu hengâmenin nedeni bu sanıyordum."

"Senden *hoşlanmak* mı?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. "Seni tanımıyorum bile."

"Oo," diyor gülümsemesi sönerek. Çekilmeye başlıyor, artık gözlerime bakamıyor sonra bana ne oluyor bilmiyorum...

Onun elini tutuyorum, odamın kapısını açıyorum ve ikimizi de içeri kilitliyorum.

Önce o beni öpüyor.

Tüm bunlar olmuyormuşçasına beden dışı bir an yaşıyorum. Bunu mümkün kılmak için ne yaptım bilmiyorum çünkü hesaplarıma göre bu işi yüz farklı açıdan mahvetmiştim; o bir yana, daha beş dakika öncesine kadar bana deli gibi kızgın olduğundan adım gibi emindim.

Sonra kendime artık çeneni kapat diyorum.

Öpüşü yumuşak, göğsümdeki elleri kararsız ama kollarımı onun beline sarıp ben de onu öpüyorum, gerçekten öpüyorum ve bir şekilde kendimizi duvarda buluyoruz; onun elleri boynumda, dudaklarını benim için aralıyor, ağzımın içinde iç geçiriyor ve o ufak haz sesi beni deliye çeviriyor, bedenim sıcaklık ve arzuyla öyle bir sele kapılıyor ki ayakta zor duruyorum.

Ayrılıyoruz, nefes nefeseyiz; ona şapşal şapşal bakıyorum, beynim hâlâ bu noktaya nasıl geldiğimi kavrayamayacak kadar uyuşuk. Ancak bu noktaya nasıl geldiğimiz kimin umurunda. Onu yeniden öpüyorum ve âdeta ölümün eşiğine geliyorum. Nasıl güzel, nasıl yumuşak. Kusursuz. Resmen kusursuz, kollarıma mükemmel bir şekilde oturuyor, sanki bunun için yaratılmışız, sanki bunu binlerce defa yapmışız; şampuan kokuyor, tatlı bir

koku. Belki parfüm. Bilemiyorum. Artık her neyse şu an kafamın içinde. Beyin hücrelerimi öldürüyor.

Koptuğumuzda farklı görünüyor; gözleri daha koyu, daha derin. Başını döndürüp yeniden bana çevirdiğinde gülümsüyor ve bir an için ikimizin de aynı şeyi düşünüyor olabileceğini fark ediyorum. Ne var ki yanılıyorum, elbette yanılıyorum çünkü ben kalkmış, gezegendeki en şanslı adam falan olduğumu düşünürken *o* çıkıp elini göğsüme koyuyor ve usulca,

"Aslında benim tipim değilsin," diyor.

Bu cümlesi beni nefes alamaz hâle getiriyor. Belindeki kollarım iki yana düşüyor, aniden geriye kararsız bir adım atıyorum.

O ise iki büklüm olarak elleriyle yüzünü örtüyor. "Ben... Of of... Sen benim *tipim* değilsin demek istemedim." Başını iki yana sertçe sallıyor. "Yani normalde, yani genelde böyle bir şey yapmam demek istemiştim."

"Ne yapmazsın?" diyorum ama hâlâ incinmiş durumdayım.

"Bunu," diyor eliyle ikimizi işaret ederek. "Yani... Ben öyle etrafta dolanıp tanımadığım erkeklerle öpüşmem."

"Pekâlâ." Kaşlarımı çatıyorum. "Gideyim madem?"

"Hayır." Gözlerini kocaman açıyor.

"E ne yapmamı istiyorsun o zaman?"

"Bilmiyorum," diyor gözleri yeniden yumuşuyor. "Canım bir dakika kadar sana bakmak istiyor sadece. Sana derken yüzüne," diyor gülümseyerek. "Harika bir yüzün var."

Bir anda dizlerim boşalıyor. Yok böyle olmuyor, oturmam gerek. Yatağıma yürüyüp arkaya doğru yıkılıyorum, başım yastığa vuruyor. Yatay durmak çok iyi geli-

yor. Odamda şu an muhteşem bir kadın olmasa çoktan uykuya dalmıştım.

"Şunu bilesin ki bu bir taktik değil," diyorum tavana bakarak. "Seni yanıma yatırmaya çalışmıyorum. Gerçekten artık uzanmak zorundaydım. Yüzümü takdir ettiğin için teşekkür ederim. Her zaman yüzümün yeterli takdiri görmediğini düşünmüşümdür."

Bir kahkaha koyuvererek yanıma oturuyor; kolumun yanında yatağın hemen ucunda. "Hiç de beklediğim gibi değilsin," diyor.

Göz ucuyla ona bakıyorum. "Ne bekliyordun?"

"Bilmiyorum." Başını iki yana sallıyor. Gülümsüyor. "Sanırım senden bu kadar hoşlanacağımı beklemiyordum."

Göğsüm sıkışıyor. Öyle böyle değil. Gözlerine bakmak için kendimi doğrulmaya zorluyorum.

"Buraya gelsene," diyorum. "Çok uzaktasın."

Çizmelerini çıkarıp yakınlaşarak bacaklarını altına alıyor. Bir şey söylemiyor. Öylece yüzüme bakıyor. Sonra da temkinli tavırlarla yüzüme dokunuyor, çenemde ilerliyor. Gözlerimi kapatıyorum, zihnim manasızlıklar içinde yüzüyor. Arkaya çekilip başımı duvara yaslıyorum. Kendime güvenim açısından pek hoş bir durum değil biliyorum ama elimde değil, bu yaşananlardan ötürü çok şaşkınım.

Bu kadar şanslı olabileceğim hayatta aklıma gelmezdi.

"Kenji," diyor sessizce.

Gözlerimi açıyorum.

"Senin kız arkadaşın olamam."

Gözlerimi kırpıştırıyorum. Birazcık toparlanıyorum. "Ya?" diyorum.

Tam olarak bu âna kadar böyle bir şey isteyebileceğim aklıma bile gelmemişti ama şimdi düşünüyorum, istediğimi de biliyorum. İstediğim tam olarak bir kız arkadaş. Bir ilişkim olsun istiyorum. Gerçek bir şey istiyorum.

"Yürümez sen de biliyorsun." Başını yana eğiyor, bu son derece bariz bir durummuş, ben de en az onun kadar işlerin yürümeyeceğini biliyormuşum gibi suratıma bakıyor. "Biz..." Anlamadığım bir şeyler belirtmek üzere elleriyle vücutlarımızı gösteriyor. "Biz farklıyız, öyle değil mi? Hem burada yaşamıyorum bile."

"Öyle," diyorum ama ağzım aniden uyuşuyor. Tüm yüzüm uyuşuyor. "Burada yaşamıyorsun bile."

Sonra tam, yok edilen umutlarımın ve hayallerimin parçalarını nasıl toparlayacağımı çözmeye çalışırken kucağıma hopluyor. Bir anda yüz seksen derece değişiyor. Bedenim işlemez oluyor. Aşırı ısınıyor.

Yüzünü yanaklarıma bastırıp tam çenemin altına yumuşak bir öpücük konduruyor ve eriyerek duvara kaynadığımı, havaya karıştığımı hissediyorum.

Artık neler oluyor bitiyor kavrayamıyorum. Benden hoşlanıyor ama benimle birlikte olmak istemiyor. Benimle olmayacak ama kucağıma oturup beni unutulmaya yüz tutacak şekilde öpüyor.

Peki. Tamam.

Bana istediği şekilde dokunmasına, ellerini üzerimde gezdirmesine, beni istediği yerden, istediği gibi öpmesine ses çıkarmıyorum. Bana mülk sahibi gibi, zaten ona aitmişim gibi dokunuyor ama umursamıyorum. Biraz da hoşuma gitmiyor değil. Katlanabildiğim sürece dizginleri ona veriyorum. Üstümü kaldırıyor, ellerini çıplak tenim-

de dolaştırıyor, bana vücudumu ne kadar çok sevdiğini söylüyor ve cidden, cidden nefes alamıyorum. Aşırı derece sıcaklıyorum. Kendimden geçmiş olsam da algılarım açık, bu ânı hemen hemen ilkel bir farkındalıkla yaşıyorum.

Üstümü çıkarmama yardım ediyor sonra bana öylece bakıyor; önce yüzüme sonra göğsüme ve ellerini omuzlarımda gezdiriyor, kollarımdan aşağı iniyor. "Vay canına," diyor sessizce. "Muhteşemsin."

Buraya kadar.

Onu kucağımdan alıp sırtüstü yatırıyorum, nefesi kesilirken bana şaşırmış gibi bakakalıyor. Sonra gözleri derinleşiyor, koyulaşıyor ve dudaklarıma bakıyor ama ben onun boynunu, omzunun çukurunu öpmeye karar veriyorum.

"Nazeera," diye fısıldıyorum kendi sesimi zar zor tanıyarak. "Seni öyle çok istiyorum ki ölebilirim."

Derken biri kapıya vuruyor.

"Adamım nereye gittin ya?" diye bağırıyor Ian. "Castle on dakika önce yemek getirdi."

Hızla doğruluyorum. Kramp girecek gibi oluyor. Nazeera kahkahayı basıyor, sesi önlemek için elini ağzıyla kapatsa da geç kalıyor.

"Ee... Merhaba?" diyor Ian yine. "Kenji?"

"Hemen geliyorum," diye bağırıyorum ben de.

Duraksadığını duyuyorum, kararsız adımlar atıyor sonra da gidiyor. Başımı ellerimin arasına alıyorum. Bir anda her şey üstüme üstüme geliyor. Birkaç dakika boyunca tüm dünya Nazeera ile geçirdiğim şu andan ibaret gibi gelmişti; tüm bu savaşa, ölümlere, mücadeleye ver-

diğimiz güzel bir ara gibi. Gelgelelim şu an beynimdeki azıcık oksijenle kendimi ahmak gibi hissediyorum. Aklımdan ne geçiyordu acaba?

Juliette *ölmüş* olabilir.

Ayağa fırlıyorum. Nazeera'yla göz göze gelmemeye gayret ederek haldır haldır üstümü giyiyorum. Her nedense Nazeera'ya bakamıyorum. Onu öpmekten herhangi bir pişmanlık duyduğumdan değil, sadece kendimi bir anda, yanlış bir şey yapmışım gibi suçlu hissediyorum. Bencilce ve uygunsuz bir şey.

"Özür dilerim," diyorum. "Bana ne oldu böyle bilmiyorum."

Nazeera ayakkabılarını giyiyor. Şaşkınlıkla başını kaldırıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yaptığımız..." İç geçiriyorum. "Bilmiyorum. Bir an için yapmak zorunda olduğumuz ne varsa hepsini unuttum. Juliette'in dışarıda bir yerlerde işkence görüyor olabileceğini. Warner'ın ölmüş olabileceğini. Toparlanıp kaçmamız gerek, bu yerde gitmemiz gerek. Tanrım bir dolu şey oluyor ve ben anca... Kafam yerinde değil. Özür dilerim."

Nazeera da doğruluyor. Sinirlenmişe benziyor. "Neden özür dileyip duruyorsun? Bırak özür dilemeyi falan."

"Haklısın. Özür dilerim." Yüzümü ekşitiyorum. "Yani... Anladın işte sen. Neyse haydi gidelim."

"Kenji..."

"Bak, bir ilişki istemediğini söyledin, değil mi? Kız arkadaşım olmayı istemiyorsun. Sana göre bu iş..." –Onun az önce yaptığı gibi ikimizi işaret ediyorum– "yürümez. Madem öyle..." Derin bir nefes alıyorum. Elimi saçlarım-

dan geçiriyorum. "Kız arkadaşım olmamak böyle bir şey işte. Tamam mı? Hayatımda beni gerçekten önemseyen bir avuç insan var ve şu an en iyi arkadaşım muhtemelen bir grup psikopat tarafından öldürülüyor ve orada olmam gerek, bir şey yapmam gerek."

"Warner'la bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum," diyor sessizce.

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ben Juliette'ten bahsediyorum," diyorum. "Ella'dan işte, her neyse."

Nazeera'nın kaşları havaya kalkıyor.

"Neyse, özür dilerim. Bu işi profesyonel tutsak iyi olur öyle değil mi? Sen ciddi bir şey peşinde değilsin, ben de alelade bir ilişki nasıl olur bilmiyorum. Her defasında fazla önemsemeye başlıyorum ve dürüst olmak gerekirse bu pek de iyi bir fikir değil."

"Hımm."

"Değil mi?" Ona bakarken bir anda kaçırdığım bir şey olduğu ümidine kapılıyorum, gözlerindeki soğuk mesafeden öte bir şey. "Daha az önce bana çok farklı olduğumuzu söylemedin mi? Burada bile yaşamadığını?"

Arkasını dönüyor. "Evet."

"Ne oldu, son otuz saniye içinde fikrini mi değiştirdin? Kız arkadaşım olma konusunda yani?"

Hâlâ duvara bakarken "Hayır," diyor.

Omurgama bir acı saplanıp göğsüme üşüşüyor. "Tamam o zaman," diyerek başımı yukarı aşağı sallıyorum. "Dürüstlüğün için teşekkür ederim. Şimdi gitmem gerek."

Yanımdan geçerek kapıya yürüyor. "Ben de geliyorum."

JULIETTE

Bir saatten fazladır bir polis arabasının arkasında oturuyorum. Ağlayamadım, henüz. Neyi bekliyorum bilmiyorum ama ne yaptığımın farkındayım ve bundan sonra olacakları bildiğimden de gayet eminim.

Küçük bir çocuğu öldürdüm.

Nasıl yaptım bilmiyorum. Neden oldu bilmiyorum. Sadece ben yaptım, onu biliyorum; ellerim, ben. Ben yaptım. Ben.

Ailem gelecek mi merak ediyorum.

Ama onların yerine asker üniformalı üç adam yaklaşıyor pencereme. İçlerinden biri pencereyi açıp göğsüme bir silah doğrultuyor.

"Çık dışarı," diye böğürüyor. "Ellerini havaya kaldır ve çık."

Kalbim deliler gibi çarpıyor, yaşadığım dehşetle arabadan fırlayınca düşüp dizimi yere çarpıyorum. Kanadığı anlamam için bakmama gerek yok, taze yara zaten yeterince sızlıyor. Ağlamamak için dudağımı ısırarak gözyaşlarını engelliyorum.

Kimse bana yardım etmiyor.

Onlara daha on dört yaşında olduğumu, çok fazla şey olmasa da yeterince bildiğimi söylemek istiyorum. Televizyonda buna benzer bir şey seyrettim. Beni bir yetişkin olarak cezalandıramayacaklarını biliyorum. Bana böyle davranmamaları gerektiğini biliyorum.

Ancak dünyanın artık farklı olduğunu hatırlıyorum. Artık yeni bir hükümetimiz var, eskiden yaptıklarımızı önemsemeyen bir hükümet. Belki de bunların hiçbirinin artık bir önemi yoktur.

Kalbim şimdi daha hızlı çarpıyor.

Siyah bir arabanın arka koltuğuna itiliyorum ve daha ne olduğunu anlamadan bambaşka bir yere götürülüyorum, normal bir iş binası. Uzun. Çelik grisi. Eski, yıkık dökük, pencerelerin bazıları kırık, baştan aşağıya hüzünlü görünüyor.

Ama içeriye girince kör edici parlaklıktaki dekorasyon karşısında serseme dönüyorum. Mermer zemine, pahalı halılara, mobilyalara bakınıyorum. Yüksek tavanlar, modern ama zarif bir mimari. Her yer cam, mermer ve paslanmaz çelik.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir yer görmemiştim.

Daha bunları sindirememişken uzun ince, kahverengi saçları kendisinden de ince olan yaşlı bir adam beni karşılıyor.

O gelince askerler iki yanımdan çekiliyor.

"Bayan Ferrars?" diyor adam.

"Evet?"

"Benimle geleceksiniz."

Tereddüt ediyorum. "Siz kimsiniz?"

Beni kısa bir an inceledikten sonra bir karar vermişe benziyor. "Bana Delalieu diyebilirsiniz."

"Tamam," diyorum, ağzımdan çıkan kelime bir fısıltı olup kayboluyor.

Delalieu'yü camdan bir asansöre doğru takip ediyorum, elindeki kartla asansörü çalıştırmasını seyrediyorum. Hareket etmeye başlamamızla konuşacak cesareti de buluyorum.

"Neredeyim ben?" diye soruyorum. "Neler oluyor?"

Cevapları otomatik çıkıyor. "45. Mıntıka'nın karargâhındasınız. 45. Mıntıka'nın komutanı ve yöneticisiyle görüşeceksiniz." Konuşurken bana bakmıyor ama ses tonunda tehditkâr hiçbir tını yok. Öyle olunca bir soru daha soruyorum.

"Neden?"

Asansörün kapıları ding diye açılıyor. Delalieu sonunda dönüp bana bakıyor. "Birazdan öğreneceksiniz."

Delalieu'nün peşinden bir koridora giriyorum ve o, kapıyı çalarken dışarıda sessizce bekliyorum. Kapı açılınca başını içeri uzatıyor, geldiğini bildiriyor sonra bana işaret ediyor, ben de onu takip ediyorum.

İçeri girince de büyük bir şaşkınlığa uğruyorum.

Askeri üniformalı güzel bir adam var, komutan bu olsa gerek diye düşünüyorum; kollarını göğsünde kavuşturmuş geniş, ahşap bir masanın başında duruyor. Gözümün tam içine bakıyor, aniden bastıran bunaltıcı hisle kızardığımı hissediyorum.

Daha önce hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemiştim.

Utanarak başımı yere eğiyorum, ayakkabılarımın bağ-

cıklarına bakıyorum. Uzun saçlarıma şükrediyorum. Koyu, ağır bir perde hâlinde yüzümü örtüyor.

"Yüzüme bak."

Emir son derece açık ve keskin. Başımı gergince kaldırıp adamla göz göze geliyorum. Koyu kahve, gür saçları var. Bir fırtınayı andıran gözleri. Bana öyle uzun uzadıya bakıyor ki tüylerim diken diken oluyor. Başını bir türlü çevirmeyince yavaş yavaş dehşete kapılıyorum. Adamın gözleri öfke dolu. Karanlık. Hakikaten ürkütücü bir yanı var ve kalbim güm güm atmaya başlıyor.

"Çok çabuk büyüyorsun," diyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ama hâlâ yüzümü incelemekle meşgul.

"On dört yaşındasın," diyor sakince. "Genç bir kız için ne kadar da zorlu bir yaş." En sonunda iç geçiriyor. Bakışlarını çeviriyor. "Güzel şeyleri bozmak her daim kalbimi kırmıştır."

"A... Anlamadım," diyorum kendimi birdenbire hasta hissederek.

Yeniden başını kaldırıp bakıyor. "Bugün ne yaptığının farkında mısın?"

Donakalıyorum. Kelimeler boğazıma diziliyor, ağzımda can veriyor.

"Evet mi hayır mı?"

"E-evet," diyorum çarçabuk. "Evet."

"Peki neden yaptığını biliyor musun? Nasıl yaptığını biliyor musun?"

Başımı iki yana sallarken gözlerim yaşlarla doluyor. "Kazayla oldu," diye fısıldıyorum. "Bilmiyordum... Bunun böyle..."

"Bu hastalığını bilen başka kimse var mı?"

"Yok." Yaşlar görüşümü bulandırırken kocaman açılan gözlerimi ona dikiyorum. "Ya-yani ailem haricinde ama kimse neyim olduğunu bilmiyor. Ben bile anlamıyo..."

"Bunu ben planlamadım mı diyorsun yani? O küçük çocuğu öldürmek istemedin mi?"

"Hayır!" diye bağırıyorum sonra iki elimi birden ağzıma kapatıyorum. "Hayır," diyorum bu defa sessizce. "Ona yardım etmeye çalışıyordum. Yere düşmüştü... Ben... Bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum."

"Yalancı."

Başımı iki yana sallamaya devam ederken titreyen ellerimle de gözyaşlarımı siliyorum. "Kazaydı. Yemin ederim, istemeden oldu... Ö-öyle bir niyetim..."

"Efendim." Konuşan, Delalieu. Onun sesi.

Hâlâ odada olduğunu fark etmemişim.

Sertçe burnumu çekerken yüzümü çarçabuk siliyorum ama ellerim hâlâ titriyor. Bir defa daha yaşları yutmaya çalışıyorum. Kendimi toparlamaya.

"Efendim," diyor Delalieu daha sert bir ses tonuyla, "belki de bu görüşmeyi başka yerde yapmamız daha iyi olur."

"Bunun için bir neden göremiyorum."

"Küstahlık etmek istemem efendim ancak bu görüşmeyi özel olarak yapsanız daha iyi olacakmış gibi geliyor."

Başımı çevirme cesareti gösterip ona bakıyorum. Ve tam o anda odada üçüncü bir kişi daha görüyorum.

Bir oğlan.

Nefesim neredeyse duyulur bir şaşkınlıkla boğazımda kalakalıyor. Yanağımdan tek bir yaş kaçıp süzülüyor, gözlerimi ondan ayırmadan yaşı siliyorum. Elimde değil,

gözlerimi alamıyorum. Gerçek hayatta hiç görmediğim türden bir yüzü var. Komutandan daha yakışıklı. Daha güzel. Yine de huzursuz edici bir yanı var; yüzüne bakmayı güçleştiren soğuk, yabancı bir şeyler. Hani neredeyse aşırı kusursuz. Sert hatlı bir çenesi, keskin, dümdüz bir burnu var. Ona dair her şey bana bir bıçağı anımsatıyor. Benzi soluk. Gözleri hayret verici tonda açık yeşil ve sapsarı, gür saçları var. Gözlerini, çözemediğim bir duyguyla koskocaman açmış bana bakıyor.

Biri hafifçe öksürüp boğazını temizliyor.

Ve büyü bozuluyor.

Yüzümü ateş basarken gözlerimi çeviriyorum, bunu daha önce yapmadığım için utançtan yerin dibine giriyorum.

Komutanın öfkeyle bir şey mırıldandığını duyuyorum. "Cidden inanılmaz," diyor. "Her defasında aynı hikâye."

Başımı kaldırıyorum.

"Aaron," diyor sertçe. "Çık."

Oğlan irkiliyor, demek ki adı Aaron'muş. Bir saniye kadar komutana bakıyor sonra dönüp göz ucuyla kapıya bakıyor. Ama yerinden kımıldamıyor.

"Delalieu lütfen oğlumu odadan çıkar, belli ki şu an ayaklarını nasıl hareket ettireceğini bilmiyor."

Oğlu.

Vay canına. Bu durum yüzlerinin benzerliğini açıklıyor.

"Emredersiniz efendim, elbette efendim."

Aaron'un yüz ifadesini anlamak mümkün değil. Onu bana bakarken yakalıyorum, sadece bir kere bakıyor ve benim de ona baktığımı görünce kaşlarını çatıyor. Ama öyle kaba bir bakış değil.

Yine de başımı çeviriyorum.

O ve Delalieu yanımdan geçerek çıkıp gidiyorlar.

Çıkarken de onun "O kız kim?" diye sorduğunu duymazdan geliyorum.

"Ella? İyi misin?"

Gözlerimi kırpıştırırken görüşümü engelleyen karanlık perde yavaşça aralanıyor. Gözlerimin ardında yıldızlar parlayıp sönüyor, ayağa kalkmaya çabalıyorum. Halı avuçlarımda patlamış mısır etkisi yaratırken etime metal bir şey giriyor. Bileklerim kelepçeli; kelepçeler tenimden emdikleri yaşamı açık mavi bir ışık olarak yansıtarak parlıyor ve ellerime şeytani bir görüntü veriyor.

Kapıdaki kadın gözlerini bana dikmiş, gülümsüyor.

"Babanla ikimiz aç olabileceğini düşündük," diyor. "Sana yemek hazırladık."

Hareket edemiyorum. Ayaklarım yere çivilenmiş gibi, duvar ve zemindeki pembeler morlar dört köşeden beni taciz ediyor. Büyük ihtimalle çocuk odam olan bu tuhaf müzenin ortasında dikiliyorum ve biyolojik annem olma ihtimali olan kişiye bakıyorum, kusmak üzereyim. Işıklar birden aşırı parlak geliyor, sesler de aşırı yüksek. Biri bana doğru yürüyor, hareketleri fazla abartılı, adımları kulaklarımda davul gibi gümbürdüyor. Görüşüm gelip gelip giderken sanki duvarlar sarsılıyor. Yer kayıyor, geriye gidiyor.

Pat diye yere kapaklanıyorum.

Bir dakika kadar kalp atışlarımdan başka bir şey duymuyorum. İçimde öyle ama öyle yüksek sesle çarpıyor, öyle rahatsız edici bir kakafoniyle saldırıyor ki iki büklüm olup yüzümü halıya bastırarak çığlık atıyorum.

Histerik bir an yaşarken kemiklerim derimin altında titriyor, kadın beni tutup kaldırıyor ama kendimi çekip kurtararak çığlık atmaya devam ediyorum...

"Herkes nerede?" diye haykırıyorum. "Bana ne oldu?" diye haykırıyorum. "Neredeyim? Warner ve Kenji nerede? Ah Tanrım, *Tanrım*, o insanlar, ö-öldürdüğüm tüm o insanlar..."

Genzime doğru kalkan midem beni boğarken insanların ikiye yarılmış vücutlarını, parçalanmış bedenlerden akan kanı, tüm o görüntüleri bastırmaya çalışıyorum ama beceremiyorum, bir şeyler zihnimi delip geçiyor, o kadar keskin ve kör edici bir şey ki aniden dizlerimin üstüne çöküp midemin içindeki iki gram şeyi pembe bir çöp tenekesine boşaltıyorum.

Nefes almakta zorlanıyorum.

Ciğerlerim deli gibi çalışıyor, midem hâlâ beni bana ihanet etmekle tehdit ediyor, nefesim kesiliyor, ayağa kalkmaya çalışırken ellerim titriyor. Etrafımda dönüyorum, oda benden daha hızlı hareket ediyor; pembe ve mor parıltılardan başka bir şey görmüyorum.

Sallanmaya başlıyorum.

Biri beni yeniden yakalıyor, farklı bir çift kol, bana kızı olduğumu söyleyen bu adam beni çocuğuymuş gibi tutarak "Tatlım artık onları düşünmene gerek yok. Artık güvendesin," diyor.

"Güvende mi?" diyorum dehşetle açılan gözlerimle. "*Siz* kimsiniz?.."

Kadın elimi tutuyor. Elinden kurtulmaya çalışsam da parmaklarımı sıkıyor. "Ben senin annenim," diyor. "Ve artık eve gelmene karar verdim."

İki yumruğumla birden gömleğine yapışıyorum ve "Ar-

kadaşlarıma *ne yaptınız?*" diye çığlık atıyorum. Onu sarsmaya başlıyorum hatta öyle sert sarsıyorum ki bir an için korkuyor, ardından onu tutup duvara fırlatmaya yeltenecek oluyorum ama o anda güçlerimin kesildiğini hatırlıyorum, salt öfkeye, adrenaline bel bağlamak zorundayım. Aniden atan tepemle dönüyorum ve dönmemle birlikte halüsinasyon görmeye başlıyorum, halüsinasyon görürken

beklenmedik bir şekilde

kadın suratıma tokadı basıyor.

Fena yapıştırıyor.

Neye uğradığımı şaşırarak gözlerimi kırpıştırıyorum ama dik durmayı beceriyorum.

"Ella Sommers," diyor kesin bir ifadeyle, "kendine gel." Benim tavrımı ölçüp biçerken gözlerinden ateşler saçıyor. "Ne bu komik, abartılı haller böyle? *Arkadaşların* için mi endişeleniyorsun? O insanlar senin arkadaşın değil."

Yanağım yanıyor, ağzımın yarısı uyuşuk ama "Evet, evet onlar benim arka..." diyecek oluyorum.

Bir tokat daha atıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Yeniden açıyorum. Aniden başım dönüyor.

"Biz senin ailenizz," diyor öfkeli bir fısıltıyla. "Baban ve ben seni eve getirdik. Minnettar olman gerek."

Ağzımda kan tadı alıyorum. Uzanıp dudağıma dokunuyorum. Parmaklarım kırmızı oluyor. "Emmaline nerede?" Ağzımın içinde kan birikince yere tükürüyorum. "Onu da kaçırdınız mı? Ne yaptığınızı biliyor mu? Bizi Yeniden Kuruluş'a hibe ettiğinizi? Bedenlerimizi dünyaya sattığınızı?"

Üçüncü ve hızlı bir tokat daha geliyor.

Kafatasımın çınladığını hissediyorum.

"*Bu ne cüret.*" Annemin yüzü kıpkırmızı oluyor. "*Ne cüretle*... Bunca yıldır ne yaptığımıza dair zerre kadar fikrin yok. *Geleceğimiz* için yaptığımız onca fedakârlığa..."

"Tamam Evie," diyor babam ve elini onun omzuna koyarak sakinleştiriyor. "Her şey yoluna girecek. Ella'nın biraz zamana ihtiyacı var, o kadar." Şöyle bir bana bakıyor. "Öyle değil mi Ella?"

Tam o anda kafama dank ediyor. Her şey. Birdenbire korkutucu ve insanın dengesini bozan cinsten bir kuvvetle dank ediyor.

Deli bir çift tarafından kaçırıldım ve arkadaşlarımı bir daha asla göremeyeceğim. Hatta arkadaşlarım ölmüş bile olabilir. *Ailem* onları öldürmüş olabilir. Hepsini birden.

Bu gerçek beni âdeta boğuyor.

Yaşlar genzime, ağzıma, gözlerime doluyor...

"Warner nerede?" diyorum inip kalkan göğsümle. "Ona ne yaptınız?"

Evie'nin yüz ifadesi bir anda vahşileşiyor. "Sen ve şu kahrolası oğlan. Onun adını bir kerecik daha duyacak olursam..."

"*Warner nerede?*" diye çığlık atıyorum. "Nerede o? Kenji nerede? Onlara ne yaptınız?"

Evie aniden tükenmiş görünüyor. Başparmağı ve işaret parmağıyla burnunun kemerini sıkıyor.

"Tatlım," diyor ama bana bakmıyor, babama bakıyor. "Bununla sen ilgilenir misin lütfen? Başıma felaket bir ağrı girdi, acil birkaç telefona dönmem gerek."

"Elbette aşkım." Cebinden bir şırınga çıkarıp sertçe boynuma saplıyor.

KENJI

Ortak alana gitgide alışıyorum.

Eskiden yürürken sürekli Warner ne demeye bu kadar büyük bir salona ihtiyaç duyacağımızı düşündü ki diye merak ederdim. Tonlarca oturacak yer, yayılacak bir dolu alan var ama hep boşa olduğunu düşünürdüm. İçten içe Warner bu alanı keşke kendi odalarımıza ayırsaydı derdim.

Ama şimdi anlıyorum.

Nazeera'yla doğaçlama pizza partisine on dakika geç kalarak içeri girdiğimizde herkes gelmişti. *Brendan* burada. Castle ve Alia'nın endişeli bakışları altında bir köşede oturuyor, az kalsın üstüne atılacak oluyorum. Öyle bir şey yapmıyorum elbette zira hâlâ iyileşme sürecinde olduğu belli ama onu iyi görünce içim rahatlıyor. Posası çıkmış gibi görünüyor ama ne alçısı var ne bir şeyi. Öyle olunca kızlar onu iyileştirirken bir terslikle karşılaşmamış demek ki diyorum. Güzel.

Winston'ın salonun bir köşesinden diğerine yürüdüğünü görüyorum, koşup yanına giderek sırtına bir şaplak atıyorum. "Hey," diyorum arkasına dönünce. "İyi misin?"

Elinde, pizzanın ağırlığıyla sarkan birkaç kâğıt tabağı dengede tutmaya çalışırken kocaman gülümseyerek "Bugünden nefret ediyorum. Bugün bok gibi bir gün. Bugüne dair ne varsa hepsinden nefret ediyorum, Brendan'ın iyi olması ve pizza dışında tabii. Ama bunun haricinde bugün, olduğu gibi cehennemi boylayabilir," diyor.

"Evet, ben de aynı böyle hissediyorum." Sonra durup sessizce "E bu durumda Brendan'la konuşmadığını varsayıyorum," diyorum.

Winston aniden kızarıyor. "Doğru zamanı bekliyoruz dedik. Sence şu an doğru bir zaman mı?"

"Haklısın." İç geçiriyorum. "Sadece iyi bir haber almışsındır diye ümitlendim işte. Şu an iyi bir haber hepimize iyi gelirdi hani."

Winston bana anlayışlı gözlerle bakıyor. "Juliette'den ses seda yok mu?"

Başımı iki yana sallıyorum. Birden midem bulanıyor sanki. "Sana onun asıl adının Ella olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Duydum," diyor Winston kaşlarını kaldırarak. "Akıl alır gibi değil."

"Evet evet. Bugün, gelmiş geçmiş en kötü gün."

"Sokayım böyle güne," diyor Winston.

"Yarını da unutmayalım lütfen," diyorum. "Yarın da bir bu kadar boktan olacak."

"Ne? O neden?" Winston'ın elindeki kâğıt tabaklar yağdan giderek şeffaflaşıyor. "Yarın ne var ki?"

"En son duyduğumda gemiyi terk ediyorduk," diyorum. "Canımızı kurtarmak üzere kaçıyoruz. Haliyle bok gibi olacağını varsayıyorum."

"*Siktir.*" Winston'ın tabakları devirmesine ramak kalıyor. "Sen ciddi misin? Brendan'ın biraz daha dinlenmesi gerekiyor." Bir an durduktan sonra "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

"Kıtanın öte ucuna herhalde," diyor Ian yanımıza gelirken.

Bana bir tabak pizza uzatıyor. Hızlıca bir teşekkür mırıldanıp gözlerimi pizzaya dikerek koca dilimi ağzıma tek seferde sokabilir miyim diye düşünüyorum ama muhtemelen yapamam.

Winston Ian'a "Bilmediğimiz bir şey mi biliyorsun?" diye sorarken gözlükleri burnundan kayıyor. Koluyla düzeltmeye çalışıp beceremeyince Ian uzanıp düzeltiyor.

"Bilmediğiniz çok şey biliyorum," diyor Ian. "Örneğin Kenji'nin beş saniye kadar önce Nazeera'yla oynaştığını biliyorum."

Yemek sokuşturduğumu unuttuğum ağzım bir karış açılıyor, lokmamı haldır huldur çiğneyip yutarken resmen boğuluyorum. Öksürürken Nazeera bizi duyabilir korkusuyla panikleyerek etrafıma bakınıyorum. Onu nihayet salonun diğer ucunda Sonya ve Sara'yla konuşurken görünce rahatlıyorum.

Ian'a dik dik bakıyorum. "Derdin ne senin?"

Winston "Nazeera'yla mı oynaştın?" derken neyse ki fısıldayarak bağırma nezaketi gösteriyor. "Ortadan birkaç saat kaybolmaya görelim."

"Nazeera'yla oynaşmadım," diye yalan söylüyorum.

Ian pizzasından bir ısırık alıyor. "Aman neyse ne dostum. Yargıladığımız falan yok. Dünya yıkılıyor. Biraz eğlenmekten bir şey olmaz."

"Biz öyle bir şey..." İç geçirerek başımı çeviriyorum. "Öyle bir değil. Biz sadece..." Elimle hiçbir anlama gelmeyen gelişigüzel bir hareket yapıyorum.

Ian kaşlarını kaldırıyor.

"Tamam tamam," diyor Winston bana bir bakış atarak. "Nazeera olayını sonra konuşuruz." Ian'a dönüyor. "Yarın ne oluyor şimdi?"

"Kaçıyoruz," diyor Ian. "Şafakta hazır olun."

"Orasını anladık da nereye gidiyoruz?" diye soruyor Winston.

Ian omuzlarını silkiyor. "Haberler Castle'da," diyor. "Benim bildiklerim bundan ibaret. Ayrıntıları anlatmak için Kenji'yle Nazeera'nın üstünü başını giymesini bekliyordu işte."

Başımı Ian'a doğru eğip ona tehditkâr bir bakış atıyorum. "Benimle Nazeera arasında hiçbir şey yok. Vazgeç artık."

"Haklısın," diyor pizzasını alırken. "Gayet mantıklı. Yani kız o kadar da güzel değil zaten."

Tabağım elimden düşüyor. Pizza yeri boyluyor. İçimde aniden Ian'ın yüzünün ortasına bir tane geçirmek üzere nahoş bir his uyanıyor. "Sen... Sen aklını mı yitirdin? Bir kere o... *Hayatımda* gördüğüm en güzel kadın olabilir ve sen kalkmış *o kadar da güzel değil* diyorsun, öyle mi? Acaba sen..."

"Ne demek istediğimi anladın mı şimdi?" diye lafımı kesiyor Ian. Winston'a dönüyor.

"Vay be," diyor Winston yerdeki pizzaya vakur bir ifadeyle bakarken. "Kenji cidden mala bağlamış."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Sizden nefret ediyorum."

"Her neyse," diyor Ian. "Castle'ın Nouria'yla ilgili bir şeyler diyeceğini duydum."

Başım zınk diye kalkıyor.

Nouria.

Aklımdan çıkıp gitmiş. Daha bu sabah sempozyumdan önce ikizler bana bir şey keşfettiklerini söylemişti, Juliette'in vurulduğu kurşundaki zehirle ilgili bir şey; bu da onları Nouria'ya yönlendirmiş.

Ama bugün bunca şey olunca gelişmeleri takip edip neler olduğunu öğrenme fırsatım olmamıştı.

"Sen bir şey duydun mu?" diye soruyor Ian bana kaşının birini kaldırarak. "Belli ki kız bir mesaj göndermiş. Kızlar öyle diyor."

"Evet evet," diyorum kaşlarımı çatarak. "Duydum."

Castle kızı Nouria'yı en az on yıldır görmedi. Oğulları Darrence ve Jabari polislerin arama izni olmadan evlerine girmelerine izin vermeyince öldürülmüşlerdi. Bunlar Yeniden Kuruluş'un yönetimi ele geçirmesinden önce olmuştu.

Castle o gün evde değilmiş ama Nouria evdeymiş.

Olanları görmüş. Castle o gün üç çocuğunu birden kaybetmiş gibi hissettiği söylemişti. Nouria bir daha kendini toparlayamamış. İplerini koparmış. Kayıtsızlaşmış. Normal saatlerde eve gelmez olmuş sonra da bir gün hepten ortadan kaybolmuş. Yeniden Kuruluş sokaklardan çocukları toplayıp nerede ihtiyaç varsa oraya yerleştiriyordu. Nouria da isteği dışında alınıp başka bir mıntıkaya gönderilmiş. Castle böyle olduğundan çok emin çünkü Yeniden Kuruluş ona çocuğu için fatura göndermiş. Basbayağı fatura.

Nokta'daki herkes Castle'ın hikâyesini bilirdi. Castle bizler orada tek başımıza acı çekiyormuşuz gibi hissetmeyelim diye her daim en acı verici, en zorlayıcı anılarını paylaşmak, dürüst olmak için çok çaba gösterirdi.

Castle Nouria'yı bir daha asla göremeyeceğini düşünüyordu.

Ancak kızı şu an ulaşıyorsa ve...

Tam o sırada Castle'la göz göze geliyoruz. Şöyle bir bana bakıyor sonra da Nazeera'ya. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluşup yok oluyor; salona seslenirken dimdik duruyor. İyi görünüyor diyorum içimden. Yıllardır hiç görmediğim kadar canlı, ışıl ışıl görünüyor. Rastalı saçları ensesinde düzgünce toplanmış. Açık mavi ceketi bunca yıldan sonra bile üstüne cuk oturuyor.

"Bazı haberlerim var," diyor.

Ne söyleyeceğini gayet iyi biliyorum.

Nouria 241. Mıntıka'da, binlerce kilometre ötede yaşıyor ve sektörler arası iletişim duyulmuş şey değil. Ancak ve ancak isyancı gruplar kıta üzerinde şifreli mesaj gönderecek kadar cesur davranabiliyor. Ian ve Winston bunu biliyor. Ben biliyorum.

Herkes biliyor.

Bu da bize Castle büyük ihtimalle bize Nouria'nın bir isyancı olduğunu söyleyecek demek oluyor.

Hah.

Armut dibine düşermiş.

WARNER

"Selam," diyorum.

Sesime dönüp de yüzümü görünce irkiliyor. Gözleri irileşiyor. Dudakları hafifçe aralanıyor. Duygularının değiştiğini anında anlıyorum.

Beni çekici buluyor.

Beni çekici buluyor ve bunu bilmek beni mutlu ediyor. Neden bilmiyorum. Yeni bir durum değil. Pek çok insanın beni çekici bulduğunu uzun zaman önce öğrendim. Kadınların. Erkeklerin. Hâlâ anlamamakla birlikte özellikle de yaşlı kadınların. Ama bu...

Bu, beni mutlu ediyor. Beni çekici buluyor.

"Merhaba," diyor ama yüzüme bakmıyor.

Kızardığını fark ediyorum. Şaşırıyorum. Çok tatlı, aslında hiç beklemediğim bir kibarlık ve şirinlik.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Aptalca bir soru. Kızın berbat bir durumda olduğu belli. Babam onunla ne yapacağına karar verene kadar bizimle kalıyor, o kadar. Şu an için üste rahat denebilecek bir yerde tutuluyor ama büyük olasılıkla çocuk ıslahevine gi-

decek. Emin değilim. Babamın önce onun üzerinde birkaç test daha yapması gerektiğini duydum. Kızın ailesi onu alıp ilgilenmemiz konusunda epey histerik ve çaresiz gibi. Bir teşhis koymamız konusunda. Oğlanı kasten öldürdüğünü düşünüyorlar. Kızlarının deli olduğunu düşünüyorlar.

Bence gayet iyi görünüyor.

Hatta iyiden de öte.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Bakışlarım yüzünde birden fazla defa dolanıyor, yüz hatlarını dikkatle inceliyorum. Çok tanıdık geliyor, onu daha görmüşüm gibi. Belki de rüyamda görmüşümdür.

Bunu düşünürken bile gülünç olduğunun farkındayım.

Ama buraya çekilip duruyorum, kontrolümün dışında bir şey beni ona mıknatıs gibi çekiyor. Gelmemem gerektiğini biliyorum. Onunla konuşmak benim işim değil, babam buraya geldiğimi öğrenirse beni büyük olasılıkla öldürür. Günlerce onun yüzünü unutmaya çabaladım ama yapamıyorum. Geceleri uyumaya çalışıyorum ama karanlıkta suratı beliriyor. Onu yeniden görmem gerekiyordu.

Bunu nasıl mazur göstereceğim bilmiyorum.

Nihayet konuşuyor ve düşlerimden sıyrılıyorum. Ona bir soru sorduğumu hatırlatıyorum kendime.

"Evet, teşekkürler," diyor gözleri yerde. "İyiyim."

Yalan söylüyor.

Başını kaldırsın istiyorum, gözlerime baksın. Bakmıyor, hüsrana uğruyorum.

"Yüzüme bakar mısın?" diyorum.

İşe yarıyor.

Ama gözümün içine baktığı an kalbim aniden, felaket bir şekilde duruyor. Tekliyor. Kısa bir ölüm anı.

Sonra bir anda...

Hızlanıyor. Deliler gibi atmaya başlıyor.

Diğer insanların hislerinin bilincinde olma yeteneğimi hiçbir zaman anlamadım ama genelde işime yarar. Pek çok olayda beni avantajlı konuma sokar. Bu durumdaysa beni boğmaktan başka bir işe yaramıyor.

Şu an her şey olduğunun iki katı kuvvetinde vuruyor. İki katman duygu hissediyorum, onunkiler ve benimkiler birbirine karışıyor. Görünüşe göre ikimiz de aynı anda aynı şeyleri hissediyoruz. Kafam karışıyor, öyle sarsıcı bir his ki nefes nefese kalıyorum. Ona dokunmak için şaşırtıcı bir arzu duyuyorum. İçimde...

"Neden?" diyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Ne?"

"Neden sana bakmamı istiyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum. Kafamı toparlıyorum, seçeneklerimi değerlendiriyorum. Ona gerçeği söyleyebilirim. Yalan söyleyebilirim. Kaçamak bir yanıt verip konuyu değiştirebilirim.

En sonunda "Seni tanıyor muyum?" diyorum.

Gülerek başka yöne bakıyor. "Hayır," diyor. "Kesinlikle tanımıyorsun."

Dudağını ısırınca aniden gerildiğini hissediyorum, soluklarının sıklaştığını duyuyorum. Ona sezdirmeden biraz daha yaklaşıyorum.

O anda başını kaldırıp baktığında içimde büyük bir heyecanla ne kadar yakın olduğumuzu fark ediyorum. Bedenlerimizin arasında âdeta elle tutulur bir sıcaklık var, mavi yeşil gözleri kocaman ve çok güzel. Dünya gibi diye düşünüyorum. Bu kocaman gezegen gibi.

Bana baktığında dengem bozuluyor.

"Ne oldu?" diye soruyor.

Ondan bir adım uzaklaşmak zorunda kalıyorum. "Ben..." Yeniden ona bakıyorum. "Seni tanımadığıma emin misin?"

Gülümsüyor. Bana gülümsüyor ve kalbim tuz buz oluyor.

"Güven bana," diyor. "Öyle olsa seni kesin hatırlardım."

KENJI

Delalieu.

Delalieu'yü unuttuğumuza inanamıyorum.

Castle'ın vereceği haber Nouria'yla ilgili olacak sanıyordum. Bize onun arayıp artık havalı bir direniş grubuna liderlik ettiğini bildirdiğini, bizi bir süre seve seve konuk edeceklerini söyleyecek sandım. Meğer Castle'ın vereceği haber ...

Delalieu imiş.

Kankamız olaydan sağ çıkmış.

Castle kenara geçerek teğmenin salona girmesine müsaade ediyor ve Delalieu biraz gergin ve tuhaf görünse de esasen üzgün bir hâli var. Yüzünü, *yüzündeki kederi* görünce mideme yumruk yemişe dönüyorum.

Birkaç kere öksürüp genzini temizliyor.

En nihayetinde konuştuğundaysa sesi hiç olmadığı kadar kararlı çıkıyor. "Buraya size bizzat güvence vermeye geldim," diyor. "Elimden geldiğince grubunuzun burada güvenle kalmasını sağlayacağım." Duruyor. "Şu an neler oluyor tam olarak ben de bilmiyorum ama iyi şeyler olma-

dığı belli. Burada kalırsanız sonunun iyi bitmeyeceğinden kaygılanıyorum, o yüzden siz kaçış planınızı yaparken size yardımcı olacağımı söylemek isterim."

Herkes suspus.

"Ee teşekkürler," diyorum sessizliği bozarak. Salona bakarken konuşmaya devam ediyorum. "Gerçekten müteşekkiriz. Ama ne kadar bir zamanımız var?"

Delalieu başını iki yana sallıyor. "Maalesef güvenliğinizi bir haftadan daha uzun süre garanti edemem. Ama birkaç günlük mühlet size bir sonraki adımlarınızı planlamanız için gerekli zamanı tanıyacaktır diye ümit ediyorum. Gidecek güvenli bir yer bulursunuz. Bu esnada ben de elimden gelen desteği vereceğim."

"Pekâlâ," diyor Ian ama kuşkuyla yaklaştığı belli. "Bu, cidden... büyük cömertlik."

Delalieu yeniden boğazını temizliyor. "Bana güvenip güvenmeme kararı sizin için zor olsa gerek. Endişelerinizi anlıyorum. Ancak ço... çok uzun üzere sessiz kaldım maalesef," diyor sesi o kararlılığını yitiriyor. "Ve şimdi... Warner'a ve Bayan Ferrars'a olan... olanlar..." Sesi son kelimede çatallaşınca duruyor. Başını kaldırıp gözlerime bakıyor. "Eminim Warner hiçbirinize onun büyükbabası olduğumu söylememiştir."

Çenem düşüyor. Bildiğin düşüyor.

Odada şoka uğramayan tek kişi Castle.

"Warner'ın büyükbabası mısın?" diyor Adam ayağa fırlayarak. Gözlerindeki korkunç bakış kalbimi kırıyor.

"Evet," diyor Delalieu sessizce. "Anne tarafından." Adam'ın gözlerine durumu bildiğini gösteren sessiz, manidar bir şekilde bakıyor. Adam'ın Anderson'ın gayrimeş-

ru oğlu olduğunu bildiğini gösteren bir bakışla. Her şeyi bildiğini gösteren.

Adam yüzünde gözle görülür bir rahatlamayla arkasına yaslanıyor.

"Ne kadar mutsuz bir hayatın olduğunu hayal bile edemiyorum," diyor Brendan. Onun sesini duymanın şaşkınlığıyla dönüp kendisine bakıyorum. Bunca zamandır sesi soluğu çıkmıyordu. Ama Brendan bu, elbette merhametli davranacaktı. Anderson dünyayı yakıp yıkarken hiçbir şey demeden kenara çekilen Delalieu gibi birisine bile. "Çok teşekkürler... Bugünkü yardımın için hepimiz minnettarız," diyor.

Delalieu gülümsüyor. "En azından bunu yapabilirim," diyor ve gitmek üzere dönüyor.

"Juliette'i tanıyor muydun?" diyor Lily katı bir sesle. "Ella olarak yani?"

Delalieu olduğu yerde, yüzü hâlâ kısmen çıkışa dönük şekilde donup kalıyor.

"Çünkü madem Warner'ın büyükbabasısın ve bu kadar uzun zamandır Anderson için çalışıyorsun onu tanıyor olmalısın."

Delalieu yavaşça ama çok yavaşça bize dönüyor. Onu hiç görmediğim kadar gergin ve kaygılı görünüyor. Bir şey demiyor ama cevap zaten yüzünden okunuyor. Seğiren ellerinden.

Tanırım.

"Ne kadar zamandır?" diyorum içimde büyüyen öfkeyle. "Onu ne kadar zamandır tanıyıp da tek kelime etmiyorsun?"

"B-ben... Ben..."

"Ne kadar zamandır?" diyorum, elim çoktan pantolonumun belindeki silaha uzanmış durumda.

Delalieu geriye sarsak bir adım atıyor. "Lütfen yapma," diyor kocaman açılan gözleriyle. "Lütfen benden bunu isteme. Sana yardım edemem. Size silah, ulaşım yardımı sağlayabilirim, ne isterseniz yaparım ama bunu yapamam... Anlamıyorsu..."

"Korkak," diyor Nazeera ayağa kalkarak. Göz alıcı görünüyor; uzun, güçlü, sağlam. Bu kızın hareketlerini seyretmeye bayılıyorum. Konuşmasını. Nefes alıp verişini. Her şeyini. "Anderson kendi çocuklarına işkence ederken hiçbir şey demeden öylece seyrettin. Değil mi?"

"Hayır," diyor Delalieu çaresizce, yüzü daha önce onda hiç görmediğim bir duyguyla kızarıyor. "Hayır, o şekilde de..."

Castle tek bir el hareketiyle bir sandalye alıp resmiyetten uzak bir tavırla Delalieu'nün önüne koyuyor.

"Otur," diyor gözlerinde vahşi, kabına sığmayan bir öfkeyle.

Delalieu onun dediğini yapıyor.

"Ne kadar zamandır?" diyorum yeniden. "Onu Ella olarak ne kadar zamandır tanıyorsun?"

"B... Ben..." Delalieu tereddütle çevresine bakınıyor. "Ella'yı çocukluğundan beri tanıyorum," diyor sonunda.

Kanımın çekildiğini hissediyorum.

Bu açık ve net itiraf ağır geliyor. Ciddi anlamda fazla geliyor. Ağırlığı altında eziliyorum; onca yalanın, kumpasın. Sandalyeme çöküyorum, Juliette'i düşününce, onu koruması gereken insanların ellerinden çektiği tüm o acıları düşününce kalbim paramparça oluyor. Delalieu'ye omurgasız bir aşağılık olduğunu söyleyeceğim kelimeleri

bir araya getiremiyorum. Ona haddini bildirecek soğukkanlılık hâlâ Nazeera'da.

Konuşurken sesi yumuşak ama bir o kadar da ölümcül.

"Ella'yı çocukluğundan beri tanıyorsun," diyor Nazeera. "Buradaydın, burada çalışıyordun, Ella daha küçücük bir *çocukken* Anderson'ın yardımcılığını yapıyordun. Yani Anderson'ın onu istismarcı bir aileye evlatlık vermesine yardım ettin, ona işkence ederken yanında durdun. Anderson ona defalarca, defalarca işkence ederken..."

"Hayır," diye bağırıyor Delalieu. "Bu... Bunların hiçbirine göz yummadım. Ella'nın normal bir çevrede büyümesi gerekiyordu. Onu besleyen, ona istikrarlı bir eğitim sağlayacak bir aileye ihtiyacı vardı. Herkesin üstünde anlaştığı şartlar bu şek..."

"Saçmalık," diyor Nazeera alev saçan gözlerle. "Onu evlat edinen ailenin canavar olduğunu sen de en az benim kadar biliyorsun..."

"Paris anlaşma şartlarını değiştirdi," diye bağırıyor Delalieu öfkeyle.

Nazeera yerinden kımıldamadan kaşının birini kaldırıyor.

Ama adı ister korku olsun ister suçluluk isterse bastırılmış öfke, bir şeyler Delalieu'nün dilini çözüyor nitekim bir anda içinden cümleler taşmaya başlıyor.

"Ella evlatlık verilir verilmez Paris sözünden döndü," diyor. "Kimse öğrenemez sandı. O zamanlar Yeniden Kuruluş'ta rütbemize dek eşit konumdaydık. Aile bağlarımızdan ötürü sıklıkla beraber çalışıyorduk, haliyle verdiği kararları yakinen biliyordum."

Delalieu başını iki yana sallıyor.

"Ama onun kasten istismarcı ve tehlikeli davranışlar sergileyen bir aile seçtiğini çok geç fark ettim. Bu konuda karşısına çıktığımda Ella'nın bu vekil ailesinden göreceği her türlü istismarın onu güçlerini gösterme konusunda tetikleyeceğini söyleyerek bu dediklerini destekleyen istatistikler çıkardı. Endişelerimi dile getirmeye çalıştım, ona raporlar sundum, komutanlar konseyine onun Ella'ya zarar verdiğini, onu *bozduğunu* söyledim ama bu kaygımı davanın gerektirdiklerini yapmaya isteksiz birinin çaresiz gösterisi olarak gösterdi."

Delalieu'nün boynundan tırmanan kızarıklığı görebiliyorum, öfkesini zor tutuyor.

"Sürekli reddedildim. Rütbem düşürüldü. Onun taktiklerini sorgulamakla itham edildim. Ama Paris'in hatalı olduğunu biliyordum," diyor. "Ella sindirildi. Onunla tanıştığımda neşe dolu, güçlü bir kızdı. Her daim kibar ve iyimserdi." Duraksıyor. "Çok geçmeden soğuk, kapalı birine dönüştü. İçe dönük. Paris hızla yükseldi, ben de bir süre sonra ona yakın bir mevkiye getirildim. Onu evde, okulda kontrol etmeye gönderildim. Davranışlarını gözlemleme, gelişmesini raporlama görevi emredildi.

Ama hiçbir sonuç yoktu. Âdeta ruhu parçalanmıştı. Paris'e onu başka yere göndermesi için yalvardım, en azından onu şahsen gözlemleyebileceğim normal bir tesise göndermesi için. Ancak istismarın sonuçları tetikleyeceğiyle ilgili ısrarlarını sürdürdü." Delalieu ayağa kalkıp yürümeye başlıyor. "Konseyi etkilemeyi umuyordu, çabalarının başka bir terfiyle ödüllendirileceğini umuyordu. Derken onun tek görevi benim Ella'yı yakından gözleyip gelişmeleri saptamamı beklemek, değiştiğine –evrildi-

ğine– dair bir işaret beklemek oldu." Yürürken duruyor. Güçlükle yutkunuyor. "Ama Paris umursamazdı."

Delalieu başını ellerinin arasında gömüyor.

Salon öyle sessiz ki geçen saniyeleri bile duyabiliyorum desem yeridir. Hepimiz onun devam etmesini bekliyoruz ama elini bir türlü kaldırmıyor. Onu inceliyorum; titreyen ellerini, titreyen bacaklarını, dağılan duruşunu ve yüreğime çekiç inmişe dönüyorum. Birazdan hepten çözülecek gibi bir hâli var. Bize önemli bir şey söylemek üzere gibi.

"Ne demek istiyorsun?" diyorum usulca. "Ne açıdan umursamaz?"

Delalieu kan çanağına dönmüş, deli gözlerle başını kaldırıyor.

"Bu, onun tek göreviydi," diyor yumruğunu duvara vurarak. Sıvayı kırıp geçecek kadar sert bir yumruk indiriyor, bir an hakikaten hayretler içinde kalakalıyorum. Delalieu'nün içinden böyle bir şey çıkmasını bekleme

"Anlamıyorsunuz," diyor hafiften durularak. Yalpalayarak duvara yaslanıyor. "Hayatımdaki en büyük pişmanlığım o çocukların acı çekmesini izlerken hiçbir şey yapamamak oldu."

"Bir dakika," diyor Winston. "Çocuklar derken? Kimden bahsediyorsun?"

Ama Delalieu onu duymuşa benzemiyor. Başını iki yana sallıyor. "Paris Ella görevini asla ciddiye almadı. Ella'nın kontrolünü kaybetmesi onun hatasıydı. Ella'nın olan bitenden bihaber olması onun hatasıydı, Ella'nın hazırlıklı, eğitimli olmaması, düzgünce korunmaması onun hatasıydı. O küçük oğlanı öldürmesi onun hatasıydı," diyor sesi artık iyiden iyiye çatlıyor. "O gün yaptığı onu az

kalsın yok ediyordu. Tüm operasyonu az kalsın mahvediyordu. Bizi az kalsın tüm dünyaya ifşa ediyordu."

Gözlerini kapatıp parmaklarını şakaklarına bastırıyor. Sonra da sandalyesine gömülüyor. Yüklerinden kurtulmuş gibi görünüyor.

Castle'la bakışıyoruz. Bir şeyler oluyor. Bir şey olmak üzere.

Delalieu elimizde olduğunu hiç fark etmediğimiz bir kaynak. Her ne kadar inkâr etse de konuşmaya istekli bir hâli var. Belki de anahtar Delalieu'dür. Belki de öğrenmemiz gerekenleri, olan bitenler hakkında bilmemiz gereken her şeyi bize o anlatır. Juliette'i, Anderson'ı, Yeniden Kuruluş'u. Delalieu'nün içindeki barajın patladığı belli. Tek umudum onu konuşturmaya devam edebilmek.

Adam, "Madem Anderson'dan bu kadar çok nefret ediyordun ne demeye elinde fırsatın varken onu durdurmadın?" diyor.

"Anlamıyor musunuz?" diyor Delalieu gözleri üzüntüyle kocaman açılıyor. "Öyle bir fırsatım *hiç* olmadı. Öyle bir yetkim yoktu, bizi ancak baştakiler seçiyordu. Kızım Leila her gün daha da kötüye gidiyordu ve ben, ben değildim. Dağılıp parçalanıyordum. Onun hastalığında bir oyun döndüğünden işkilleniyordum ama elimde kanıtım yoktu. Çalışma saatlerimi masum bir genç kadının un ufak olan zihinsel ve bedensel sağlığını gözlemlemekle geçiriyordum, geriye kalan zamanımı da kızımın ölümünü izleyerek."

"Bunlar sadece bahane," diyor Nazeera buz gibi bir ses tonuyla. "Korkağın tekisin işte."

Delalieu başını kaldırıyor. "Evet," diyor. "Doğru. Korkaktım." Başını iki yana sallarken gözlerini başka yöne

çeviriyor. "Paris Ella'nın trajedisini zafere çevirirken bile ağzımı açmadım. Herkese Ella'nın o oğlana yaptığının üstü örtülü bir lütuf olduğunu söyledi. İşin aslı üstünde çalıştığı olay tam anlamıyla buydu. Sonuçlarına rağmen Ella'nın yaptığının uzun zamandır beklediği üzere güçlerinin ortaya çıkışı olduğunu söyledi." Delalieu bir anda kötüleşir gibi oluyor. "Her şey yanına kâr kaldı. İstediği ne varsa, ona verilen ne varsa aldı. Her daim pervasızdı. Eften püften işlerle uğraştı, kendi sadistçe arzularını tatmin edebilmek için Ella'yı piyon olarak kullandı."

"Biraz daha açıklayıcı olursan," diyor Castle soğuk bir tonda. "Anderson'ın bir dolu sadistçe arzusu vardı. Hangisinden bahsediyorsun?"

Delalieu'nün beti benzi attı. Sesi "Paris'in hep kendi oğlunu mahvetmek gibi sapıkça bir isteği vardı," derken sesi alçaldıkça alçalıyor. "Hiçbir zaman anlamadım. Onun o oğlanı yok etme dürtüsünü asla anlayamadım. Ona binlerce farklı yoldan işkence etti ama Aaron'un Ella'ya olan duygusal bağının derinliğini görünce bunu o çocuğu deliliğin kıyısına sürüklemek için kullandı."

"Bu sebeple onu vurdu," diyorum Juliette'in –Ella'nın– Omega Noktası bombalandıktan bana söylediklerini hatırlayarak. "Anderson Warner'a bir ders vermek için Juliette'i öldürmek istedi. Değil mi?"

Ama Delalieu'nün suratında bir şeyler değişiyor. Hâli tavrı değişiyor, çöküyor. Sonra gülüyor; hüzünlü, çarpık bir gülüş. "Anlamıyorsunuz, anlamıyorsunuz, *anlamıyorsunuz,*" diye bağırıyor başını iki yana sallayarak. "Her şey yakın zaman içinde olan bu olaylardan ibaret sanıyorsunuz. Aaron arkadaşınıza, Juliette adlı isyankâr bir

kıza birkaç ay önce âşık oldu sanıyorsunuz. Bilmiyorsunuz. Bilmiyorsunuz. Aaron'un hayatının yarısından çoğu boyunca ona âşık olduğunu bilmiyorsunuz. Birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlar."

Adam bir ses çıkarıyor. Duyduklarına inanamamanın verdiği bir şaşkınlık nidası.

"Tamam, dürüst olmam gerek... Anlamadım," diyor Ian. Sözüne devam etmeden önce Nazeera'ya temkinli bir bakış atıyor. "Nazeera Anderson'ın onların anılarını sildiğini söylemişti. Şayet bu doğruysa Warner ona nasıl bu kadar uzun zamandır âşık olabiliyor? Anderson ne demeye hafızalarını silip silip sonra onlara birbirlerini tanıdıklarını söylüyor ki?"

Delalieu başını sağa sola sallıyor. Yüzünde tuhaf bir gülümseme beliriyor; hafiften titrek, aslında tebessüm bile diyemeyeceğimiz türden korkutucu bir gülümseme. "Hayır. *Hayır.* Anlamıyo..." İç çekerek başka bir noktaya bakıyor. "Paris onlara bir geçmişleri olduğunu katiyen söylemedi. Hafızalarını sürekli silmek zorunda kalmasının nedeni o anıları kaç kere silip yeni başlangıçlar yaratırsa yaratsın Aaron her defasında ona yeniden âşık oldu. Her defasında.

Başta Paris bunun rastlantı olduğunu düşündü. Hatta komik bile buldu. Eğlenceli. Ama bu iş tekrarlayıp durdukça Paris deliye dönmeye başladı. Aaron'da bir sıkıntı olduğunu düşündü; genetik bir sorun olduğunu, bir hastalığın buna sebep olduğunu. Zayıflık olarak gördüğü ne varsa yok etmek istedi."

"Bir dakika," diyor Adam ellerini kaldırarak. "*Tekrarlayıp durdukça* derken neyi kastediyorsun? Kaç kere oldu bu olay?"

"Nereden baksan birkaç kere."

Adam öyle böyle değil, çok fena dumura uğruyor. "*Birkaç defa* tanışıp âşık mı oldular yani?"

Delalieu sarsak bir nefes alıyor. "Her defasında âşık mı oldular tam olarak bilemiyorum. Paris onların yan yana vakit geçirmelerine çok nadiren izin verdi. Ama her defasında birbirlerine çekildiler. Onları ne zaman aynı odaya koysa, nasıl desem," –ellerini çırpıyor– "'mıknatıs' gibi çekildikleri gayet barizdi."

Delalieu başını Adam'a doğru sallıyor.

"Sana bunları anlatan kişi ben olduğum için çok üzgünüm. Acı verici olduğuna şüphem yok, hele hele Ella'yla olan geçmişinizi düşününce. Paris'in oyunlarına çekilmen büyük haksızlıktı. Asla seni..."

"Hey, ho... Ne? Ne oyunu?" diyor Adam neye uğradığını şaşırarak. "Neden bahsediyorsun sen?"

Delalieu bir eliyle terli alnını sıvazlıyor. Adam âdeta eriyor, baskı altında tuzla buz oluyor gibi. Biri ona su verse iyi olacak.

"Çok fazla," diyor bitkin düşmüş bir şekilde. "Söylenecek çok fazla şey var. Açıklanacak çok fazla şey var." Başını iki yana sallıyor. "Özür dilerim, ben..."

"Anlatmanı istiyorum," diyor Adam ateş saçan gözlerle. "İlişkimiz sahte miydi diyorsun yani? Onun söylediği her şey, hissettiği her şey sahte miydi?"

"Hayır," diyor Delalieu çarçabuk, o sırada gömlek koluyla yüzündeki teri siliyor. "Hayır. Gördüğüm kadarıyla onun hisleri her şey kadar gerçek. Ancak onun hayatında özellikle zor bir zamanda girdin, haliyle nezaketin, ona gösterdiğin sevgi onun için kuşkusuz çok fazla şey ifade

etmiştir." İç çekiyor. "Benim tek demek istediğim Paris'in iki oğlunun da aynı kıza âşık olmasının tesadüf olmadığı. Paris her şeyle oyuncak gibi oynamayı severdi. Bir şeyleri incelemek için kesip biçmeyi severdi. Deney yapmayı severdi. Seninle Warner'ı da birbirinizle *kasten* boy ölçüştürdü.

Öğle yemeğinde masana bir asker oturtup Warner'ın ölümcül dokunuşu olan bir kızı izlediğini söyletti. Sonra başka birini gönderip o kızla olan geçmişini sordurtup kıza Aaron'un planlarını söylemen için senin koruyucu mizacını harekete geçirdi. Hatırlıyor musun? Dört koldan göreve başvurman için ikna edilmiştin. Göreve başvurunca da Paris senin başvurunu alarak seninle görüşmesi için Aaron'u yüreklendirdi. Senin onun hücre arkadaşı olman gerektiğini belirtti. Daha sonra Aaron'a 45. Mıntıka'nın komutan vekili olarak kararları onun verdiğini düşündürttü ama Paris her zaman işin içindeydi ve her şeyi yönetiyordu. Ben de oturup tüm bunların gerçekleşmesini seyrettim."

Adam öyle bir afallıyor ki bir süre konuşamıyor. "Yani... O biliyor muydu? Babam beni en baştan beri biliyor muydu? Nerede olduğumu?.. Ne yaptığımı biliyor muydu?"

"Bilmek mi?" Delalieu kaşlarını çatıyor. "Paris hayatlarınızı *orkestra şefi* gibi idare ediyordu. Plan en baştan beri buydu zaten." Nazeera'ya bakıyor. "Başkomutanların çocuklarının hepsi birer vaka çalışmasıydı. Asker olmak üzere tasarlandınız. Sen ve James," diyor Adam'a "beklenmedik unsurlardınız ama sizin için de planları vardı."

"Ne?" Adam bembeyaz kesiliyor. "Benimle James için olan planı neymiş?"

"Gerçekten bilmiyorum."

Adam arkasına yaslanıyor, bir anda elden ayaktan kesilmiş gibi görünüyor.

"Ella şu an nerede?" diyor Winston sertçe. "Onu nerede tuttuklarını biliyor musun?"

Delalieu başını hayır anlamında sallıyor. "Tek bildiğim ölmüş olamayacağı."

"Ölmüş *olamayacağı* derken?" diyorum. "O nasıl oluyor?"

"Ella ve Emmaline'in güçleri yönetim için büyük önem teşkil ediyor. Bugüne dek çalıştığımız her şeyin devamı için önemli. Yeniden Kuruluş Ella ve Emmaline vaadiyle kuruldu. Onlar olmadan Sentez Operasyonu hiçbir şey ifade etmez."

Castle aniden ayağa fırlıyor. Gözleri kocaman açılmış. "Sentez Operasyonu'nun *Ella*'yla ne ilgisi var?" diyor soluk soluğa.

"Mimar ve Cellat," diyor Delalieu. "O..."

Delalieu ufak bir şaşkınlıkla kesilen nefesiyle geri düşüyor ve başı sandalyenin sırtına vuruyor. O anda her şey sanki aniden yavaşlıyor.

Kalp atışlarım yavaşlıyor. Dünya yavaşlıyor. Sudan meydana geliyormuşum gibi olan biteni ağır çekimde kare kare izliyorum.

İki gözünün arasından bir kurşun giriyor.

Alnından kan sızıyor.

Kısa ve tiz bir çığlık kopuyor.

"Seni hain orospu çocuğu," diyor biri.

Görüyorum, görüyorum görmesine ama inanamıyorum.

Anderson burada.

JULIETTE

Bana herhangi bir açıklama yapılmıyor.

Babam, Evie'nin de söylediği üzere beni akşam yemeğine davet etmiyor. Yanıma oturup benimle ya da kendisiyle ilgili uzun uzun hikâyeler anlatmıyor; benim hayatım, diğer başkomutanlar ya da öldürdüğüm yaklaşık altı yüz insan hakkında ufuk açıcı herhangi bir bilgi vermiyor. Evie ile ikisi son on yedi yıllık dehşet hiç yaşanmamış gibi davranıyorlar. Hiç tuhaf bir şeyler olmamış gibi, hâlâ onların kızıymışım gibi... En azından olması gerektiği şekilde diyelim.

O iğnenin içinde ne vardı bilmiyorum ama etkilerinin daha önce tecrübe ettiklerimle uzaktan yakından ilgisi yok. Uyuyor muyum uyanık mıyım belli değil, sanki olduğum yerde dönüp duruyorum, sanki beynimdeki tekerlere fazla yağ sürülmüş gibi, konuşmaya çabalıyorum ama bir bakıyorum, dudaklarım artık emirlere uyup da kıpırdamıyor. Babam uyuşuk bedenimi kör edici derece gümüş renkli bir odaya taşıyor, beni bir sandalyeye koyuyor, bağlıyor ve içimi bir anda yakıcı ve korkutucu bir panik

alıyor, zihnime hücum ediyor. Çığlık atmaya çalışıyorum. Olmuyor. Beynim ağır ağır bedenimden kopuyor, sanki kendimden alıp götürülüyorum. Geriye yalnızca temel, içgüdüsel fonksiyonlarım kalıyor. Yutkunuyorum. Nefes alıyorum.

Ağlıyorum.

Yaşlar sessizce yanaklarımdan akıyor, babam ıslıkla bir melodi çalıyor, serum hazırlarken bile hareketleri gayet rahat. Ürkütücü bir ustalıkla hareket ediyor, öyle ki neşteri görene dek kelepçelerimi çıkardığını bile fark etmiyorum.

Bir gümüş parıldıyor.

Bıçak o kadar keskin ki iki koluma ikişer kesik atarken zerre kadar bir dirençle karşılaşmıyor; kesikler kanıyor, yoğun, ılık ılık kanıyor, bileklerime damlıyor, avuç içlerime doluyor ve kesilen etimin içine elektrik kabloları takarken bile hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor.

Daha birkaç saniye geçmiyor ki ağrı vuruyor.

Acı.

Ayaklarımdan başlıyor, bacaklarıma geçiyor, midemde çiçek gibi açılarak boğazıma yürüyüp gözlerimin arkasında zonklayarak *beynime giriyor.* Bağırmasına bağırıyorum ama sadece kafamın içinden, işe yaramaz ellerim sandalyenin kollarında hamur gibi yığılmış duruyor. Beni öldüreceğinden adım gibi eminim...

Derken gülümsüyor.

Ve gidiyor.

Orada saatlerce gibi gelen bir süre acı içinde kıvranıyorum.

Hezeyanlı bir sisin arasından parmak uçlarımdan

damlayan kanı, her damlanın pantolonumun kıvrımında kızıl havuzcuklar oluşturmasını seyrediyorum. Zihnime görüntüler hücum ediyor; muhtemelen bir zamanlar olduğum kızın anıları, tanıyor olabileceğim insanlarla olan sahneler. Gördüklerimin halüsinasyon olduğuna inanmak istiyorum ama artık hiçbir şeyden emin olamıyorum. Max ile Evie zihnime bir şeyler mi sokuşturuyor bilmiyorum. Bir zamanlar kendimle ilgili inandığım tutunabileceğim herhangi bir şey var mı bilmiyorum.

Kendimi Emmaline'i düşünmekten alamıyorum.

Akıntıya kapılmış, başıboş sürükleniyorum, hissizlik havuzunda süzülüyorum ama onunla ilgili bir şeyler beni çekiştirip duruyor, sinirlerimi tetikliyor; o başıboş akıntılar beni bir anda oluşup saniyeler sonra var olmaktan korkmuş gibi buharlaşıp yok olan bir şeyin yüzeyine, duygusal bir aydınlanmaya itiyor.

Bu böyle devam ediyor, ediyor, ediyor.

Işık yılları boyunca.

Milyarlarca yıl boyunca.

bir daha
bir daha
sürekli

berrak aklın fısıltıları

b i r k a ç n e f e s o k s i j e n

derken denize fırlatılıyorum.

Tepemde pır pır eden parlak, beyaz ışıklar, motorlarla soğutma ünitelerinin alçak sesli, sabit vınlamaları eşliğinde cızırdıyor. Her yerde antiseptik gibi kesif bir koku var. Bulanan midem başımı döndürüyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bu da bedenimin uyduğu tek emir oluyor.

Ben ve Emmaline hayvanat bahçesindeyiz
Ben ve Emmaline ilk uçak seyahatindeyiz
Ben ve Emmaline yüzmeyi öğreniyoruz
Ben ve Emmaline saçlarımızı kestiriyoruz.

Emmaline'in görüntüleri hayatımızın ilk yıllarından itibaren yaşadığımız anılarla, yüzünün hatırlayabileceğimi bile bilmediğim ayrıntılarıyla zihnimi dolduruyor. Anlamıyorum. Bunlar nereden geliyor bilmiyorum. Tek tahminim bu görüntüleri Evie'nin beynime koyduğu ama Evie neden *bunları* görmemi istesin anlam veremiyorum. Kafamda dönen sahneler bir albümün sayfalarını çevirmek gibi, kardeşimi özlüyorum. Evie'yi annem olarak hatırlıyorum. Bir ailem olduğunu hatırlatıyor.

Evie belki de eski günleri hatırlamamı istiyordur.

Kanım yere damlıyor. Duyuyorum, damlama sesi tanıdık, bozuk musluktan damlayan su sesi gibi ılık sıvı ağır ağır

pıt

pıt

yere iniyor.

Emmaline'le nereye gitsek el ele tutuşuyoruz, genelde uyumlu kıyafetler giyiyoruz. Saçlarımız aynı boyda, aynı kahve tonunda ama onun gözleri masmavi, boyu da

benden birkaç santim uzun. Aramızda bir yaş var ama benden çok daha büyük görünüyor. Ta o zamanlar bile gözlerinde katı bir ifade vardı. Ciddi. Elimi beni korumaya çalışırcasına tutardı. Belki bilmediğim bazı şeyler biliyordu.

Neredesin? Merak ediyorum. *Sana ne yaptılar?*

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Bana ne yaptıklarını bilmiyorum. Ne saatin kaç olduğunu biliyorum ne günlerden haberim var, her yanımdan acı fışkırıyor. Canlı bir kablo gibiyim, sinirlerim bedenim dışına tutturulmuş gibi, her saniye değişen ortama karşı büyük bir hassasiyet gösteriyorum. Aldığım nefesi verirken canım acıyor. İrkilip seğirirken nefesim kesiliyor.

Sonra bir anlık bir hareket seziyorum, annem geri geliyor.

Kapı açılıyor, o hareket nazik bir telaşla odaya dalıyor, tenimi nazikçe yalayıp geçen bir esinti gibi ama her nedense bu, öyle dayanılmaz bir his ki şimdi bağıracağım diyorum.

Ama bağırmıyorum.

"Nasılsın? Kendini biraz daha iyi hissediyor musun?" diyor.

Evie elinde gümüş rengi bir kutu tutuyor. Daha dikkatli bakmaya çalışıyorum ama ağrı şimdi gözlerimde. Gözlerimi dağlıyor.

"Neden burada olduğunu merak ediyorsundur," diyor yumuşak bir sesle. Bir şeylerle uğraştığını duyuyorum, camlar metaller birbirine değiyor, ayrılıyor, yine değiyor, ayrılıyor. "Ama sabırlı olman gerekiyor minik kuşum. Bakarsın burada kalmazsın bile."

Gözlerimi kapatıyorum.

Onun soğuk, uzun ince parmaklarını yüzümde hissediyorum demeye kalmadan gözkapaklarımı tutup geriye çekiyor. Hızlıca keskin, çelik kıskaçlar takıyor, gırtlağımdan anca alçak, ıstırap dolu bir ses çıkarabiliyorum.

"Gözlerini açık tut Ella. Uyku zamanı değil."

Bu acı verici, korkutucu âna rağmen cümleler tanıdık geliyor. Tuhaf ve tanıdık. Nedenini çıkaramıyorum.

"Seni burada tutacak sağlam bir plan yapmadan önce hâlâ işe yarar mısın görmem gerekiyor," diyor bir çift lateks eldiven giyerek. "Bakalım bunca yıl sonra hâlâ dayanabilecek misin diye."

Sözleri içimde dehşet dalgaları çalkalandırıyor.

Hiçbir şey değişmemiş.

Hiçbir şey değişmemiş.

Onlar için hâlâ bir prizden farksızım. Bedenim el değiştiriyor, el değiştiriyor da ne için

Annem bana herhangi bir sevgi duymuyor.

Ya ablama yaptıkları...

"Emmaline nerede?" diye haykırmaya çabalıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Kafamın içine yayılıp öfkeyle patlayarak zihnimin kıyılarına baskı yapıyor, buna rağmen dudaklarım bana itaat etmeyi reddediyor.

Ölüyorum.

Bu sözcük, aniden hatırlamışım gibi, varlığı bile unuttuğum bir sorunun yanıtıymış gibi bir anda aklıma giriyor.

Kavrayamıyorum.

Evie yine önümde duruyor.

Saçlarıma dokunuyor, kısa, yıpranmış tutamları altın arıyormuş gibi inceliyor. Fiziksel temas dayanılmaz bir eziyet.

"Kabul edilemez," diyor. "Kabul edilir gibi değil."

Dönüp laboratuvar önlüğünden çıkardığı bir tablete notlar alıyor. Sonra çenemi sertçe kavrayıp yüzümü yüzüne yaklaştırıyor.

Dişlerimi sayıyor. Parmağının ucunu diş etimde gezdiriyor. Yanaklarımın içini, dilimin altını kontrol ediyor. Sonra durumdan memnun bir biçimde eldivenlerini çıkarıyor, lateks çat diye bir sesle çıkıp yankılanarak etrafımdaki havayı âdeta parçalıyor.

Kulaklarım mekanik bir mırıltıyla dolunca Evie'nin sandalyemi düzelttiğini anlıyorum. Az önce geriye yaslanır pozisyondayken şimdi sırtüstü yatıyorum. Eline bir makas alıp kıyafetlerimi kesmeye koyuluyor; pantolonumu, gömleğimi, gömlek kollarını kesiyor.

Göğsüm korkudan ikiye yarılacak gibi ama Evie beni soyarken orada öylece, sebze gibi dümdüz yatıyorum.

Nihayet çekiliyor.

Neler oluyor göremiyorum. Bir makinanın vınlaması kükremeye dönüşüyor. Havayı kesen makas gibi bir ses geliyor. Ardından görüş alanımın kenarlarında camdan perdeler beliriyor, dört yandan harekete başlıyor. Beni bir çırpıda olduğum yere hapsediyor, *çıt* ederek birbirine kilitlenip kapanıyor.

Diri diri yanıyorum.

Hayatımda yaşamadığım bir sıcaklık, görüp de durduramadığım bir ateş. Ne oluyor, nasıl oluyor anlamıyorum ama hissediyorum. *Kokusunu* alıyorum. Burnuma yanık

et kokusu geliyor, midemdekileri altüst ediyor. Derimin en üstü katmanı ağır ağır yanıyor. Vücudumun her yerinde sabah çiyi gibi kandan boncuklar oluşuyor, ısının ardından başlayan hafiften sis bir yandan serinlik verirken bir yandan kanı temizliyor. Buhar bulutları camları buğulandırıyor ve ben tam artık acıdan ölebilirim diye düşünürken camlar aniden açılıyor.

Keşke beni öldürseydi.

Ne var ki Evie kılı kırk yaran bir uğraş içinde. Her türlü fiziksel ayrıntımı sınıflandırıp cep tabletine sürekli notlar alıyor. Değerlendirmeden genel olarak mutsuz gibi. Kollarımla bacaklarım çok zayıfmış, öyle diyor. Omuzlarım da aşırı gerginmiş, saçlarım çok kısaymış, ellerim yaralı bereliymiş, tırnaklarım kırık kırıkmış, dudaklarım çatlakmış, gövdem fazla uzunmuş.

"Seni çok güzel yapmıştık," diyor başını çıplak bedenime doğru iki yana sallayarak. Kalçalarımı, ayak tabanlarımı hafifçe dürtüyor. "Güzellik, nasıl kullanacağını bilirsen korkutucu bir silahtır. Gelgelelim bunların hepsi artık son derece gereksiz." Bir not daha yazıyor.

Yeniden bana bakarken dalgın görünüyor.

"Bunu sana ben verdim," diyor. "Anlıyor musun? İçinde yaşadığın bu bedeni sana ben verdim. Ben büyüttüm, ben şekil verdim. Sen bana aitsin. Hayatın bana ait. Bunu anlaman çok mühim."

Sıcak, yakıcı bir *öfke* göğsümü dağlıyor.

Evie pürdikkat gümüş kutuyu açıyor. İçi onlarca ince cam silindirle dolu. "Bunların ne olduğunu biliyor musun?" diyor içi beyaz sıvı dolu birkaç ufak ışıltılı şişeyi kaldırarak. "Nereden bileceksin?"

Bir süre beni inceliyor.

"İlk seferinde yanlış yaptık," diyor sonunda. "Böyle dramatik davranışlarla fiziksel sağlığın önüne geçen bir duygusallık beklemiyorduk. Daha güçlü zihinler bekliyorduk, ikinizden de. Eh elbette..." diyor ve bir an duraksıyor. "Ablan senden daha üstün bir numuneydi. Kat be kat üstün. Sen biraz saf, şapşal bir çocuktun. Beklediğimden daha bir dalgındın. Emmaline ise katıksız bir ateşti. Durumunun bu kadar çabuk kötüleşeceğini hayal etmemiştik. Onun hataları benim için şahsi bir hayal kırıklığı oldu."

Sertçe nefes alıyorum, genzimdeki sıcak ve ıslak bir şey beni boğuyor. Kan. Çok fazla kan.

"Öte yandan," diyor Evie iç geçirerek, "eldeki durum buydu. Bizler de beklenmeyene ayak uydurabilmek zorundaydık. Gerektiğinde değişmeye müsait olmalıydık."

Evie bir tuşa basınca içimi bir şey ele geçiriyor. Omurgamın kasıldığını, çenemin kendini saldığını hissediyorum. Boğazımdan ağrı kan yükseliyor, bıraksam da dışarı mı çıksa yoksa yutsam mı bilemiyorum. Kuvvetlice öksürüyorum, yüzüm gözüm kan oluyor. Kollarıma sıçrıyor. Göğsüme damlıyor, etim pespembe oluyor.

Annem çömeliyor. Çenemi elleri arasına alıp beni zorla yüzüne baktırtıyor. "Sende aşırı duygu yüklü," diyor sakince. "Bu dünya için çok fazla şey hissediyorsun. Kalkıp insanlara arkadaşım diyorsun. Âşık olduğunu sanıyorsun." Başını ağır ağır iki yana sallıyor. "Senin için planlanan bu değildi minik kuşum. Senin bir başına olman gerekiyordu. Seni bu sebeple kasten tecritte tuttuk." Gözlerini kırpıştırıyor. "Anladın mı?"

Nefes almakta zorlanıyorum. Dilim pütür pütür, külçe gibi, ağzıma ait değil gibi. Kendi kanımı yutuyorum; iğrenç bir şey, kıvamlı, ılık, salyamla beraber jelatinimsi bir hâle dönüşüyor.

"Aaron başkasının çocuğu olsa çoktan öldürmüştüm. İstesem onu şu an öldürürüm. Ancak şu an öyle bir yetkim yok ne yazık ki."

İçimi bir his sarıp sarmalıyor.

Kısmen korku, kısmen neşe. Şu âna dek Warner'ın hayatta olduğuna dair bir umut beslediğimi fark etmemiştim.

Bu his beni galeyana getiriyor.

İçime kök salıyor. Umudum kanımdaki ateşi ele geçirdiğinde bana verilen ilaçlardan, kendimden bile güçlü bir his uyanıyor. O hisse tüm kalbimle tutunuyorum ve aniden ellerimi hisseder oluyorum. Nedenini, nasılını bilmiyorum ama omurgam resmen sessiz bir güçle dolup taşıyor.

Evie fark etmiyor.

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Hatalarımdan pişmanım," diyor. "Şu an açık seçik görünen dikkatsizliklerden pişmanım. Bilmem kaç yıl önce işlerin böyle ters tepeceğini bilemezdik. Senin şu duyguların gibi eften püften zayıf bir şeyin bizi gafil avlayacağını beklemiyorduk. İşlerin bu şekilde kızışacağını bilemezdik.

Paris herkesi seni 45. Mıntıka'ya getirmenin hepimiz için faydalı olacağına ikna etti, böylece seni farklı deneyimlerle dolu yeni bir ortamda gözlemleyebilecek, bu da güçlerini açığa çıkarmak üzere seni harekete geçirecekti. Babanla ikimiz bunun aptalca bir plan olduğunu düşündük, seni geçmişi nereden baksan... karışık olan on dokuz

yaşında bir oğlanın gözetimine bırakmak daha da aptalcaydı." Gözlerini başka noktaya çeviriyor. Başını sağa sola sallıyor. "Gel gör ki Anderson sonuçları verdiğinde Aaron'la hayal edebileceğimizin ötesinde bir gelişme kaydettiğini gördük ve böyle devam etmeye zorlandık. Buna rağmen... Geri tepti."

Gözleri bir an, tıraşlanmış başımda oyalanıyor.

"Yakın çevremizde burada yapmaya çalıştıklarımızı gerçekten anlayan çok az kişi var. Baban anlıyor. Keza Ibrahim. Ama Paris güvenlik nedeniyle seninle ilgili şeyleri hiçbir zaman tam anlamıyla anlatmadı. Ona bu işi verdiğimizde daha başkomutan değildi, doğal olarak onu yalnızca bilmesi gerektiği kadarıyla bilgilendirdik. Bu da başka bir hataydı," diyor Evie sesi hem üzgün hem ürkütücü.

Elinin tersini alnına bastırıyor.

"Altı ayda her şey darmadağın oldu. Sen kaçtın. Gidip saçma sapan bir çeteye katıldın. Aaron'u da tüm bu hengâmeye sürükledin, ihmalkâr budala Paris seni *öldürmeye* çalıştı. Bu aptallığı yüzünden onu az kalsın gırtlaklıyordum ama sen onu öldürmeye kalkışınca benim merhametimin bir anlamı kalmadı. Ah Ella," diyerek derin bir of çekiyor. "Bana bu yıl çok eziyet çektirdin, çok. Onca evrak işi de cabası." Gözlerini kapatıyor. "Şu ağrı altı aydır geçmiyor, başım çatlıyor."

Gözlerini açıyor. Uzun uzun bana bakıyor.

"Ve şimdi durum bu," diyor elindeki tabletle beni göstererek. "Birinin Emmaline'in yerini alması gerekiyor ve daha senin uygun bir yedek olup olamayacağından emin değiliz. Vücudun *taş çatlasın* yüzde altmış beş verimlilikte çalışıyor, kafan desek hepten çorba." Duruyor. Alnında

bir damar zonkluyor. "Şu an nasıl hissettiğimi anlaman imkânsız. Hüsranımın derinliğini bilmek umurunda değildir. Ama sen de Emmaline de hayatımın işisiniz. Toplumda hızla yayılan dönüşümlere yol açan geni izole etmeyi ben buldum. Dönüşümü yeniden yaratmayı ben başardım. Senin genetik kodlamanı ben yeniden yazdım." Kaşlarını çatıyor ve bana ilk kez gerçek bir insanmışım gibi bakıyor. Sesi yumuşuyor. "Seni yeniden *yarattım* Ella. Sen ve ablan kariyerimin en büyük başarılarısınız. Sizin başarısızlıklarınız," diye fısıldıyor parmak uçlarını yüzüme dokundurarak "benim başarısızlığım demektir."

İstemsizce hırçın bir ses çıkarıyorum.

Ayağa kalkıyor. "Artık biraz rahatsızlık duyacaksın. Aksini söyleyip kandıramam şimdi. Ama maalesef başka bir seçeneğimiz yok. Bu, işe yarayacaksa sağlıklı, tertemiz bir kafan olması gerekiyor. Yepyeni bir sayfa açacağız. İşimiz bittiğinde senden hatırlamanı istediklerim dışında hiçbir şey hatırlamayacaksın. Anlıyor musun?"

Kalp atışlarım hızlanıyor, yanı başımdaki monitörde kalbimin çığırından çıktığını, deli deli, dengesizce attığını işitebiliyorum. Sesler odada siren gibi yankılanıyor.

"Ateşin çıkıyor," diyor Evie sertçe. "Panik yapacak bir şey yok. Bu, gayet insaflı bir seçenek. Sonuçta Paris hâlâ senin için keşke onu öldürseydim diye yaygara koparıyor. Ama Paris," –duraksıyor– "Paris melodramı sever. Hepimiz Aaron'un üzerindeki etkilerin yüzünden senden nefret ettiğini biliyoruz. Seni suçluyor malumun." Evie başını benden yana eğiyor. "Aaron bu denli güçsüz olmasının nedeninin kısmen sen olduğunu düşünüyor. İşin doğrusu ben de bazen haklı olmadığını düşünüyorum."

Kalbim artık çılgınlar gibi atıyor. Ciğerlerim patladı patlayacak. Tepemdeki parlak ışıklar gözüme, beynime işliyor...

"Şimdi. Şu bilgiyi doğruca zihnine indireceğim," diyor, gümüş kutuya pat pat vurduğunu duyuyorum. "İşlenecek çok veri var, hepsini alması için bedenine biraz zaman tanımak gerek." Uzunca bir süre susuyor. "Zihnin bunu reddedebilir ancak işleri akışına bırakmak sana kalmış anladın mı? Geçmişle bugünü birleştirme tehlikesine girmek istemeyiz. Sadece ilk birkaç saat acı verici olacak ama bu ilk saatlerden sağ çıkmayı başarırsan acı alıcıların iptal olmaya başlayacak, öyle olunca da verilerin kalanı olaysız yüklenir."

Haykırmak istiyorum.

Ancak haykırmak yerine boğulur gibi, cılız bir ses çıkarıyorum. Yaşlar yanaklarımdan oluk oluk akıyor, annemse yanımda dikiliyor, parmakları yüzümde yabancı yabancı geziniyor; görüyorum ama hissedemiyorum, şakağımdan içeri dev bir iğne yumuşak etime giriyor. Sanki binlerce defa o şırıngayı boşaltıp boşaltıp dolduruyor ve her defasında sanki suyun altına batıyorum, defalarca ağır ağır boğuluyorum, nefessiz kalıyorum ama bir türlü ölmeme izin verilmiyor. Orada öylece suskun, biçare yatıyorum, öyle bir azap yaşıyorum ki artık nefes almıyorum, hırıltılı bir ses çıkarıyorum. Evie de üzerime eğilmiş, beni izliyor.

"Haklısın," diyor usulca. "Belki zalimce. Belki ölmene izin vermek çok daha ince bir davranış olurdu. Ama konu sen değilsin Ella. Benim," diyor saçlarımı okşarken. "Ve ben şu an bunu istiyorum."

KENJI

Her şey o kadar çabuk oluyor ki neler olduğunu gerçek anlamda algılamam birkaç saniye sürüyor.

Delalieu öldü.

Delalieu öldü, Anderson hayatta.

Anderson ölümden döndü.

Yani şu an salonda ne var ne yok tüm mobilyaların altına gömülmüş durumda yerde dümdüz yatıyor. Castle odanın öte ucundan gözlerini dikmiş bakıyor, Anderson'ın inlediğini duyunca Castle'ın onu öldürmeye çalışmadığını, sadece onu zapt edebilmek için mobilyaları kullandığını anlıyorum.

Anderson'ın kesik kesik nefesler alan bedeninin etrafına toplanmış kalabalığa adım adım yaklaşıyorum. O esnada Adam'ın duvara bir heykel gibi yapışıp kaldığını görüyorum, yüzü korkudan kaskatı kesilmiş.

Kalbim buruluyor.

Adam'ın James'i saatler önce yatağa gönderdiğine nasıl seviniyorum anlatamam. Çocuğun bunları görmek zorunda kalmamasına çok seviniyorum.

Castle sonunda olduğumuz yere doğru geliyor. Yüzükoyun yatan Anderson'ın birkaç adım uzağında durup hepimizin düşündüğü soruyu soruyor.

"Nasıl oluyor da hâlâ hayatta olabiliyorsun?"

Anderson gülmeye yelteniyor. Çatlak bir ses çıkıyor. Delirmiş gibi. "Senin en muhteşem yanın ne biliyor musun Castle?" Castle'ın adını komik bir şeymiş, ilk defa telaffuz ediyormuş gibi söylüyor. Gergin, düzensiz bir nefes alıyor. "Aşırı tahmin edilebilirsin. Sağdan soldan başıboş tipleri toplamayı seviyorsun. Acıklı hikâyelere bayılıyorsun."

Anderson'ın ağzından aniden sert bir nefes çıkınca Castle'ın baskıyı artırdığını anlıyorum. Anderson yeniden normal nefes almaya başlayınca "Aptalın tekisin sen. Her şeye çabucak kanan bir aptalsın," diyor.

Acı dolu, zorlu bir nefes daha.

"Beni buraya kim çağırdı sanıyorsun?" diyor konuşmaya çabalayarak. "Kim beni konuştuğunuz her konudan..." –zorlu bir nefes daha– "sürekli haberdar ediyor sanıyorsun?"

Donakalıyorum.

Göğsüme korkunç, bulantılı bir his çöküyor.

Hepimiz grupça dönüp Nazeera'ya bakıyoruz. Herkesten biraz ayrık duruyor, sakinliğin, soğukkanlılığın can bulmuş hâli. Yüzünden zerre kadar bir şey okunmuyor. Bana bir duvarmışım gibi bakıyor.

Kısacık bir an başım öyle bir dönüyor ki ciddi ciddi bayılacak gibi oluyorum.

Hüsnükuruntu işte.

Buraya kadarmış... Bu yani... Olağanüstü güçleri olan bir oda dolusu insanız ama bir an, varlığı yokluğu bir,

kısacık bir şok ânı hepimizi yerle bir ediyor. Daha neler olduğunu anlayamadan boynuma bir iğne girdiğini hissediyorum; odayı tarayacak, arkadaşlarımın yüzündeki dehşeti görecek topu topu birkaç saniyem oluyor... Sonra yere düşüyorum.

WARNER

Çalışma odamda oturmuş, eski bir plak dinlerken telefon geliyor. Başta, Lena olabilir diye geriliyorum, ona dönmem için yalvaracak diye ama telefondaki sesi duyunca iğrenme hissim büyük bir hızla nefrete dönüşüyor. Babam. Aşağıya gel diyor.

Ses tonu içimi bir dakika kadar kontrolümü kaybettirecek kadar haşin bir duyguyla dolduruyor.

Uzakta geçen iki yıl.

Babamın olmamı istediği canavara dönüştüğüm iki yıl. Aynaya bakarken daha önce yaşamadığım yeni ve derin bir yoğunlukla kendimden nefret ediyorum. Her sabah keşke ölsem diye uyanıyorum. Bu hayatla, bu günlerle artık herhangi bir bağım olmasa diye.

Anlaşmayı yaptığında benden ne istediğini biliyordu. Ben bilmiyordum. Daha on altı yaşında, umuda inanacak kadar küçüktüm, o da bu saflığımdan yararlandı. Bu işin bana ne yapacağını biliyordu. Beni mahvedeceğini biliyordu. Zaten istediği de en baştan beri hep buydu.

Ruhum.

Ruhumu annemle birkaç yıl daha geçirmek için satmıştım ve tüm bu olanlardan sonra değdi mi değmedi mi bilemiyorum. Onu kurtarmayı başarabilecek miyim bilmiyorum. Çok uzun zamandır yoktum. Çok şey kaçırdım. Annemin durumu artık çok daha ağır ve hiçbir doktor ona yardım edemiyor. Hiçbir şey fayda etmiyor. Çabalarıma boşa demek bile çok.

Her şeyden vazgeçtim... Boşu boşuna.

Bu iki yılın beni ne denli değiştireceğini keşke bilseydim. Keşke kendimle yaşamanın, aynaya bakmanın ne denli zor olacağını bilseydim. Kimse beni kâbuslar, panik ataklar, karanlık, karanlığın peşi sıra gelen yıkıcı düşünceler konusunda uyarmadı. Kimse bana karanlığın nasıl işlediğini, kendiyle nasıl ziyafet çektiğini, nasıl palazlandığını anlatmadı. Bugünlerde kendimi tanımaz bir haldeyim. Bir işkence aleti olmak zihnimde kalan ne varsa yok etti.

Artık mütemadiyen bomboş hissediyorum. İçim oyulmuş gibi.

Geri dönüşü olmayan bir noktadayım.

Buraya gelmeyi ben istemedim. Ben doğruca okyanusa yürümek istedim. Ufukta yitip gitmek istedim. Ortadan kaybolmak istedim.

Ama elbette bunun olmasına izin vermiyor.

Beni buraya sürükleyip bana bir unvan verdi. Hayvan olmakla ödüllendirildim. Bir canavar olarak çabalarım övülüp tebrik edildi. Her gece, gecenin bir yarısı akıl dışı korkularla, midemdekileri altüst eden ani, şiddetli bir dürtüyle mücadele etmişim kimin umurunda?

Bu görüntüleri kafamdan atamamam kimin umurunda.

Babamın odama bıraktığı pahalı viski şişesine şöyle bir bakmamla tiksinmem bir oluyor. Onun gibi olmak istemiyorum. Onun uyuşturucusunu, kendince seçtiği unutma yöntemini istemiyorum.

Neyse ki babam yakında gidecek. Bugün yarın gidecek ve bu mıntıka benim olacak. Nihayet kendi başıma olacağım.

Ya da ona yakın bir durumda olacağım diyelim.

Ayaklarım geri geri gitse de ceketimi giyip asansöre biniyorum.

İsteği üzerine odasına gittiğimde bana kısacık bir bakış atıyor.

"Güzel," diyor. "Gelmişsin."

Ağzımı açmıyorum.

Gülümsüyor. "Ne oldu, görgü kurallarını mı unuttun? Konuğumuzu selamlamayacak mısın?"

Şaşırarak onun baktığı yere bakıyorum. Odanın köşesinde bir sandalyede genç bir kadın oturuyor, başta tanımıyorum.

Ama kim olduğunu anlayınca yüzümdeki kan tamamen çekiliyor.

Babam gülüyor. "Birbirinizi tanıyorsunuz değil mi?"

Kız o kadar sessiz, o kadar hareketsiz, o kadar büzüşmüş bir şekilde oturuyor ki fark etmedim bile. Ölmüş kalbim onun belli belirsiz görüntüsüyle yerinden oynuyor, bir yaşam kıvılcımı tutuşmak için çaresizce debeleniyor.

"Juliette," diye fısıldıyorum.

Ona dair son hatıram iki yıl öncesinden; babamın hastalıklı, sadist görevi için evden ayrılmadan hemen önce.

Babam onu benden çekip almıştı. Kelimenin tam manasıyla kollarımdan çekip aldı. Gözlerinde daha önce öyle bir öfke görmüşlüğüm yoktu, bu kadar masum bir konuda onu hiç böyle görmemiştim.

Resmen gözü dönmüştü.

Aklını kaçırmıştı.

Oysa Juliette'le konuşmaktan başka bir şey yapmamıştık. Ne zaman kaçacak bir fırsat yakalasam aşağıya, onun odasına gidiyor, biraz mahremiyet sağlamak amacıyla kameralarla oynuyordum. Konuşuyorduk, bazen saatlerce konuşuyorduk. Arkadaşım olmuştu.

Ona hiç dokunmadım.

O küçük oğlana olanlardan sonra birilerine dokunmaktan korktuğunu söylemişti. Kendisine neler olduğunu anlamadığını, artık kendine güvenmediğini söylemişti. Ona deneyip görmek için bana dokunmak ister mi diye sorduğumda korkmuştu, merak etmemesini söylemiştim. Sorun olmayacağına söz vermiştim. Elini tuttuğumda tereddütle bir felaket bekledim...

Hiçbir şey olmadı.

Onun gözyaşlarına boğulması dışında hiçbir şey olmadı. Kendini kollarıma attı, ağladı, kendisinde bir terslik olduğundan korktuğunu söyledi, bir canavara dönüştüğünü...

Birlikte sadece bir ay geçirebilmiştik.

Ta en başından bu yana ondaki bir şeyler bana doğru gelmişti. Ona güveniyordum. Bana tanıdık geliyordu, eskiden beri tanıyormuşum gibi geliyordu. Tabii bunun acıklı bir düşünce olduğunu bildiğimden kendime sakladım.

Bana hayatını anlattı. Korkunç ailesini. Korkularını paylaştı, ben de kendiminkileri anlattım. Ona annemden

bahsettim; nesi olduğunu bilmediğimi, öleceğinden korktuğumu.

Beni önemsiyordu. Beni kimsenin dinlemediği gibi dinliyordu.

O güne dek yaşadığım en masum ilişkiydi ama benim için her şeyden öte bir anlam ifade ediyordu. Yıllardır ilk kez kendimi daha az yalnız hissediyordum.

Onun en nihayetinde başka yere gönderileceğini öğrendiğim gün onu tutup kendime çektim, yüzümü saçlarına gömüp onu içime çektim, ağladı. Bana korktuğunu söyledi, ben de ona bir şeyler yapmaya çalışacağıma söz verdim, umursamayacağını bilsem de babamla konuşacağıma söz verdim...

Derken bir anda babam yanımızda bitti.

Onu kollarımdan çekip aldı, tam o esnada eldiven giydiğini fark ettim. "Ne halt ediyorsun sen burada?" diye bağırdı. "Aklını mı kaçırdın? Kendimi mi kaybettin, ne yaptın?"

"Baba," dedim panikle. "Hiçbir şey olduğu yok. Sadece ona veda ediyordum."

Gözleri irileşti, yaşadığı şokla koskocaman oldu. Konuşmaya başladığında kelimeler ağzından fısıltı gibi çıktı. "Sen ona...Veda ediyordun?"

"Gidiyor," dedim aptal gibi.

"Ben bilmiyor muyum sence?"

Acıyla yutkundum.

"Tanrım," dedi elini ağzında dolaştırarak. "Bu iş ne zamandır böyle sürüyor? Ne kadar zamandır buraya iniyorsun?"

Kalbim deliler gibi çarpmaya başladı. İçimi bir korku sardı. Başımı iki yana sallarken nutkum tutulmuştu.

"Ne yaptın?" diye sordu babam alev saçan gözlerle. "Ona dokundun mu?"

"Hayır." İçimde dalga dalga öfke kabarırken yüzüm utançtan kıpkırmızı kesilse bile sesime kavuştum. "Elbette hayır."

"Emin misin?"

"Baba neden..." Allak bullak olan kafamı iki yana salladım. "Neden bu kadar kızdığını anlamıyorum. Beni aylardır Lena'yla birlikte olmaya zorluyorsun, sana yüzlerce defa ondan hoşlanmadığımı söylememe rağmen hem de, ama şimdi gerçekten..." Juliette'e, onun, yarısı babamın arkasında saklı duran yüzüne bakarken duraksadım. "Sadece onu tanımaya çalışıyordum. Hepsi bu."

"Onu tanımaya çalışıyordun demek?" Bana tiksinir gözlerle baktı. "Dünyada onca kızın arasından bula bula buna mı kendini kaptırdın? Hapse mahkûm bir çocuk katiline? Büyük olasılıkla çılgın bir deney tüpü deneğine? Aklın başın *yerinde mi senin?"*

"Baba lütfen... Hiçbir şey olmadı. Arkadaşız sadece. Ara ara konuşuyoruz, o kadar."

"Arkadaşmışmış," diyerek kahkaha attı. Sesi delirmiş gibi çıktı. "Ne var biliyor musun? Seni bununla götüreceğim? Buradan gittiğinde yanında bunu tutmana müsaade edeceğim. Sana refakat edecek. Sana ders verecek."

"Ne? Beni neyle götüreceksin?"

"Bir uyarıyla." Bana ölümcül bir bakış attı. "Bir daha böyle bir şeye kalkışırsan onu öldüreceğim. Sana da bunu izleteceğim."

Kalbim göğsümden fırlarcasına çarparken dik dik ona baktım. Akıl alır gibi değildi. Hiçbir şey yapmamıştı ki...

Babamın kızacağını tahmin ediyordum da onu öldürmekle tehdit edeceği aklımın ucundan geçmezdi. Böyle olacağını bilsem hiçbir tehlikeye atılmazdım. Ama şimdi...

Başım dönüyordu. Ne olduğunu kavrayamıyordum. Onu çeke çeke koridora sürüklüyordu ve ben bir türlü anlam veremiyordum.

Juliette bir anda çığlık attı.

O, çığlıklar atıp sürüklenerek götürülürken ben olduğum yerde elim kolum bağlı öylece dikiliyordum. Adımı haykırıyordu, bana bağırıyordu, babam da onu sarsıp çenesini kapamasını söylüyordu, o sırada içimde bir şeylerin öldüğünü hissettim. Her şey gözümün önünde olup biterken o ölüm duygusunu hissettim. Onun gidişini seyrederken içimde bir şeyler paramparça oldu.

Kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim. Daha önce hiç bu kadar korkak olmamıştım.

Ve şimdi buradayız.

Üstünden bir ömür geçmiş gibi. Onu bir daha göreceğim asla aklıma gelmezdi.

Juliette bana bakıyor, değişik görünüyor. Gözleri yaşlarla parlıyor. Teni solmuş, saçları parlaklığını yitirmiş. Daha zayıf. Bana kendimi hatırlatıyor.

Boşluğu.

"Selam," diye fısıldıyorum.

Yaşlar sessizce yanaklarından süzülüyor.

Sakin kalmaya gayret ediyorum. Aklıma mukayyet olmaya çalışıyorum. Annem beni yıllar önce yüreğimi babamdan saklamam için uyarmıştı ve ne zaman kendimi salsam, ne zaman içimde onun bir canavar olmadığına

dair bir ümit besleyecek olsam babam beni acımasızca cezalandırmıştı.

Bunu bir daha yapmasına göz yumacak değildim. Onu böyle görmenin canımı ne kadar acıttığı bilmesini istemiyordum. Onun yanında durup da tek kelime edememenin. Hiçbir şey yapmamanın.

"Onun ne işi var burada?" diye soruyorum, kendi sesimi bile tanımakta güçlük çekiyorum.

"Burada çünkü onu bizim için getirdim."

"İyi de ne için getirdin? Demiştin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum." Omuzlarını silkiyor. "Ama şu ânı görmesem olmazdı. Bir araya gelişinizi. Sizin bu bir araya gelişlerinize her daim büyük bir ilgi duydum. İlişkinizin dinamikleri büyüleyici doğrusu."

Ona bakarken göğsüm öfkeden patlayacak gibi oluyor ama her nasılsa direniyorum. "Ne yani, sırf bana işkence etmek için mi getirdin onu?"

"Kendini göklere biraz fazla çıkarıyorsun sanki."

"Madem öyle neden getirdin?"

"Sana ilk görevini veriyorum," diyor masasının üzerinde duran bir dosya yığınını iterek. "Bu mıntıkanın komutanı olarak ilk gerçek görevin."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor. "Onunla ne yapmam gerekiyor acaba?"

Babamın gözleri ışıldıyor. "Her şeyi."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Bir planım var. Yardımın gereken bir plan," diyor ve başıyla önümdeki dosyaları gösteriyor. "Onun hastalığıyla ilgili bilmen gereken ne varsa bu dosyalarda. Tüm tıbbi raporlar, her türlü evrak. Bu kızı ıslah etmeni istiyorum.

Rehabilite etmeni. Onun yeteneklerini kendi amaçlarımıza yönelik olarak silahlaştırmanı istiyorum."

Gözlerine bakıyorum, bu öneri karşısında yaşadığım dehşeti saklamayı beceremiyorum. "Neden? Neden bunun için beni seçtin? Onunla geçmişimizi bile bile neden benden böyle bir şey yapmamı istiyorsun?"

"Bu iş tam sana göre. Şimdi oturup sana bunu açıklamak abesle iştigal olur. Ne de olsa bu konuşmanın çoğunu yarın hatırlamayacaksın..."

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "Neden hatırla?.."

"... Görünüşe göre ikinizin bir tür kopmaz bir bağı var ve bu bağın onun yeteneklerini bütünüyle geliştirmesine esin kaynağı olacağını ümit ediyorum. Hızlandıracağını. Ve şu an kaybedecek zerre kadar zaman yok."

"İyi de bu çok anlamsız."

Bana aldırış etmiyor. Juliette'e bakıyor. Juliette'in gözleri kapalı, başı arkasındaki duvara yaslanmış. Uyuyor diyeceğim ama gözlerinden yaşlar usul usul akmaya devam ediyor.

Ona bakmak bile beni öldürüyor.

"Gördüğün üzere kızcağız şu an pek kendinde değil. Yoğun bir yatıştırıcı etkisi altında. Son iki yıldır çok şey yaşadı. Onu bir tür kobaya dönüştürmekten başka çaremiz yoktu. Bu işlerin nasıl olduğunu biliyorsun."

Babam yüzünde hafiften bir tebessümle bana bakıyor. Bir şey bekliyor, biliyorum. Bir tepki. Öfke.

Ona bunu vermeyeceğim.

İyiden iyiye gülümsemeye başlıyor.

"Her neyse," diyor neşeyle. "Onu altı ay, gelişmelere bağlı olarak bir yıl kadar tecritte tutacağım. Bu fırsatı

onu hazırlamak için kullanabilirsin. Onu gözlemlemek için."

Hâlâ öfkemle mücadele halindeyim. Bir türlü konuşamıyorum.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır."

"Sana onu en son gördüğünde yaptığım uyarıyı hatırlıyorsundur herhalde."

"Elbette," diyorum tekdüze bir sesle. Ruh gibi.

Derken beklenmedik bir şekilde "Lena nasıl bu arada? İyidir umarım," deyiveriyor.

"Bilemeyeceğim."

Kendini çok belli etmiyor ama sesindeki ani değişimi yakaladım gibi. "O nedenmiş?" derken beliren öfkesini.

"Geçen hafta onunla ipleri tamamen kopardım artık."

"Ve bana söylemedin?"

Sonunda göz göze geliyoruz. "En baştan beri neden beraber olmamızı istediğini hiç anlamadım zaten. Benim için doğru insan değil o. Hiçbir zaman da olmadı."

"Onu sevmiyorum diyorsun yani."

"Onu kim sever aklım ermiyor doğrusu."

"İşte tam da bu sebeple senin için kusursuz bir seçimdi."

Gafil avlanarak gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırıyorum. Bir an babam beni önemsiyormuş gibi geliyor. Beni bir tür sapıkça, aptalca bir yolla korumaya çalışıyormuş gibi.

En nihayetinde ofluyor.

Eline bir kalem, kâğıt alıp bir şeyler yazmaya başlıyor. "Verdiğin hasarı onarmak için ne yapabileceğime bir bakacağım. Lena'nın annesi delirmiştir. O zamana kadar işe koyulma zamanı." Başını önümdeki dosyalara sallıyor.

İstemeye istemeye en üstteki dosyayı alıyorum.

Belgelere şöyle bir bakıp görevin genel hatlarına göz gezdiriyorum sonra dumura uğramış bir şekilde başımı kaldırıyorum. "Neden burada tüm bunlar benim fikrimmiş gibi yazıyor?"

Babam duraksıyor. Elindeki kalemi bırakıyor. "Çünkü bana güvenmiyorsun."

Anlamakta zorlanarak ona bakıyorum.

Başını eğiyor. "Bunun benim fikrim olduğunu bilseydin bana asla güvenmezdin değil mi? Didik didik edip boşluklar arardın. Kumpaslar. İşleri asla yapmanı istediğim şekilde yapmazdın. Hem," diyor kalemi yeniden eline alarak, "bir taşla iki kuş işte. Şu döngüyü kırmanın zamanı geldi de geçiyor."

Dosyayı geri yerine koyuyorum. Konuşurken sesimin tonunu ayarında tutmaya özen gösteriyorum. "Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Senin yeni deneyinden bahsediyorum," diyor soğuk bir sesle. "Senin ufak trajedinden. Artık bir son bulması gerek. Kız uyanıp da kendisine eziyet edenin sen olduğunu görünce artık sevgine karşılık vermeyecektir değil mi?"

Artık konuşurken öfkeyi de bu cinnet halini de içimde tutamayarak "Bunu bana neden yapıyorsun? Neden bana kasten işkence ediyorsun?" diye haykırıyorum.

"Aslında sana iyilik yapmaya çalıştığımı görmen bu kadar mı zor?" Babam gülümsüyor. "Şu dosyalara iyice bak evlat. Anneni kurtarmak için bir şans arıyorsan... İçlerinde olabilir."

Zamana kafaya takmış durumdayım.

Buna rağmen ne kadar süredir burada duvarlarla bakışıyorum tam kestiremiyorum. Arada uzaktan uzaktan gelen konuşmaların yamru yumru sesleri dışında hiç ses yok. Nerede olduğumu, neyi beklediğimi söyleyen tek bir kişi, tek bir yüz yok. Haftalardır hücremin duvarlarında saklambaç oynayan gölge ve ışıkları, günleri takip etmek için elimdeki tek umudum olan küçük penceredeki hareketlerini izliyorum.

Kapımdaki ince, dikdörtgen bölme ani ve ürkütücü bir kuvvetle açılıyor ve açıklıktan kapının öte yanından yapay olduğu belli olan bir ışık giriyor.

Aklımın bir köşesine yazıyorum.

Bölmeden içeri tek bir tane, buharı tüten bir somun sokuşturuluyor; ne tepsi var ne bir folyo ne de çatal bıçak ancak reflekslerim o ekmeği iğrenç derecede pis zemine değmeden yakalayacak kadar hızlı. Aklım bana her gün verilen bu iki gram yemeğin zehirli olduğunu anlayacak kadar yerinde. Ne var ki beni öldürecek derecede bir zehir değil. Anca elden ayaktan düşürür. Vücudum hafif titremelerle sarsılıyor ama kendimi gözlerimi açık tutmaya zorlarken yumuşak somunu elimde evire çevire katmerli yüzeyinden bilgi edinmeye çalışıyorum. Üzerinde herhangi bir işaret yok. Olağandışı bir görüntüsü yok. Hiçbir şey çıkmayabilir de.

Emin olmanın bir yolu yok.

Bu ritüel günde iki kere oluyor. Günde iki kere tatsız tuzsuz, anlamsız bir yiyecekle besleniyorum. Her defasında düşüncelerim saatlerce bulanıyor, sersemliyorum, halüsinasyonlar görüyorum. Hareketlerim yavaşlıyor. Uyuşuklaşıyor.

Çoğu zaman getirileni yemiyorum, aç duruyorum.

Zihnimi açık tutmak için, vücudumu zehirden arındırmak için, bilgi toplamak için. Çok geç olmadan buradan çıkış yolunu bulmak zorundayım.

Bazı geceler en zayıf anlarımda, hayal gücüm çığırından çıktığında aklıma Juliette'e yapmış olabilecekleriyle ilgili kâbuslar musallat oluyor. Ona ne yaptıklarını bilmemek tam bir işkence. Onun nerede olduğunu, nasıl olduğunu, birinin onun canını acıtıp acıtmadığını bilmemek.

Ancak en can sıkıcı olanı kâbuslar olabilir.

En azından ben kâbus olduklarını düşünüyorum. Yoksa gerçeği hayalden, rüyayı gerçekten ayırmak bir hayli zor; damarlarımda dolaşan zehirle fazla haşır neşir durumdayım. Ama Nazeera'nın sempozyumdan önce söyledikleri; Juliette'in aslında başka biri olduğu, Max ve Evie'nin onun asıl, biyolojik ebeveynleri olduğu konusunda uyarması...

O esnada inanmak istememiştim.

Gerçek olamayacak kadar sapıkça bir ihtimale benziyordu. Babamın bile geçemeyeceği çizgiler vardı diye hatırlattım kendime. Yeniden Kuruluş'un bile, düzmece de olsa, belli bir ahlâk anlayışı var.

Ama beni alıp götürürlerken onları gördüm; Okyanusya başkomutanı Evie ile kocası Maximillian Sommers'ın o tanıdık yüzlerini.

Kendileri grubumuzun en mühim bilim insanlarıydı, Yeniden Kuruluş'un sessiz beyinleri. Askeriyeden geliyorlardı evet ama doktorlardı. Genelde kendi halinde, içine kapanık bir çiftti. Şu son zamanlara dek onlarla ilgili çok az anım vardı.

Ta ki *Ella* aklımda belirene dek.

Gelgelelim gördüklerimin gerçek olup olmadığından nasıl emin olacağımı bilemiyorum. Bunun da işkencenin başka bir parçası olup olmadığını bilmemin hiçbir yolu yok. İmkânsız. Bu ıstırap içime resmen bir delik açıyor. Hem fiziksel hem zihinsel olarak saldırıya uğruyor gibi hissediyorum ve mücadeleye nereden başlayacağımı bilmiyorum. Çenemi sımsıkı kenetleyince başıma ağrılar girmeye başlıyor. Tükenmişlik zihnimde aheste bir ziyafet çekiyor. En az iki kaburga kemiğimin kırık olduğuna bir hayli eminim, ancak ve ancak ayakta dururken dinlenebiliyorum, göğsümdeki ağrı bir tek bu pozisyonda hafifliyor. Vazgeçmek kolay iş. Kabullenmek de öyle. Böylesi akıl oyunlarına yenilemem.

Yenilmeyeceğim de.

O yüzden ben de bilgi derliyorum.

Tüm hayatımı böyle insanlarla birlikte, böyle anlara hazırlanarak geçirdim, bilgiden suyunu sıkarcasına istifade ederler. Benden hayatta kalmayı hak ettiğimi kanıtlamamı bekliyorlar ve bir o kadar beklenmedik biçimde bunun bana gerekli sakinliği vereceğini biliyorlar. O alışılagelen asabiliğimden burada eser yok, itinayla zehirlenerek ölüme terk edilmiş durumdayım.

Oysa kendimi evimde gibi hissediyorum. Her şey çok tanıdık.

Adrenalin desteğiyle ayaktayım.

Başka koşullar altında olsa yemeklerimin bir akşam, bir sabah verildiğini varsayardım ne var ki artık işleri herhangi bir şey varsaymayacak kadar iyi biliyorum. Gölgelerin boyundan bana aynı saatlerde yemek vermediklerini biliyorum, bu dağınık program kasıtlı yapılıyor. Bir

anlamı olmalı: belli bir sayı dizisi, bir bilgi örüntüsü, şu an kavrayamadığım bir şeyler. Çünkü bunun da diğer her şey gibi bir test olduğunu biliyorum.

Bir başkomutanın gözetimindeyim.

Tesadüf eseri olacak bir iş değil.

Sakız gibi, fazla işlenmiş ekmek parçalarının damağıma yapışmasından nefret ede ede kendimi bu yavan, ılık somunu yemeye zorluyorum. Kendimi bir diş fırçam olsa demekten alamıyorum. Bana bir lavabo, tuvalet verdiler ancak hijyen standartlarımı tam anlamıyla sağlayacak diğer unsurlardan mahrumum, muhtemelen bugüne dek yaşadığım en büyük rezillik. Ekmeğin son lokmasını yutarken içim bir bulantı dalgasıyla çalkalanıyor ve vücudumu ani, karıncalandıran bir sıcaklık sarıyor. Sırtımdan boncuk boncuk ter akarken ilaçlara bu kadar çabuk yenik düşmemek için direniyorum.

Biraz daha zaman lazım.

Burada, bir yerlerde bir mesaj var ama henüz nerede olduğuna karar verebilmiş değilim. Belki gölgelerin hareketindedir. Ya da kapıdaki bölmenin açılıp kapanma sayısında. Yemeye zorlandığım yiyeceklerin adında, her gün duyduğum adımların sayısında ya da kapımın ara ara, kulak tırmalayıcı şekilde vurulmasını takiben yaşanan sessizlikte saklı olabilir.

Burada bir şey var, bana anlatmaya çalıştıkları bir şey, çözmem gereken bir şey... Karnıma acı verici sancılar saplanırken kesilen nefesimle elimi körlemesine sağa sola atıyorum.

İlaçlar beni süründürse de *çözebilirim* diye düşünüyorum. Geri geri, dirseklerimin üstüne düşüyorum. Gözle-

rim pır pır ederek açılıp kapanırken zihnim boğuluyor ama buna rağmen kapımın önündeki sesleri sayıyorum...

bir kuvvetli adım

iki sürüklenircesine atılan adım

bir kuvvetli adım

... bir şey var, benimle konuşan bu harekette kasten yapılan bir şey. Biliyorum. Bu dili biliyorum, adını biliyorum, dilimin ucunda ama bir türlü çıkmıyor.

Ne yapmaya uğraştığımı çoktan unuttum bile.

Kollarım kendini bırakıyor. Başım hafiften bir pat sesiyle yere çarpıyor. Düşüncelerim karanlığa karışıyor.

Anılar gırtlağıma yapışıyor.

KENJI

Hayatım boyunca yeteri kadar korkunç yerde kaldım zannederdim ama şu an öyle böyle bir bokun içinde değilim. Zifiri karanlık. Diğer mahkûmların çok uzaklardan gelen işkence çığlıkları dışında çıt çıkmıyor. Yemekler kapıdaki bölmeden sokuşturulan iğrenç lapalardan ibaret. Günde yalnızca bir kez açtıkları kapı dışında bir tuvalet yok, onda da o mide bulandırıcı tuvaletleri, duşları bulayım derken anca kendini öldüreceğin kadar bir süre tanıyorlar o kadar. Bunun ne olduğunu biliyorum. Juliette'ten hatırlıyorum.

Ella. *Ella.*

Ella zamanında buradan söz etmişti.

Bazı geceler saatlerce oturup konuşurduk. Öğrenmek istiyordum. Ve o konuşmalar olmasa açtıkları kapının ne anlama geldiğini bilemezdim.

Ne kadar zamandır buradayım bilmiyorum... Bir hafta mı oldu? İki mi? Ne demeye çekip öldürmüyorlar anlamış değilim. Kendime her geçen gün, her dakika sadece zihinlerimizle oynadıklarını, işkence görmüş bir kafanın

da beyne giren bir kurşundan beter olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum ama yalan söylemeyi pek beceremiyorum. Bu yer beni geriyor.

Giderek tuhaflaşıyorum.

Bir şeyler duymaya başladım. Bir şeyler görmeye. Arkadaşlarımıb başına neler gelmiş olabileceğini, buradan çıkıp çıkamayacağımı düşünürken kafayı yer oldum.

Nazeera'yı düşünmemeye çalışıyorum.

Nitekim Nazeera'yı düşününce suratımın ortasına çakasım geliyor. Gırtlağımı sıkasım geliyor.

Nazeera'yı düşününce içimde öyle şiddetli bir öfke oluşuyor ki bir an ciddi ciddi elimdeki neon kelepçeleri salt gücümle kırarım diyorum. Öyle bir şey olmuyor tabii. Bu şeyler gücümü elimden almasına rağmen kırılmaz şekilde yapılmış. Görebildiğim tek ışık olan yumuşak, titreşen mavi bir parıltı yayıyor.

J bana hücresinde bir pencere olduğunu söylemişti. Benimkinde yok.

Hücrem tiz bir vızlama sesiyle doluyor. Ardından ağır, metal kapıda hafiften bir çıt sesi duyuyorum. Ayağa fırlıyorum.

Kapı açılıyor. Şıp şıp sular damlayan koridora çıkıyorum, kelepçelerimin zonklayan loş ışığı yolumu gösteriyor.

Duş soğuk ve hızlı oluyor. Her gün böyle. Bu bok yuvasında havlu denen bir şey olmadığından odama gelip de yırtık pırtık örtüme sarılana kadar soğuktan donuyorum. Düşüncelerimi toparlamaya çabalayarak dikkatimi örtüye veriyorum, dişlerim zangırdarken karanlık tünellere yol alıyorum.

Bundan sonra neler olacak bilmiyorum.

Biri arkamdan çıkagelip beni boğacak gibi yakalıyor, öyle kusursuz bir teknikle beni boğuyor ki mücadele etmeye değer mi bilmiyorum bile. Ölmek üzereyim, kesin.

Ölümün daha acayip bir yolu olamazdı herhalde ama buraya kadarmış. Bitti.

Hay sıçayım.

JULIETTE
ELLA

Bay Anderson yeni ailemle tanışmadan önce onun evinde öğle yemeği yiyebileceğimi söylüyor. Onun fikri değilmiş, oğlu Aaron önermiş, Bay Anderson da tamam demiş.

Minnettarım.

Henüz bir avuç yabancıyla yaşamaya hazır değilim. Korkuyorum, gerginim, pek çok konuda tedirginim. Nereden başlasam bilmiyorum bile. Kendimi genelde kızgın hissediyorum. Öldükleri için aileme kızgınım. Beni bırakıp gittikleri için kızgınım.

Yetim kaldım.

Belki yeni bir arkadaşım olur. Aaron sekiz yaşında olduğunu söyledi, benden iki yaş büyük, doğal olarak aynı sınıfa gidemeyiz ama muhtemelen aynı okula gideriz dediğimde hayır dedi, gidemezmişiz. O, devlet okuluna gitmiyormuş. Babası bu konularda çok hassas ve seçiciymiş, o yüzden hayatı boyu özel öğretmenlerle, evde eğitim görmüş.

Onun evine giderken arabanın arkasında yan yana oturduğumuzda "Babam evimize başkalarını davet et-

meme asla izin vermez. Seni sevmiş olsa gerek," diyor.

İçten içe rahatlayarak gülümsüyorum. Yeni bir arkadaşım olacak diye iyice ümitleniyorum. Buraya taşınacağım diye çok korkmuştum, yeni bir yere gideceğim, tek başıma olacağım diye çok korkmuştum fakat şimdi bu açık yeşil gözlü, tuhaf sarı saçlı oğlanın yanında oturuyorum, işler düzelebilir gibi gelmeye başladı.

Şimdi en azından yeni ailemi sevmesem bile büsbütün yalnız olmadığımı bileceğim. Bu düşünce beni hem sevindiriyor hem üzüyor.

Aaron'a bakıp gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor.

Evlerine vardığımızda bir süre durup eve dışarıdan hayran hayran bakıyorum. Büyük, güzel, çok tatlı bir maviye boyanmış eski bir ev. Pencerelerde beyaz kepenkler, ön bahçenin etrafı beyaz bir çitle çevrili. Bahçenin kenarlarındaki pembe güller çitlerin arasından başını uzatmış bakıyor, her şey öyle güzel, öyle huzur verici görünüyor ki kendimi bir anda evimde gibi hissediyorum.

Dertten tasadan eser kalmıyor.

Bay Anderson'ın yardımlarına ne kadar teşekkür etsem az. Oğluyla tanıştığıma çok seviniyorum. Tam bu esnada Bay Anderson'ın beni yaşıtım biriyle tanıştırmak için bugünkü toplantımıza oğlunu getirmiş olabileceğini fark ediyorum. Belki de çok yabancılık çekmemem için uğraşıyordur.

Kapıyı güzel, sarışın bir kadın açıyor. Bana nazikçe, ışıl ışıl gülümsüyor ve daha merhaba bile demeden beni kucaklıyor. Beni eskiden beri tanıyormuş gibi sarılıyor, kucağında olmak o kadar rahatlatıcı geliyor ki gözyaşlarına boğularak herkesi utandırıyorum.

Kadının kucağından ayrılırken kimsenin yüzüne bakamıyorum, kadın bana adının Bayan Anderson olduğunu söylüyor ama istersem ona Leila diyebilirmişim. Aşırı tepkimden duyduğum utançla yüzümdeki yaşları siliyorum.

Bayan Anderson yemekten önce bize atıştırmalık bir şeyler hazırlayana kadar Aaron'a beni odasına çıkarmasını söylüyor.

Bir yandan burnumu çekmeye devam ederken Aaron'un arkasından merdivenleri çıkıyorum.

Odası çok hoş. Yatağına oturup etrafa bakınıyorum. Etajerin üstündeki beyzbol eldiveni ile yerde duran iki kirli beyzbol topu dışında derli toplu bir oda. Aaron onlara baktığımı görünce haldır haldır hepsini topluyor. Elindekileri gardırobuna tıkıştırırken utanıyor ama nedenini anlamıyorum. Ben hiçbir zaman derli toplu değilimdir. Odam her zaman...

Duraksıyorum.

Eski odamı aklıma getirmeye çalışıyorum ama nedense olmuyor. Kaşlarımı çatıyorum. İyice düşünüyorum.

Yok.

Derken annemle babamın yüzlerini de hatırlayamadığımın farkına varıyorum.

İçimi bir dehşet kaplıyor.

"Ne oldu?"

Aaron'un sesi öyle sarsıcı, öyle yoğun ki irkilerek başımı kaldırıyorum. Odanın diğer ucundan yüzüme bakıyor, yüzündeki korku dolabının üstündeki aynadan yansıyor.

"Ne oldu?" diyor yine. "İyi misin?"

"Be-ben..." Bocalarken gözlerimin yeniden yaşlarla dolduğunu hissediyorum. Ağlayıp durmaktan nefret ediyo-

rum. Şu yaşları durduramamaktan nefret ediyorum. "Annemle babamı hatırlayamıyorum," diyorum. "Normal mi bu?"

Aaron yürüyüp yatakta yanıma oturuyor. "Bilmiyorum."

İkimiz de bir süre suskun suskun oturuyoruz. Nedense iyi geliyor. Neden bilmiyorum ama onun yanında oturmak kendimi o kadar da yalnız hissettirmiyor. O kadar korkmuyorum.

Ve en sonunda kalbim deliler gibi atmayı durduruyor.

Gözyaşlarımı sildikten sonra "Sürekli evde eğitim görünce kendini yalnız hissetmiyor musun?" diyorum.

Başını yukarı aşağı sallıyor.

"Baban neden normal okula gitmene izin vermiyor?"

"Bilmiyorum."

"Doğum günlerinde ne oluyor?" diye soruyorum. "Doğum günü partilerine kimi davet ediyorsun?"

Aaron omuzlarını kaldırıp indiriyor. Ellerine bakarken "Hiç doğum günü partim olmadı," diyor.

"Ne? Cidden mi?" Yüzümü tamamen ona çeviriyorum. "İyi de doğum günü partileri çok zevklidir ki. Eskiden..." Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırırken cümlemi yarıda kesiyorum.

Ne diyeceğimi hatırlayamıyorum.

Yüzümü ekşiterek bir şeyler, eski hayatıma dair bir şeyler hatırlamaya uğraşıyorum ama anılar bir türlü netleşmeyince başımı iki yana sallıyorum. Belki sonra gelir aklıma.

"Neyse," diyorum kendimi toparlayarak "kesinlikle doğum günü partisi yapman gerek. Herkesin doğum günü partisi olur. Doğum günün ne zaman?"

Aaron başını ağır ağır kaldırıyor. Kayıtsız bir yüz ifadesiyle "Yirmi dört nisan," diyor.

"Yirmi dört nisan," diyorum gülümseyerek. "Süper. Pasta yeriz."

Günler bastırılmış bir panik, deliliğe doğru giden acı verici bir gerginlikle geçiyor. Akreple yelkovan sanki boğazımı sarıyor ama hiçbir şey demiyorum, hiçbir şey yapmıyorum.

Bekliyorum.

Numara yapıyorum.

İki haftadır burada felç durumdayım, bu dalaverenin hapishanesinde sıkışıp kaldım. Evie zihnimi silme girişiminin başarısız olduğunu bilmiyor. Bana bambaşka bir nesneymiş gibi davranıyor, mesafeli ama kaba da değil. Ona *Evie* dememi istiyor, bana doktor olduğunu söyledi sonra da son derece ayrıntılı bir şekilde yalan söylemeyi sürdürerek korkunç bir kaza geçirdiğimi, hafıza kaybı yaşadığımı, iyileşene kadar yatıp dinlenmem gerektiğini söyledi.

Vücudumda geçmek bilmeyen titremeler yaşadığımı, tenimin her sabah ter içinde kaldığını, boğazımın sürekli ağzıma gelen safradan yandığını bilmiyor. Bana neler olduğunu bilmiyor. Kalbimi istila eden hastalığı asla anlayamayacak. Muhtemelen bu ıstırabı anlayamayacak.

Hatırlamak.

Saldırılar çok insafsız.

Anılar uyurken saldırıyor, beni yerimden fırlatıyor, göğsüm defalarca, ardı ardına panikle sıkışıyor, en sonunda ağzımın içine, saçıma bulaşan kusmuğun kokusuyla sabahı banyo zemininde ediyorum. Kendimi her sabah sürük-

leye sürükleye yatağa zor atarken Evie beni gün doğarken kontrole geldiğinde ona zorla gülümsüyorum.

Her şey ters geliyor.

Dünya bir tuhaf sanki. Kokular aklımı karıştırıyor. Sözcükler ağzıma eğreti geliyor. Kendi adım bile bir yandan tanıdık ama bir o kadar da yabancı geliyor. İnsanlarla, mekânlarla ilgili anılarım allak bullak, yıpranmış iplerle bir araya gelen lime lime bir halı gibi.

Ama Evie. *Annem.*

Onu hatırlıyorum.

"Evie?"

Başımı banyodan uzatırken bornozu ıslak vücuduma giyiyorum. Odada onu aranıyorum. "Evie orada mısın?"

"Evet?" Sesini duymamla elinde yeni çarşaflarla yanımda bitmesi bir oluyor. Yine yatağımı değiştiriyor. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Havlu bitmiş de..."

"Aa... Hemen hallediyorum," diyor ve koşar adımlarla odadan çıkıyor. Saniyeler sonra ellerime sıcacık, yeni havlular tutuşturuyor. Hafiften gülümsüyor.

"Teşekkürler," diyorum ve gözlerim ışıldasın diye gülümsememi uzatmaya çalışıyorum. Sonra yeniden banyoya giriyorum.

İçerisi buharlı, aynalar buğulu, nemli. Bir elimde havluyla cildimde süzülen su damlalarını seyrediyorum. Nem, üstüme âdeta takım elbise gibi yapışmış durumda, el ve ayak bileklerimdeki metal kelepçeleri siliyorum, mavi ışıklar bana cehennemde olduğumun daimî hatırlatıcıları.

Derin bir nefesle yere çöküyorum.

Üzerime kıyafet giyemeyecek kadar sıcakladım ama banyodaki mahremiyetimden kopmaya da hazır değilim, öyle olunca ben de burada, üstümde kelepçeler dışında hiçbir şey olmadan, başım ellerimin arasında oturuyorum.

Saçlarım yeniden uzun.

Bitmek bilmeyen, karanlık bir sabah keşfedip Evie'ye bu konuyu sorunca az kalsın her şeyi mahvediyordum.

"Ne diyorsun?" demişti Evie gözlerini kısarak. "Senin saçın hep uzundu."

Aptalı oynadığımı hatırlayarak gözlerimi şaşkın şaşkın kırpıştırıp "Evet," demiştim.

Bana bir süre uzun uzun bakmış sonra peşini bırakmıştı ama hâlâ o hatanın bedelini ödeyeceğim diye korkuyorum. Bazen insanın nasıl davranacağını hatırlaması zor oluyor. Zihnim saldırı altında, her gün varlığından bihaber olduğum duyguların hışmına uğruyorum. Normalde anılarımın silinmiş olması gerekiyor ama benimkiler tazelendi.

Her şeyi hatırlıyorum.

Annemin gülüşünü, ellerinin uzun ince bileklerini, şampuanının kokusunu, kollarının aşinalığını.

Hatırlamaya devam ettikçe bu yer gözüme o kadar yabancı gelmez oldu. Bu sesler, bu koku, ilerideki dağlar artık eskisi kadar bilinmez değil. Sanki biçare hayatımın bambaşka iki parçası birbirine dikiliyor, sanki kalbimdeki ve kafamdaki boşluklar iyileşiyor, ağır ağır hislerle dolmaya başlıyordu.

Bu hapishane benim evimdi. Bu insanlar da ailem. Bu sabah annemin en sevdiği renk rujunu hatırlayarak uyandım.

Kan kırmızı.

Bazı akşamlar dudaklarını boyarken onu izlediğimi hatırlıyorum. Gizlice odasına girip o parlak metal tüpü aldığım günü hatırlıyorum, beni ağzım yüzüm kırmızı boyalar içinde, yüzüm onun gülünç bir versiyonuna dönmüş şekilde bulduğunu hatırlıyorum.

Ailemi hatırladıkça kendim, korkularım, kendime güvensizliğim, adını bir türlü koyamadığım bir şeyleri ararken sayısız kayboluşlarım daha bir anlam kazanır oldu.

İnsanı kahreden bir durum.

Yine de...

Bu yeni, çalkantılı gerçeklikte tanıdığım tek kişi *o*. Ona dair anılarım, anılarımız bana bir şey yapmış. Beni derinden değiştirmiş. Farklı hissediyorum. Daha ağırım, ayaklarım yere sanki daha sağlam basıyor, emin olmanın verdiği rahatlıkla basıyor; kendimi kendi içimde kök salacak kadar özgür hissediyorum, kendi kalbimin gücü ve kararlılığında sugötürmez şekilde güvenecek kadar özgür. Doğru seçimler yapmak için kendime –kendim bile değilken– güvenebildiğimi görmek, hayatımda en azından doğru yaptığım tek bir şey olduğundan emin olmak güç verici bir keşif.

Aaron Warner Anderson hayatımda geçmişten bugüne bir anlam ifade eden yegâne duygusal dayanağım. Yegâne sabitim. Bugüne dek hissettiğim tek sağlam, güvenilir kalp atışım.

Aaron, Aaron, Aaron, Aaron

Ne denli çok kayıp verdiğimizi hiç bilmiyordum, onu ne kadar özlediğimi hiç bilmiyordum. Ne kadar çaresizce mücadele ettiğimizi hiç bilmiyordum. Beraber olacağı-

mız anlar, dakikalar için kaç yıl boyunca savaştığımızı.

Bu, içimi acı verici bir neşeyle dolduruyor.

Ama aramızın en son nasıl olduğunu hatırlayınca çığlık *atmak* istiyorum.

Onu bir daha görebilecek miyim bilmiyorum.

Yine de onun dışarıda bir yerlerde, hayatta olduğu umuduna tutunuyorum. Evie onu öldüremeyeceğini söylemişti. Tek başına onu infaz etme yetkisi yokmuş. Aaron hâlâ hayattaysa ona ulaşmanın bir yolunu bulacağım. Ama dikkatli olmam gerek. Bu hapishaneden kaçmak kolay olmayacak. Evie odamdan çıkmama izin vermiyor. Daha fenası bana gün boyunca yatıştırıcı verdiğinden ayık olduğum anca birkaç saatim oluyor. Bu da bana birak kaçış planı yapmayı, etrafımı incelemeyi, odamın dışında gezinmeyi, *düşünecek* zaman tanımıyor.

Dışarı yalnızca bir kez çıkmama izin verdi.

O da tam dışarı sayılmazdı zaten.

Arka bahçeye bakan balkona çıkardı. Görecek pek bir şey yoktu ama bu küçük adım bile nerede olduğumuza, binanın aşağı yukarı neye benzediğine dair az da olsa fikir edinmemi sağladı.

Tüyler ürpertici bir durum değerlendirmesi oldu.

Görünüşe göre bir yerleşim yerinin, ufak bir şehrin ortasında bir yerdeyiz, kim bilir neredeyiz... Balkondan sarkıp bulunduğumuz yerin çapını kavrayabilmek üzere boynumu uzattım ama hepsini göremeyeceğim kadar geniş bir alandı. Durduğum yerden nereden baksan yirmi farklı bina görüyordum, hepsi minik elektrikli araçlardaki insanların yolculuk ettiği yollarla birbirine bağlıydı. Yükleme, indirme iskeleleri, gelip giden dev tırlar vardı,

ileride acil durumlar için bir iniş pisti, beton bir alana ip gibi park etmiş bir dizi jet vardı. Bunları görünce devasa bir operasyon alanının ortasında bir yerde yaşadığımızı anladım, 45. Mıntıka'dan çok ama çok daha ürkütücü bir yerde.

Burası uluslararası bir üstü.

Başkentlerden biri olmalıydı. Artık her neresiyse ve burada her ne yapıyorlarsa 45. Mıntıka buranın yanında şaka gibi kalıyordu.

Burada her nasılsa tepeler hâlâ yeşil ve güzel, hava temiz ve serin, her şey capcanlı görünüyor. Zaman mefhumumu yitirdim ama nisan ayı sonlarında olduğumuzu tahmin ediyorum. Penceremden gördüklerimin 45. Mıntıka'da gördüklerimde uzaktan yakından ilgisi yok; zirveleri karlı engin dağ sıraları, gür bitki örtüsüyle kaplı tepeler, yemyeşil yapraklı ağaçlar, bir koşumluk mesafede gibi duran ışıl ışıl, kocaman bir göl. Burası son derece sağlıklı görünüyor. Canlı.

Böylesi bir dünyayı uzun zaman önce kaybettik sanıyordum.

Evie beni son günlerde daha az yatıştırmaya başladı ama bazı günler görüşüm alanımın kenarları veri yüklenmesini bekleyen uydu görüntüsü gibi bozuk oluyor.

Bazen acaba beni zehirliyor mu diye düşünmeden edemiyorum.

Aklıma kahvaltı için odama gönderdiği bir kâse çorba gelince şimdi iyice merak ediyorum. Dilimde, damağımda bıraktığı yapışkanımsı kalıntıyı hâlâ hissedebiliyorum.

Midemde desen rahatsız edici bir çalkantı.

Banyo zemininden kalkıyorum, uzuvlarım külçe gibi ve yavaş hareket ediyor. Dengemi hemen bulamıyorum. Bu deneyin etkileri içimde koca bir boşluk yarattı.

Öfke.

Aklıma durup dururken Evie'nin yüzünün bir görüntüsü geliyor. Gözlerini hatırlıyorum. Koyu kahverengi. Dipsiz bir kuyu gibi. Saçlarıyla aynı renk. Yanağına durmaksızın kalın bir perde gibi vuran kısa, düzgün kesilmiş küt saçları var. Güzel bir kadın; ellilerinde, yirmilerinde olduğundan daha güzel.

Geliyor.

Aklımda birden bu kelime beliriyor, omurgamdan aşağıya panikten bir yıldırım düşüyor sanki. Demeye kalmadan banyo kapısı sertçe vuruluyor.

"Efendim?"

"Ella neredeyse yarım saattir içeridesin, zaman harcamak konusunda ne düşündü..."

"*Evie.*" Zorla gülüyorum. "İşim bitti sayılır. Şimdi çıkıyorum."

Kısa bir sessizlik oluyor.

"Pekâlâ," diyor ağır ağır. "Beş dakika daha."

Aldığım nefesi verirken gözlerimi kapatıyorum ve havluyu ensemde deli gibi atan damarıma, kıpkırmızı olmuş yanaklarıma bastırıyorum. Çabucak kurulanıp saçımdan kalan suyu alıyorum sonra da bornozu yeniden giyiyorum.

Sonunda banyo kapısını açıp da sıcaklamış tenime serin, sabah havasını buyur ediyorum. Ama daha soluklanmaya fırsat bulamadan Evie dibimde bitiveriyor.

"Bunu giy," diyor elime bir elbise tutuşturarak. Gülümsüyor ama ona yakışmıyor. Kaçık gibi görünüyor. "Sarı giymeyi seversin."

Elbiseyi elinden alırken gözlerimi kırpıştırıyorum ve aniden bir dejavu dalgasıyla sarsılıyorum. "Elbette," diyorum. "Sarı giymeyi severim."

Gülümsemesi kısmen sönerken diğer yüzünü ortaya çıkarır gibi oluyor.

"Acaba?.." Belli belirsiz bir hareketle vücudumu gösteriyorum.

"Oo," diyor irkilerek. "Tabii." Bana bir bakış daha atıp gülümseyerek "Hemen dışarıdayım," diyor.

Benim gülümseyişimse narin.

Beni seyrediyor. Sürekli seyrediyor. Tepkilerimi, cevaplama süremi inceliyor. Bilgi edinmek için beni mütemadiyen tarıyor. İçimin tamamen boşaldığının kanıtını görmek istiyor. *Yeniden yaratıldığımın.*

Daha kocaman gülümsüyorum.

Sonunda geriye doğru bir adım atıyor "Aferin sana," diyor sessizce.

Odanın ortasında, sarı elbiseyi göğsüme sıkıca bastırmış bir şekilde öylece dikilip gidişini seyrediyorum.

Bir keresinde yine şimdiki gibi kapana kısılmış hissettiğim bir zaman olmuştu. İsteğim dışında tutuluyordum, güzel elbiseler, üç öğün yemek verilmiş, olmadığım biri gibi davranmam istenmişti, ben de bu durumla mücadele etmiştim; varımla yoğumla mücadele etmiştim.

Bana hiçbir faydası olmamıştı.

Bir daha olsa farklı bir tavır alacağıma yemin etmiştim. Bir daha öyle bir şey yaşayacak olursam o elbiseleri

giyecek, o yemekleri yiyecek ta ki nerede olduğumu, nasıl özgür kalacağımı anlayana kadar sularına gidecektim.

İşte elime bir fırsat geçti.

Bu defa ayak uydurmaya kararlıyım.

KENJI

Elim, kolum, ağzım bağlı, kulaklarımda bir uğultuyla uyanıyorum. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırıyorum. Ortama uyum sağlayabilmek için. Öyle sıkı bağlamışlar ki kıpırdayamıyorum, öyle olunca bacaklarımı göremediğimi anlamam birkaç saniyemi alıyor.

Bacaklarım yok. Kollarım da.

Görünmez olmam beni baştan ayağa, ürkütücü bir güçle sarsıyor.

Çünkü yapan ben değilim.

Buraya kendi başıma gelip de kolumu bacağımı bağlayayım da görünmez olayım demedim.

Doğal olarak geriye bunu yapabilecek tek kişi kalıyor.

Nerede olduğumu, kaçma şansımın ne olabileceğini görmek için bir umut etrafıma bakınıyorum ama vücudumu boynumu uzatmaya yetecek kadar ittirmeyi becerdiğimde korkunç bir irkilmeyle bir uçakta olduğumu anlıyorum.

Derken sesler geliyor.

Anderson ve Nazeera.

İnmemize az kaldığıyla ilgili bir şeyler söylüyorlar ve birkaç dakikaya kalmadan yere değdiğimizi hissediyorum.

Uçak bir süre taksi yapıyor, motorlar kapanana kadar zaman sanki yıllar geçiyor.

Anderson'ın çıktığını duyuyorum. Nazeera kalıp bir şeyleri toparlayacağını söylüyor. Uçağı ve kameraları kapatıyor, benim farkımda değil.

Sonunda ayak sesleri giderek yaklaşıyor. Ayağının biriyle beni sırtüstü çeviriyor hemen ardından görünmezliğim pat diye yok oluyor. Hiçbir şey demeden normalden uzunca bir süre yüzüme bakıyor.

En nihayetinde de gülümsüyor.

"Selam," diyor ağzımdaki tıkacı çıkararak. "İyi misin?"

Tamam diyorum, bitti, onu öldüreceğim.

"Tamam tamam, biliyorum muhtemelen kızgınsın ama..."

"KIZGIN MI? KIZGIN MIYIM SENCE?" İplerin arasında kollarımı çılgınlar gibi savuruyorum. "Bana bak kadın, beni şunlardan kurtar..."

"Sakinleştiğinde kurtaracağım..."

"SAKİN OLMAMI NASIL BEKLEYEBİLİYORSUN ACABA?"

"Şurada hayatını kurtarmaya çalışıyorum, bırak da birkaç beklentim olsun."

Hızlı hızlı soluyorum. "Bir dakika. Ne?"

Kollarını göğsünde kavuşturarak dik dik bakıyor. "Sana bunun başka bir yolu olmadığını açıklamaya çalışıyordum. Ama merak etme, arkadaşların iyiler. Kalıcı bir hasar olmadan onları oradan çıkarmamız gerekiyordu."

"Ne? Ne demek kalıcı hasar?"

Nazeera derin bir of çekiyor. "Uzun lafın kısası fark ettirmeden uçak çalabilmek için bulabildiğim tek yol buydu. Anderson'ı takip etmem gerekti."

"Başından beri onun hayatta olduğunu biliyordun yani ve bize hiçbir şey söylemedin."

Kaşlarını kaldırdı. "Açıkçası bildiğini sanıyordum."

"Nereden bileyim yahu?" diye bağırıyorum. "Herhangi bir şeyi bilmem nasıl mümkün olabilir ki?"

"Bağırıp durma," diyor. "Hayatını kurtarmak için bunca eziyete giriştim ama sesini kısmazsan Tanrı'ya yeminler olsun seni şuracıkta öldürürüm."

"NE CEHENNEMDEYİZ?"

Beni öldürmek yerine kahkahayı basıyor. "Nerede olabiliriz sence?" Başını iki yana sallıyor. "Okyanusya'dayız. Ella'yı bulmaya geldik."

WARNER

"Gölde yaşayabiliriz," diyor.

"Ne?" diyorum güler gibi. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Gayet ciddiyim. Annem insanların suyun içinde yaşayabileceğinden söz ediyordu, nasıl yapılacağını sorarım sonra da gider gölün içinde yaşarız."

İç geçiriyorum. "Gölün içinde yaşayamayız Ella."

"O nedenmiş?" Dönüp kocaman gözlerinde şaşkın bir ışıltıyla bana bakıyor. Mavi yeşil gözleriyle. Dünya gibi diye düşünüyorum. Bu kocaman gezegen gibi. "Neden gölde yaşayamazmışız? Annem diyor ki..."

"Yeter Ella. Tamam..."

Bir anda gözlerim alabildiğine açılarak can havliyle hava arayan ciğerlerle olduğum yerde fırlıyorum. O kadar hızlı soluk alıp veriyorum ki bu defa orantısız oksijenden öksürmeye başlıyorum. Kalkıp inen göğsümle öne eğilirken ellerimi soğuk, beton zemine bastırıyorum.

Ella.

Ella.

Acı göğsümü delip geçiyor. İki gün önce zehirli yemekleri yemeyi bıraktım ama uyanıkken görüntüler görmeye devam ediyorum. Özellikle bu sonuncusu aşırı gerçeküstüydü, anılar kurşun yağmuru gibi üstüme üstüme gelmiş, karnıma sancılar sokmuştu. İnsanı allak bullak eden böylesi bir duygu seli nefes kesici.

Hayatımda ilk defa inanmaya başlıyorum.

Halüsinasyonlar görüyor olabilirim diyordum. Hatta belki kâbus. Ama şimdi biliyorum.

İnkâr etmenin imkânı yok.

Annem insanların suyun içinde yaşayabileceğinden söz ediyordu.

Max'la Evie'nin beni burada esir tutmalarının nedenini başta anlamamıştım ama bir şey için, babamın sorumlu olduğu bir şeyler için beni suçluyor olmalılar. Benim de istemeden parçası olduğum bir şey için.

Kızları Emmaline'e işkence ettiğim için örneğin.

İki yıllığına gönderildiğimde nereye gideceğim hiçbir şekilde söylenmemişti. Bulunduğum yerin ayrıntıları kesinlikle ifşa edilmemişti ve orada resmen kendi hapishanemde kaldığım süre boyunca kapı dışarı bir adım atmama izin verilmemiş, elimdeki görevle ilgili bilmem gerekenler dışında tek kelime açıklama yapılmamıştı. Molalarım sıkı gözetim altındaydı, uçağa inip binerken gözlerim kapatılıyordu, bu da bana hemen tanıyabileceğim bir yerde çalıştığımı düşündürüyordu. Fakat o iki yıl hayatımın en karanlık, en hüzünlü yıllarıydı; tek bildiğim, müthiş bir unutulma ihtiyacı duyduğumdu. Kendi-

me duyduğum nefret öyle bir seviyeye ulaşmıştı ki teselliyi benim için hiçbir şey ifade etmeye birinin kollarında bulmak doğru gelir olmuştu. Her gün kendimden daha da tiksinir olmuştum. Lena'yla olmak bir yandan rahatlatıcı gelirken bir yandan da büyük bir işkenceydi.

Buna rağmen mütemadiyen uyuşmuş bir haldeydim.

Burada geçirdiğim iki haftanın ardından burası daha önceden yaşadığım o hapishane mi diye merak etmeye başlıyorum. Hayatımın o felaket iki yılını geçirdiğim yer değil mi diye. Penceremden gördüğüm görüntünün bana tanıdık gelmeye başlamasının akıl almaz, elle tutulmaz nedenlerini açıklamak çok güç ama iki yıl, sen anlamasan bile, bir yerin ritmini tanıdık kılmaya başlayacak kadar uzun bir süre.

Emmaline burada mı diye merak ediyorum.

Burada, eve, ailesine yakın olması gayet mantıklı; sonuçta hayattaysa tıbbi ve bilimsel ilerlemeler sayesinde hayatta. Yani hayatta diyemesek de ona yakın bir şeyler işte.

Juliette'i –*Ella* diye hatırlatıyorum kendime– buraya, evine getirmeleri de mantıklı. Asıl soru...

Onu buraya *neden* getirdiler? Onunla ne yapmayı planlıyorlar?

Gerçi annesi de babam gibiyse kafasından neler geçtiğini tahmin edebiliyorum.

Duvardan uzaklaşıp yatıştırıcı bir nefes alıyorum. Vücudum salt adrenalin salgılayınca uyku ve yemek için aşırı bir açlık duyuyorum, nitekim...

Ağrı.

Artık tanıyıp bildiğim bir batma olsa da ani ve keskin bir sancıyla nefesim kesiliyor. Kaburgalarımın tamamen

iyileşmesi ne kadar sürer bilmiyorum. Ama o zamana dek ayağa kalkarken duvardan destek alıp dişlerimi sıkarak kalkacağım belli. Doğrulurken ellerim titriyor, yine zar zor soluk alıyorum, gözlerim hücrede dolanıyor.

Lavaboya dönüp yüzümü o buz gibi suyla yıkıyorum.

Etkisini anında gösteriyor. Dikkatimi toparlıyorum.

Üstümde ne var ne yok çıkarıyorum. Islattığım atletimle yüzümü, boynumu, vücudumun kalan yerlerini siliyorum. Saçımı yıkıyorum. Ağzımı çalkalıyorum. Dişlerimi temizliyorum. Sonra da diğer kıyafetlerimi yıkayıp ardından sıkıp kurutuyorum, artık olduğu kadar. Hâlâ hafiften nemli olsa da iç çamaşırlarımı giyip karanlıkta titremelerle cebelleşiyorum. En azından aç olup üşümek ilaçlarla uyutulup hezeyanlar yaşamaktan yeğdir.

Tecritteki ikinci haftam böyle bitiyor, bu hafta bir şey yemeden geçirdiğim üçüncü gün. Açlıktan kıvransam da berrak bir kafa iyi geliyor. Normal kilomun altına düştüm, yüz hatlarım hiç olmadığı kadar keskinleşirken uzuvlarım olması gereken yumuşaklıklarını yitirdiler. Kaslarımın körelmesi an meselesi, organlarıma geri dönüşü olmayan bir zarar veriyorum ama şu an başka çarem yok. Zihnime erişmem gerek.

Düşünebilmem gerek.

Bana verilen cezada bir tuhaflık var.

Düşündükçe Max ve Evie'nin Emmaline'e yaptıklarım için bana acı çektirmek istemeleri anlamsız geliyor. Kızlarını en başta Yeniden Kuruluş'a veren zaten onlardı. Emmaline'i gözlemleme görevini ben istemedim, görev bana verildi hatta onların da onayladığı bir işti. İhanet yüzünden burada olmam çok daha mantıklı. Tıpkı diğer

komutanlar gibi Max ve Evie de Yeniden Kuruluş'a sırt çevirdiğim için acı çekmemi istiyorlar.

Ama bu teoride bile bir gariplik var. Çok tutarsız.

İhanet cezası her zaman kamuya açık olarak infaz edilir. Hızlı. Etkili. Çalınan bir iki davulun ardından kendi askerlerim önünde çoktan öldürülmüş olmam gerekirdi. Ama insanları böyle kapatıp akıl sağlıklarını ve saygınlıklarını ellerinden alarak onları ağır ağır açlıktan ölmeye terk etmek tam anlamıyla barbarlık. Yeniden Kuruluş bunu başkalarına yapar, kendi içinden olanlara değil.

Ella'ya böyle yaptılar örneğin. İşkence ettiler. Üstünde deneyler yaptılar. Onu yaptıklarından pişmanlık duysun diye kilitlemediler. Devam etmekte olan bir deneyin parçası olduğundan tecrit altında tuttular.

Böyle bir mahkûmun aralıksız bir himaye gerektirdiğini bilecek benzersiz bir konumdayım.

Burada birkaç günlüğüne tutulurum sanıyordum – haydi bir hafta diyelim– ama bu denli belirsiz bir süre kapatılmak...

Onlar için zor olsa gerek.

İki hafta boyunca benden bir adım önde gitmeyi becerdiler, o da anca yemeklerimi zehirleyerek gösterebildikleri bir başarı oldu. Eğitimim esnasında en yüksek güvenlikli hapishanelerden çıkmam bir haftamı almadı, bunu biliyor olmaları gerek. Beni zorla ayık olma ya da beslenme arasında bir seçime zorlamak onları avantajlı konuma getirdi.

Buna rağmen umurumda değil.

Burada ne kadar çok kalırsam o kadar lehime. Neler yapabileceğimi biliyorlarsa bu işin devam edemeyeceğini

de biliyor olmalılar. Beni hepten devre dışı bırakmak için ne zehirleyebilirler ne de şok verebilirler. Burada etrafımı tüm ayrıntılarıyla kavrayacak kadar uzun zaman geçirdim, hemen hemen iki haftadır boyuna bilgi topluyorum; güneşin hareketleri, ayın evreleri, kilitlerin üreticileri, lavabo, kapıdaki farklı menteşeler. Güney yarımkürede olduğumdan şüpheleniyordum ancak artık gayet eminim. Max ile Evie Okyanusyalı olduğundan değil, pencerem-den görünen takımyıldızlar baş aşağı durduğundan.

Onların üssünde olmalıyım.

Mantıken hayatımın belli dönemlerini burada geçirdiğimi biliyorum ama anılarım çok bulanık. Buna rağmen gece gökyüzü 45. Mıntıka'dakinden daha berrak. Yıldızlar daha parlak. Işık kirliliğinin olmaması medeniyetten uzak olduğumuz anlamına geliyor ve pencereden bu bölgenin yabanıl doğasına ait bir manzara görüyorum. İleride ışıldayan kocaman bir göl var ve...

Bir şeyler zihnimi dürtüyor.

Eskilerden bir anı:

Omuzlarını silkerek göle bir taş atıyor. Taş tok bir sesle suya giriyor. "Biz de kaçarız."

"Kaçamayız. Aynı şeyleri söyleyip durma artık," diyorum.

"Kaçabiliriz."

"Gidecek bir yer yok."

"Gidecek bir dolu yer var."

Başımı iki yana sallıyorum. "Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Nereye gidersek gidelim bizi bulurlar. Bizi sürekli izliyorlar."

"Gölde yaşayabiliriz," diyor.

"Ne?" diyorum güler gibi. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Gayet ciddiyim. Annem insanların suyun içinde yaşayabileceğinden söz ediyordu, nasıl yapılacağını sorarım sonra da gider gölün içinde yaşarız."

İç geçiriyorum. "Gölün içinde yaşayamayız Ella."

"O nedenmiş?" Dönüp kocaman gözlerinde şaşkın bir ışıltıyla bana bakıyor. Mavi yeşil gözleriyle. Dünya gibi diye düşünüyorum. Bu kocaman gezegen gibi. "Neden gölde yaşayamazmışız? Annem diyor ki..."

"Yeter Ella. Tamam..."

Alnımdan soğuk terler boşanıyor. Tüylerim diken diken oluyor. *Ella.*

Ella Ella Ella

Sürekli dönüp duruyor.

İsim bir yerden tanıdık gelmeye başlıyor. Kelimeyi telaffuz ederken dilimin hareketi çok tanıdık geliyor. Kaslarımın hafızası varmış gibi, ağzım dilim bu şekle binlerce defa girmiş gibi.

Sakinleşmek üzere derin bir nefes alıyorum.

Onu bulmam gerek. *Onu bulmak zorundayım.*

Neler biliyorum peki?

Ayak seslerinin koridorda kesilmesi otuz saniye sürüyor; adımlar, tempo hep aynı, bu da yanıma tek bir kişinin geldiğini gösteriyor. Adımlar uzun ve ağır, bu da ziyaretçim uzun boylu, muhtemelen erkek demek oluyor. Belki beni yüksek güvenlik gerektiren bir mahkûm olarak gördüklerinden bizzat Max geliyordur. Yine de ne kelepçeliyim ne bir zarar gördüm –*neden?*– suya erişimim var ama ne yatak verdiler ne battaniye.

Elektrik yok; priz yok, kablo yok. Ama bir yerlerde her hareketimi izleyen gizli bir kamera olmalı. İki gider var; biri lavaboda, diğeri klozetin altında. Yüksek ihtimalle kurşungeçirmez, sekiz ya da on santim kalınlığında bir metrekarelik bir pencere ile zeminde bir adet ufak havalandırma deliği var. Menfezin görünür bir vidası yok, bu da bağlantısının içeriden yapıldığını gösteriyor ve boşlukları parmaklarımın giremeyeceği kadar dar, kanatları yerinde kaynaklanmış. Buna rağmen bir hapishane havalandırması için ortalama bir güvenlik seviyesinde. Birazcık daha zaman ve kendine gelmiş bir kafayla ben o kapağı söküp parçaları da başka amaçla kullanmanın bir yolunu bulurum. Er ya da geç bu odada ne var ne yok her şeyi sökmenin bir yolunu bulurum. Metal tuvaleti, yine o uyduruk metal lavaboyu parçalarına ayırırım. Kendi aletlerimi ve silahlarımı yapıp kilitleri ve menteşeleri dikkatli dikkatli, ağır ağır sökmenin bir yolunu bulurum. Olmadı borulara zarar verip odaya ve yanındaki koridora su bastırır o kapıyı birine illa açtırırım.

Odama birini ne kadar erken gönderirlerse o kadar iyi. Beni bu hücrede uzun süre yalnız başıma bırakmaları güvenlikleri açısından kendi aleyhlerine, bana acı çektirmez. Ben birebir dövüşte ustayım.

Kendimi tanıyorum. Böyle çetrefilli fiziksel ve zihinsel işkencelere katlanma kapasitemi biliyorum. İstersem aklımı ve hareket kabiliyetimi yitirmeden iki hatta belki üç hafta o zehirli yemekleri yemeden sırf suyla hayatta kalabilirim. Fırsat olduğunda her işin üstesinden gelebileceğimi biliyorum ve bu, yani beni böyle baskı altında tutma çabası onlar için yorucu olsa gerek. Tüm bu

sesleri, yemekleri, döngüleri hatta ve hatta bu ihtiyatlı iletişimsizliği seçerken bile büyük bir özen gösteriyor olmaları gerek.

Ve sırf ihanet için bunca zahmete girmeleri çok anlamsız geliyor. Hayır. Başka bir sebeple bu işkenceyi görüyor olmalıyım.

Bir gerekçe bulmak için beynimi zorluyorum ama Max ve Evie deyince anılarım cılızlaşıveriyor. Yine de bir şeyler çıkmıyor değil.

Biraz zorlayınca bölük pörçük birtakım görüntüler çıkarmayı başarıyorum.

Babamla kısacık bir el sıkışması.

Bir kahkaha.

Neşeli bir tatil müziği.

Bir laboratuvar ve annem.

Kaskatı kesiliyorum.

Bir laboratuvar ve annem.

Düşüncelerimi bu anıma yoğunlaştırmaya çalışıyorum; *parlak ışıklar, boğuk ayak sesleri, babama soru soran kendi sesim* derken acı verici bir şekilde...

Zihnim kararıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Ellerime bakıyorum.

Yok.

Diğer komutanlar ve onların aileleriyle ilgili bir dolu şey biliyorum. İşim buydu zaten, bilmek. Ama iş Okyanusya'ya gelince anormal bir bilgi kıtlığı yaşıyorum ve ilk kez bir korku şokuyla sarsılıyorum. Kafamda Ella'yla olan hayatım ve onsuz olan hayatım olmak üzere iç içe geçmiş iki zaman çizgisi var ve ben hâlâ gerçek bir şeyler elde etmek için bilgi eşelemeye çalışıyorum.

Yine de düşünmek beynimde bir şeyleri dürtüyor. Sanki orada bir şeyler var da bir türlü ulaşılamıyor, suratları, sesleri hatırlamak için kafamı zorladıkça verdiği acı da o derece artıyor.

Beni hapsetmek için neden bunca zahmete giriyorlar? Neden beni öldürüp kurtulmuyorlar?

Aklımda o kadar çok soru var ki başım dönüyor.

Tam o anda kapı tıngırdıyor. Metalin metale değen sesi tiz ve kulak tırmalayıcı, zımpara kâğıdını andıran sesler sinirlerimi geriyor.

Kilidin açıldığını duyuyorum ve kendimi hiç olmayacak şekilde sakin hissediyorum. Ben bu hayatla, bu hayatın yarattığı şoklarla, hastalıklı, sadistçe yöntemleriyle baş etmek için eğitildim. Ölüm beni hiçbir zaman korkutmadı.

Ancak kapı açıldığında yaptığım hatayı fark ediyorum.

Kafamda binlerce farklı senaryo çevirdim. Bir dolu düşmana hazırlandım. Ama buna hazırlanmamıştım.

"Selam doğum günü çocuğu," diyor ışığa doğru kahkahalarla adım atarken. "Özledin mi beni?"

Bir anda hareket edemez oluyorum.

JULIETTE
ELLA

"Yapmayın... Kesin şunu. Of midem bulandı," diye bağırıyor Emmaline. "Yeter artık. Birbirinize dokunup durmayın! İğrençsiniz."

Babam gözümüzün önünde annemin poposunu cimcikliyor.

Emmaline çığlığı basıyor. "Of Tanrım, yeter dedim!"

Bugün cumartesi ve cumartesi sabahı demek pankek yapıyoruz demek ama annemle babam öpüşüp koklaşmaktan bir şeycik pişirmiyor. Emmaline de bundan nefret ediyor.

Bana kalırsa hoş bir şey.

Tezgâhın köşesine oturup kafamı ellerime yaslayarak seyre koyuluyorum. Seyretmeyi yeğlerim. Emmaline bana iş yaptırmaya çalışıyor ancak hiç yapasım yok. Böyle oturmak daha iyi.

"E kimse pankek yapmıyor," diye bağırıyor Emmaline ve öfkeyle arkasına dönüp çırpma kabını aldığı gibi yere fırlatıyor. "Neden tüm işi ben yapıyorum?"

Babam gülüyor. "Tatlım, hep beraberiz işte," diyor

kabı yerden alarak. Sonra da birkaç kâğıt havlu alıp "Beraber olmamız pankek yapmaktan daha önemli değil mi sence?" diyor.

"Hayır," diyor Emmaline sinirle. "Pankek yapacaktık. Bugün cumartesi, bu da pankek yapacağız demek ama siz annemle öpüşüp durmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz, Ella desen poposunu kaldırmıyor..."

"Hey..." diyorum ayağa kalkarak.

"...kimse yapması gerekeni yapmıyor, tüm işi ben yapıyorum..."

Annemle babam bu defa kahkahalara boğuluyorlar.

"Hiç de komik değil!" Emmaline bu defa haykırırken gözünden yaşlar süzülüyor. "Hiç komik değil. Kimse beni dinlemediğinde deliriyorum, ben..."

İki hafta önce uyuşuk, çıplak şakağımdaki kurşun yarasından sızan kanla ameliyat masasında yatıyordum. Etrafı bulanık görüyordum. Kendi sıcak ve zorlu nefesimden başka bir şey duymuyordum. Derken görüş alanıma aniden Evie giriyor. Gözlerini dikmiş, bana bakıyor, memnuniyetsiz olduğu her halinden belli. Kendi tabiriyle *fiziksel ayarlama* sürecini tamamlamaya çalışıyordu.

Ama nedense işi bir türlü bitiremedi.

On altı şırınganın on altısını da beynime boşalttı; karnıma, kollarıma, kalçalarıma küçük kesikler attı. Sonra ne yaptığını tam göremedim ama işini yaparken ara ara konuşmuş, yaptığı bu basit cerrahi işlemlerin eklemlerimi ve kaslarımı güçlendireceğini söylemişti. Daha kuvvetli, hücresel açıdan daha dayanıklı olmamı istiyormuş. Önleyici bir işlemmiş. Vücudum fazla narinmiş, kaslarımın

yoğun fiziksel zorlamalar karşısında zamanından önce bozulmasından korkuyormuş. Kendisi söylemedi ama ablamdan daha güçlü olmamı istediğini hissettim.

"Emmaline," diye fısıldadım.

Neyse ki yorgunluktan tükenmiş haldeydim, elim kolum tutmuyordu ve doğru düzgün konuşamayacak kadar yatıştırıcı almıştım. Neyse ki arada gözlerimi açıp kapamak dışında öylece yatıyordum ve çatlamış dudaklarım bir ismi fısıldamaktan ötesini yapamayacak durumdaydı. Neyse ki hâlâ *ben* olarak kaldığımı, Evie'nin zihnimde kalan ne var ne yok her şeyi yok etme arzusuna karşın hâlâ her şeyi hatırladığımı hemen anlayamayacak hâldeydim.

Yine de yaptığım büyük yanlıştı diyebilirim.

Evie elindeki işi bırakıvermişti. Üstüme eğilip burnumun dibine girerek beni incelemişti.

Gözlerimi kırpıştırmıştım.

Sakın

Bu düşünce aklımda bu defa daha net bir şekilde belirdi.

Evie geri çekildi ve avucundaki bir cihaza doğru konuşmaya başladı. Sesi alçak ve kabaydı; ne dediğini anlayamadım.

Yine göz kırpıştırdım. Şaşkındım. Bir şey söylemek için dudaklarımı araladım, ne zaman...

Sakın

Düşünce bu sefer daha keskin bir şekilde ortaya çıktı.

Bir dakika sonra Evie yine karşımdaydı, bu sefer beni sorulara boğdu.

Kimsin
Neredesin
Adın ne
Nerede doğdun
Kaç yaşındasın
Annen baban kim
Nerede yaşıyorsun

Aniden Evie'nin, işini kontrol ettiğinin farkına varmıştım. Beynim iyice temizlenmiş mi emin olmak istiyordu. Ne söylesem, ne yapsam bilmiyordum, ben de hiçbir şey söylemedim.

Gözlerimi kırpıştırmakla yetindim.

Defalarca kırpıştırdım.

Evie de sonunda istemese de geri çekildi ama bu aptallığım karşısında tamamen ikna olmuş görünmüyordu. Sonra sırf güvenlik açısında beni öldürebilir diye düşünürken durdu. Durup öylece duvara baktı.

Sonra da gitti.

Yirmi dakika kadar o ameliyat masasında titredim ardından içeri bir grup insan doluştu. Bağlı olan vücudumu çözüp açık yaralarımı yıkayıp sardılar.

O sıra çığlık atıyordum galiba.

En nihayetinde acı, yorgunluk ve bir miktar uyutucu ilaç karışımıyla kendimden geçtim.

O gün ne olduğunu hiç anlamadım.

Soramazdım, sorsam da Evie cevap vermezdi zaten ama kafamdaki o tuhaf, keskin ses bir daha geri gelmedi. Evie bana ilk haftalarımda o kadar çok yatıştırıcı vermişti ki gelecek bir fırsat yakalayamamış da olabilirdi.

İşte o günden sonra ilk defa o sesi bugün yine duyuyorum.

Odamın orta yerinde kucağımda açık sarı elbiseyle dururken ses kafama giriveriyor.

Nefesim kesiliyor.

Ella

Etrafıma dönerken soluklarım hızlanıyor. Ses her zamankinden yüksek, şiddeti korkutuyor. Belki de Evie'nin deneyi konusunda yanıldım, bu da onun bir parçası olabilir, halüsinasyon görüp sesler duymak unutmanın bir parçası olabi...

Hayır

"Kimsin sen?" diyorum elbise yere düşerken. O anda iç çamaşırlarımla durduğumu fark edip boş odada çığlık atıyorum ve tüm bedenimi şiddetli bir titreme alıyor.

Sarı elbiseyi yerden kaptığım gibi kafamdan geçiriyorum, tiril tiril ipeksi dokusu tenime değiyor. Başka bir hayatta olsa bu elbiseyi sevebilirdim. Hem güzel hem rahat hem de mükemmel bir terzilik örneği. Ama artık böylesi bir havailiğe zaman yok.

Bugün bu elbise sadece oynamam gereken rolün bir parçası.

Kafamdaki ses suskunlaştı ama kalbim deliler gibi çarpmaya devam ediyor. İçgüdüsel olarak harekete geçmem gerektiğini hissederek çarçabuk beyaz spor ayakkabıları giyip bağcıklarını sıkıca bağlıyorum. Neden bilmiyorum ama *tam şu an* her nedense kaçabilirim gibi geliyor.

Evet

Omurgam kaskatı kesiliyor.

Damarlarıma adrenalin hücum ederken kaslarım geriliyor ve bana yepyeni gelen bir hararetle yanıyor; ilk defa Evie'nin yaptığı işlemlerin olumlu bir etkisini görüyorum. Âdeta iliklerime işlemiş bir güç hissediyorum; yerden havalanabilirmişim, tek elimle bir duvarı un ufak edebilirmişim gibi.

Süper güçlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu önceden de biliyordum ama bu güç sanki başka bir yerden geliyor, dizginleyip salmam gereken bir şey gibi. Doğaüstü güçlerim olmadan, güçlerimi devre dışı bıraktığımda alelade, zayıf bir bedenden ibarettim. Yıllarca yeterli şekilde beslenemedim, son derece ağır fiziksel ve zihinsel koşullara maruz bırakıldım ve tüm bunların ceremesini vücudum çekti. Anca şu son birkaç ayda doğru düzgün egzersizler ve vücut çalışmaları yapmayı öğrenir olmuştum. Yaptığım o çalışmalar yardımcı olmasına oluyordu ama doğru yönde atmam gereken adımların daha ilkiydi.

Ama bu...

Evie'nin bana yaptığı her ne ise bambaşka bir şey.

İki hafta önce hareket dahi edemeyeceğim bir acı çekiyordum. Sabah uyanıp da nihayet kendi ayaklarım üstünde durabildiğimde baştan tırnağa morun yedi tonu içinde olmam dışında vücudumda gözle görülür bir fark yoktu. Mosmordum. Yürüyen ıstırap.

Evie doktorum olarak vücudum daha çabuk iyileşsin diye hareketsiz kalmam için beni uyuttuğunu söylemişti ama ona inanmam için ortada bir neden yoktu tabii. Hâlâ da öyle. Ama iki haftadır ilk defa kendimi neredeyse normal hissediyorum. Morluklar bir hayli geçmiş. Sadece kesilen yerler ki en çok acıyan kısımlar onlar, biraz sarımsı görünüyor o kadar.

Hiç de fena değil.

Yumruklarımı açıp kapatıyorum, güçlü hissediyorum, ciddi anlamda güçlü hissediyorum, el ve ayak bileklerimdeki ışıldayan kelepçelere rağmen üstelik. Güçlerimi deliler gibi özledim, kendimden nefret ederek pek çok yıl geçirdiğim bir şeyi özleyebileceğimin çok ötesinde özledim hem de. Ancak haftalardır ilk kez kendimi güçlü hissediyorum. Bunu bana Evie'nin yaptığını biliyorum, kaslarıma bir şey yaptığını biliyorum, güvenmemem gerekiyor onu da biliyorum ama iyi hissetmek öyle güzel geliyor ki elimde olmadan büyük bir haz duyuyorum.

Ve şu an sanki...

Kaç

Kalakalıyorum.

KAÇ

"Ne?" diye fısıldıyorum duvarları, tavanı tarayarak. "Nereye kaçayım?

Dışarı

Bu kelime içimde gürlüyor, göğüs kafesimi titretiyor. *Dışarı*. O kadar kolaymış gibi, kapı kolunu çevirip bu kâbustan kurtulabilirmiş gibi. Bu odadan çıkmak bu kadar kolay olsaydı şimdiye kaçardım zaten. Evie kapımın kilitlerini kat kat güvenlik katmanlarıyla güçlendirdi. O mekanizmayı, dışarıya bakmam için beni birkaç dakikalığına çıkarıp da yeniden içeri soktuğu sırada bir defa gördüm. Gizli kameraların, retina tarama sistemlerinin yanı sıra bir de Evie'nin odaya girmesini sağlayan parmak izi okuyucu biyometrik tarayıcı var. Odanın kapısını açmak için saatlerce uğraştım ama boşuna.

Dışarı

Yine o sözcük, bu defa kafamın içinde biraz daha hırçın ve yüksek sesli. İçime sinsi sinsi sokulan kaçma düşüncesi korkutucu geliyor. Zihnime saldıran saçma halüsinasyonlara kulak verecek kadar delirmem için sıkı sıkıya yapışıp, çekiştirip beni kışkırtıyor.

Bu bir tuzak olabilir diye düşünüyorum.

Hepsini Evie yapıyor olabilir. Ekmeğine yağ sürüyor olabilirim.

Yine de.

Elimde değil.

Odanın içinde birkaç adım atıyorum. Ellerim kapı ko-

lunun etrafında dolanırken tereddüt ediyorum ama verdiğim son bir nefesle teslim oluyorum.

Kapı kolayca açılıyor.

Şimdi daha da deli çarpan kalbimle koridorda duruyorum. İçimde sarhoş edici, kuvvetli bir duygu kabarırken önümde uzanan koridorlara çaresizce bakıyorum.

Gözüme imkânsız görünüyor.

Nereye gideceğimi bilmiyorum. Psikopat annemin saatlerce beynime zerk ettiği o şeylerden sonra kafamdaki bu yönlendirici sesi dinleyerek delilik mi ediyorum bilmiyorum.

Tam o esnada bu sesi ilk olarak buraya geldiğim gece, Evie daha bana işkence etmeye başlamadan duyduğumu hatırlayınca kendi şüphemden şüphe duyuyorum.

Ölüyorum

Ses bana ilk gece böyle demişti. *Ölüyorum.*

Ameliyat masasında hareket edemez, konuşamaz bir halde yatıyordum. Tek yapabildiğim, kafamın içinde bağırmaktı, Emmaline'in nerede olduğunu öğrenmek istiyordum. Çığlık atmaya çalışıyordum.

Ölüyorum demişti ses.

Buz gibi, felç eden bir korku doluyor içime.
"Emmaline? Sen misin?"

Yardım et

Kendimden emin bir adım atıyorum.

WARNER

"Biraz erken davrandım," diyor. "Doğum gününün yarın olduğunu biliyorum ama daha fazla bekleyemedim."

Babama hayaletmiş gibi bakıyorum. Hatta öcüymüş gibi. Bir türlü konuşamıyorum, nedense sessizliğime aldırış eder bir hali de yok.

Derken...

Gülümsüyor.

Gerçek bir gülümseme, yüz hatları yumuşuyor, gözleri ışıldıyor. Oturma odası gibi bir yerdeyiz; pelüş kanepeler, sandalyeler, yuvarlak bir masa ve köşede duran ufak yazı masasıyla aydınlık, ferah bir alan. Yerde kalın bir halı serili. Duvarlar hoş bir açık sarı tonda, geniş pencerelerden içeri güneş doluyor. Babam ters ışıkta kalıyor. Gerçeküstü bir varlık gibi görünüyor. Melekmiş gibi ışıldıyor.

Dünyanın mide bulandırıcı bir mizah anlayışı var.

Hücreme girerken bana bir sabahlık atmış, onun dışında başka bir şey vermemişti. Üstümü değiştirmeme izin vermediler. Ne yemek verildi ne su. Üstümde incecik bir sabahlık ve iç çamaşırından başka bir şey yokken

onun karşısında oturmak kendimi çıplak, savunmasız hissettiriyor. Ayağımda çorap bile yok. Terlik. *Herhangi bir şey.*

Birkaç haftadır saç sakal tıraşı olmadığımı düşünecek olursak şu an kim bilir nasıl görünüyorumdur. Kendimi temiz tutmayı becerdim ama saçlarım biraz uzadı. Eski haline henüz gelmedi ama az kaldı. Yüzümse...

Hiç düşünmeden elimi yüzüme atıyorum.

Yüzüme dokunmak son birkaç haftadır alışkanlık oldu. Sakalım var. Öyle çok değil ama her defasında beni şaşırtmayı başarıyor. Şu an dışarıdan nasıl göründüğümü hiç bilmiyorum.

Yabani olsa gerek.

Sonunda "Ölmüş olman gerekiyordu," diyorum.

"Sürpriz!" diyor gülümseyerek.

Sadece gözlerimi dikip bakıyorum.

Babam masaya yaslanıp ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor, bu hareketiyle küçük bir çocuk gibi görünüyor. Sevimli.

Midemi bulandırıyor.

Başımı çevirip odaya bakınarak yardım edecek bir şeyler arıyorum. Ayrıntılar. Elime kanıt sunacak bir şey, *onu* açıklayacak bir şey, beni bundan sonra olabileceklere hazırlayacak bir şey.

Hiçbir şey bulamıyorum.

Babam gülüyor. "Biraz duygulanırsın diyordum. Beni gördüğüne sevinirsin sanmıştım aslında."

Bu dediği dikkatimi çekiyor. "Yanlış düşünmüşsün," diyorum. "Öldüğünü duyduğuma sevinmiştim."

"Emin misin?" Başını bana doğru eğiyor. "Benim için

tek bir damla gözyaşı dökmediğine emin misin? Beni birazcık bile mi özlemedin?"

Kısacık bir tereddüt yaşıyorum. Yarım saniyelik bir sürede onun için yas tuttuğum kısmen keder, kısmen kendimden nefret etmekle geçen haftaları hatırlıyorum, tüm olanları biraz olsun umursadığım için duyduğum nefretle.

Tam konuşmak üzere ağzımı açacakken beni zafer kazanmış gülümseyişiyle durduruyor. "Durum biraz sarsıcı oldu, biliyorum. Şimdi senin umursamıyorum ayaklarına yatacağına da biliyorum. İkimiz de tüm sorunlarımızın kaynağının senin o yaralı yüreğin olduğunun farkındayız, şu an oturup bunu inkâr etmekle uğraşmanın manası yok. Cömert davranıp ihanetini hoş göreceğim."

Omurgam kaskatı kesiliyor.

"Unuttuğumu sanmıyordun herhalde değil mi?" Babam artık gülümsemiyor. "Beni devirmeye çalıştın; *beni*, hükümetimi, kıtamı. Sonra da kız arkadaşın beni *öldürürken* zavallı bir bok çuvalı gibi öylece kenarda durdun. Bunu hiç dile getirmeyeceğimi mi sanıyordun?"

Artık ona bakamıyorum. Bana benzeyen o yüzünü görmeye katlanamıyorum. Cildi yarasız beresiz, kusursuz. Hiç yaralanmamış gibi. Kafasına hiç kurşun yememiş gibi.

Anlayamıyorum.

"Öyle mi? Hâlâ cevap veresin yok mu? Bu durumda sandığımdan akıllı olabilirsin."

Hah işte. Şimdi tam kendisi gibi oldu.

"Ancak şu an çok mühim bir dönüm noktasındayız. Seni buraya zarar vermeden getirtmek için pek çok iyilik iste-

mek durumunda kaldım. Konsey seni ihanetten infaz etme yönünde oy kullandı ama onları ikna etmeyi başardım."

"Ne diye zahmet ettin?"

Tepkimi değerlendirirken gözleri kısılıyor. "Ben senin hayatını kurtarıyorum, böyle mi karşılık veriyorsun? Küstahlıkla? Nankörlükle?"

"Hayatımı kurtarmak..." diyorum sertçe, "senin fikrin mi? Beni hapse tıkıp zehirleyerek öldürmek?"

"Bu hapsin sana piknik gibi gelmesi gerekirdi." Gözleri buz gibi bakıyor. "Bu şartlar seni dağıtmaya yettiyse öl daha iyi bence."

Ağzımı açmıyorum.

"Öyle ya da böyle seni bir şekilde cezalandırmak zorundaydık. Eylemlerini karşılıksız bırakacak değildik." Başka yöne bakıyor. "Temizlenecek bir dolu pislik var. Bunca zamandır neredeydim sanıyorsun?" diyor sonunda.

"Az önce de dediğim gibi, öldüğünü sanıyordum."

"Ramak kalmıştı ama olmadı. Aslına bakarsan," diyor derin bir nefes alarak, "iyileşmem epey sürdü. *Buradaydım*. Uçakla buraya getirildim, Sommerlar beni iyileştirdi." Pantolonunun paçasını kaldırınca bileğinin olduğu yerde parlayan gümüş renkli metal görüyorum. "Artık yeni ayaklarım var," diyor gülerek. "İnanabiliyor musun?"

Hayır. İnanamıyorum.

Hayretler içerisindeyim.

Tepkimi görünce son derece bariz bir memnuniyetle gülümsüyor. "Ben iyileşene kadar sana ve arkadaşlarına zafer kazandığınızı düşündürelim dedik. Diğer çocukları da dikkatinizi dağıtmak üzere gönderdik, Yeniden Kuruluş kendi kendine atanmış yeni komutanını kabul etmiş

gibi görünsün diye." Başını iki yana sallıyor. "On yedi yaşında bir kız kalkıp kendini Kuzey Amerika'nın hâkimi ilan ediyor," diyor kendi kendine sonra da başını kaldırıp "Şu kız amma çetin cevizmiş değil mi?" diyor.

Betim benzim atıyor. "Ne yaptın ona? Nerede o?"

"Hayır." Babamın tebessümü soluyor. "Kesinlikle olmaz."

"Bu ne demek şimdi?"

"*Kesinlikle olmaz* demek. O kız bitti. Gitti. Artık Omega Noktası'nda dostlarınla ikindi eğlentileri bitti. Kız arkadaşınla etrafta çıplak koşuşturmalar bitti. Çalışman gereken saatlerde seks yapmak yok."

Bir yandan kan beynime sıçrarken bir yandan midem kalkıyor. "Sen ne cüretle... Sakın bir daha *onun* hakkında böyle konuşayım deme. Hiçbir hakkın yok..."

Babam uzun uzun ofluyor. Saçma sapan bir şeyler mırıldanıyor. "Bu işe ne zaman son vereceksin? Ne zaman büyüyeceksin?"

Öfkemi bastırmak için var gücümle çabalıyorum. Hiçbir şey demeden sakince oturmak için. Ancak her nasılsa sessizlik işleri iyice beter ediyor.

"Lanet olsun Aaron," diyor ayağa kalkarak. "Yoluna devam edesin diye bekleyip duruyorum. O kızı artık aşasın diye. Biraz *evril* diye." Artık bağırıyor. "On yıldır aynı terane."

On yıldır.

Ufak bir hata yapıyor.

"On yıldır derken?" diyorum yüzüne dikkat kesilerek.

"Lafın gelişi işte," diyor söyleyeceklerini bastırarak. "Abartıyorum."

"*Yalancı.*"

İlk defa babamın gözleri tereddütle parlıyor.

"İtiraf edecek misin?" diyorum sakince. "Şu an zaten bildiğim şeyi söyleyecek misin acaba?"

Çenesini kasıyor. Hiçbir şey söylemiyor.

"*İtiraf etsene,*" diyorum sertçe. "Juliette bir takma addı. Juliette Ferrars aslında Ella Sommers, Evie ve Maximillian Somm..."

"Nasıl?.." Babam kalakalıyor. Başını çeviriyor sonra hızla yeniden yüzüme bakıyor. Bir süre beni inceliyor. Belli ki kendi içinde birtakım kararlar veriyor.

En nihayetinde de başını yukarı aşağı sallıyor.

"Aslında var ya, böylesi daha iyi. Bilmen daha iyi oldu," diyor sakince. "Onu neden bir daha asla göremeyeceğini anlaman açısından daha iyi."

"Orası benim bileceğim iş."

"Ne demek senin bileceğin iş?" Gözleri öfkeyle parıldıyor, o soğukkanlı maskesi anında darmadağın oluyor. "O kız *on iki* yıldır başıma bela oldu. Aklının bile alamayacağı sorunlar yarattı. En büyük sorun da bu on yılın yarısından fazla bir süre aptal oğlumun dikkatini dağıtmasıydı. Sizi ayırmak, bu kanseri hayatlarımızdan çıkarmak için gösterdiğim onca çabaya rağmen direttin de direttin, ona âşık olup durdun." Gözümün içine bakıyor, kendisinin gözleriyse öfkeden kararmış durumda. "O kız senin kaderinde yok. Bu olayların hiçbirinin içinde olmamalıydı. O kız ona Juliette adını verdiğim andan itibaren ölüme mahkûm bir kız," diyor acımasızca.

Kalbim öyle hızlı ve kuvvetli atıyor ki rüya görüyorum sanıyorum. Bu bir kâbus olsa gerek. Kendimi konuşmaya zorlamam gerek.

"Sen neden söz ediyorsun?"

Babamın dudakları sahte bir tebessümle kıvrılıyor.

"Ella bir silah olarak tasarlandı. O da, ablası da. Biz her şeyi ele geçirmeden onlarca yıl önce hastalık insanları kırıp geçiriyordu. Hükümet bilgiyi saklamaya çalışıyordu ama biz biliyorduk. Gizli dosyaları görmüştüm. Gizli sığınakların izini sürdüm. İnsanlar dönüşüyordu, bedenleri kusurlu işliyordu hatta evrimin bir sonraki aşaması desek yalan olmaz. Bir tek Evie bu hastalığı bir araç olarak görecek kadar kıvrak bir zekâ sergiledi. Doğal Olmayanlar'ı araştırmaya ilk o başladı. Akıl hastanelerini yapma nedenimiz oydu, hastalığın çeşitli türlerine erişebilmek istiyordu ve bu yabancı DNA'yı izole edip tekrar üretmeyi de başaran kendisiydi. Bulguları kendi amacımız için kullanmak onun fikriydi. Ella ve Emmaline," diyor öfkeyle, "Evie'nin bilimsel deneylerinden başka bir şey değiller. Ella asla senin olmadı. Asla *herhangi birinin* olmadı," diye bağırıyor. "Çıkar onu şu kafandan."

Cümleler etrafımda, içimde dönüp dururken donup kalıyorum. Bu bilgiler büsbütün yeni değil ama bu acı çok taze. Hem uyuşmuş hissediyorum hem nefes nefese; zaman sanki bir yavaşlıyor bir hızlanıyor sonra geriye dönüyor. Gözlerim kapanıyor. Anılarım bir araya gelip büyüyor ve kazandıkları bu yepyeni anlamla patlayarak üstüme hücum ediyor, birdenbire, aynı anda...

Farklı yıllar boyunca Ella.

Çocukluk arkadaşım.

Ella benden koparıldığında yedi yaşındaydım. Ella ile Emmaline'in gölde boğulduklarını söylemişlerdi. Bana

unutmamı, o kızların varlığını tamamen unutmamı söylediler ve bir gün artık sorularımı yanıtlamaktan usanarak işleri benim yerime kolaylaştıracaklarını söylediler. Babam her şeyi açıklayacağını söylediğinde onun peşi sıra bir odaya girdim.

Ardından...

Bir sandalyeye bağlıyım, başımda ağır metal kıskaçlar takılı. Parlak parlak ışıklar yanıp sönüyor, tepemden sesler geliyor.

Monitörler bip bip ötüyor, etrafımdan boğuk boğuk sesler geliyor. Oda ışıl ışıl dev bir mağara gibi. Kendi nefesimin yüksek, kaygı dolu tınısını, kalbimin güm güm atışını duyuyorum. Babamın kolumdaki elinin huzursuz edici hissiyle yerimden hafifçe sıçrarken bana yakında çok daha iyi olacağımı söylüyor.

Bir rüyadan uyanır gibi başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Ne var? Ne oldu?" diyor.

Dudaklarım konuşmak üzere aralanıyor, ona doğruyu söylesem mi diye düşünüyorum.

Yalanlardan usandım çünkü.

"Onu hatırlıyorum," diyorum.

Babamın yüzü hiç beklenmedik bir şekilde şaşkınca donuklaşıyor; bu, son, eksik parçayı anlamam için gereken tek tepki.

"Hatıralarımı çalıyordun," diyorum ona olağanüstü sakin bir sesle. "Bunca yıldır. Zihnimle oynuyordun. Sen yaptın."

Hiçbir şey söylemiyor ama çenesinin kasıldığını, derisi altından bir anda fırlayan damarı görüyorum. "Ne hatırlıyorsun?"

Hayretler içinde ona bakarken başımı iki yana sallıyorum. "Bilmem gerekirdi. Bana yaptığın onca şeyden sonra..." Duraksıyorum, görüşüm bulanıyor, bir anlığına dikkatim dağılıyor. "Kendi aklımın sahibi olmama izin vermen şaşırtıcı olurdu."

"Tam olarak ne hatırlıyorsun?" diyor, sesinde öfkeyi kontrol altında tutmakta zorlandığı belli. "Başka ne biliyorsun?"

Başta hiçbir şey hissetmiyorum.

Kendimi çok iyi eğittim. Yılların pratiği bana bir refleks olarak duygularımı gömmemi öğretti, özellikle de babamın yanında. O duyguların ortaya çıkması birkaç saniye sürüyor. Ağır ağır oluşuyor; sonsuz sayıda mezardan sonsuz sayıda el uzanarak kendime, dokunmaya asla izin vermediğim kadim bir öfkenin alevlerini yelliyor.

"Onunla ilgili anılarımı çaldın," diyorum usulca. "Neden?"

"Tüm dikkatin sürekli o kızın üzerindeydi." Ters ters yüzüme bakıyor. "O kız her şeyin merkezinde değil Aaron. Ben senin pek çok şeye dair anılarını aldım."

Başımı sağa sola sallıyorum. Yavaş yavaş ayağa kalkıyorum, öfkemin şiddeti ayakta durmamı sağlıyor. Aynı anda hem öfkeden gözüm dönüyor hem kendimi son derece sakin hissediyorum, bir an için, ona dair duyduğum tüm hislerin ağırlığından ölebilirim gibi geliyor. Duyduğum bu büyük nefret beni diri diri haşlayabilir.

"Bana işkence etmiş olmak dışında böyle bir şeyi neden yaptın ki? Ona olan hislerimi biliyordun. Bunu bile bile yaptın. Bizi yan yana getirdin, ayırdın..." Bir anda duruyorum. Kafama dank edince zalimliğinin derinliğini kavramakta zorluk çekerek delici gözlerle ona bakıyorum.

"Kent'i emrime kasten verdin," diyorum.

Babam bomboş bir ifadeyle gözlerime bakıyor. Ağzını açıp tek kelime etmiyor.

"Gayrimeşru çocuğunun nerede olduğunu bilmediğine inanmam mümkün değil. Kent'in her hareketini izlediğine adım gibi eminim. Hayatı boyu ne yapmış etmiş biliyorsundur. Asker olarak yazıldığı an haberin olmuştur.

Onu nereye istersen gönderebilirdin. Bunu yapacak gücün vardı. Ama sen ne yaptın? Onu 45. Mıntıka'da bıraktın, *benim* yetki alanıma verdin, bile bile. Öyle değil mi? Delalieu'den o dosyaları bana göstermesini istedin, yanıma gelip Kent'in Juliette için mükemmel bir hücre arkadaşı olduğuna beni ikna etti, kanıtı da ortaydı; onu eskiden beri tanıyordu, aynı okula gitmişlerdi..."

Babam birden gülümsüyor.

"Sana hep söylemeye çalıştım," diyor. "Sana şu duygularının aklını ele geçirmesine izin vermemeni söyleyip durdum. Sana sürekli ama sürekli bunu öğretmeye çalıştım ama dinlemedin. Hiçbir şekilde öğrenemedin." Başını iki yana sallıyor. "Şu an acı çekiyorsan sebebi sensin. Kendini kolay lokma haline getirdin."

Kalakalıyorum.

Her nasıl oluyorsa yaptığı onca şeyden sonra bile beni şoka uğratmayı başarıyor. "Bana yirmi yıldır çektirdiğin

işkenceden sonra şu an karşımda durup da yaptıklarını nasıl savunabiliyorsun aklım almıyor."

"Benim tek yaptığım sana ders vermekti, başka bir şey değil. Sonun annen gibi olsun istemedim. O da aynı senin gibi zayıftı."

Onu öldürmek istiyorum.

Onu şöyle yere serip bıçağı kalbine kalbine defalarca soktuktan sonra gözlerindeki ışığın sönüşü seyredip vücudunun ellerimin altında soğuduğunu hissetmek nasıl olurdu gözümde canlandırmaya çalışıyorum.

İçimde bir korku bekliyorum.

Tiksinme.

Pişmanlık.

Hiçbir şey olmuyor.

Nasıl hayatta kaldı zerre kadar fikrim yok, artık cevabını umursadığım da yok. Ölsün istiyorum. Kanını ellerimde görmek istiyorum. Gırtlağını söküp çıkarmak istiyorum.

Yazı masasının kenarında bir mektup açacağı görüyorum ve babam gülerken kaşla göz arası alıyorum.

Gülüyor.

Kahkahalarla. Elleri iki yanda, iki büklüm olmuş gülüyor. Sonra başını kaldırıyor, gözünden ciddi ciddi yaşarmış.

"Aklını mı kaçırdın sen? Aaron komik olma lütfen."

Mektup açacağını avucumda kavrayarak öne doğru bir adım atıyorum, pürdikkat onu öldüreceğimi anlayacağı ânı bekliyorum. Onu öldürecek kişinin ben olacağımı bilsin istiyorum. Sonunda istediğini elde ettiğini görmesini istiyorum.

Sonunda beni mahvettiğini.

"Hayatımı bağışlamakla hata ettin," diyorum sakince. "Yüzünü göstermekle hata ettin. Yaptığın onca şeyin ardından geri dönmemi isteyebileceğini düşünmekle hata ettin..."

"Beni yanlış anlıyorsun Aaron." Yeniden dimdik duruyor, kahkahası suratından silinip gidiyor. "Ben sana geri döner misin diye sormuyorum. Başka bir seçeneğin yok zaten."

"Güzel. Bu da işimi kolaylaştırır."

"Aaron." Başını iki yana sallıyor. "Silahsız değilim. Çizgiyi aşarsan seni öldürmekte tereddüt etmem. Oğlumu öldürmek en sevdiğim sabah aktivitesi değil diye yapmayacağım anlamına gelmiyor. O yüzden cinayet işlemeden önce iki saniye durup biraz düşün."

Onu inceliyorum. Sözlerini irdeliyorum. Parmaklarım elimdeki silahı sıkıca kavrıyor. "Bana onun nerede olduğunu söylersen canını bağışlamayı düşünebilirim."

"Aptal herif," diye mırıldanıyor. "Kulağın da mı duymuyor? *Gitti* diyorum."

Kaskatı kesiliyorum. Söylediğin şeyle her ne kastediyorsa yalan söylemiyor. "Nereye gitti?"

"*Gitti*," diyor öfkeyle. "Yok oldu. Senin tanıdığın o kız yok artık."

Ceketinin cebinden bir kumanda çıkarıp duvara tutuyor. Başka bir yerden yansıyormuş gibi anında bir görüntü belirirken odayı dolduran ses öyle beklenmedik, öyle sarsıcı ki dizlerimin üstüne çökecek oluyorum.

Görüntüdeki, Ella.

Çığlık atıyor.

Çığlık atan açık ağzından kan damlıyor, çıkardığı ıstırap dolu sesler kesik kesik, sancılı nefeslere karışan öğürürcesine hıçkırıklarla bölünüyor. Gözleri yarı açık, şuuru yerinde değil, sandalyeden çözülüp bir sedyeye sürüklenişi izliyorum. Vücudu kasılıyor, kolları ve bacakları kontrolsüzce seğiriyor. Üstünde beyaz bir hastane önlüğü var, üstünkörü bağlı ipleri açılmış, o incecik kumaş kanına bulanmış.

Başı ileri geri sallanıyor, vücudu kelepçelerini çekerek geriliyor, izlerken ellerim fütursuzca titriyor, zar zor nefes alıyorum. Bir daha çığlık atıyor ve yıldırım çarpmışa dönüyorum, duyduğum dayanılmaz acıyla iki büklüm oluyorum. Sonra bir anda biri çıkıp boynuna bir iğne batırıyor.

Ella bir anlığına hareketsiz kalıyor.

Bedeni donuyor, yüzü anlık bir acıyla buruşuyor, ilaçlar etki etmesiyle de yığılıp kalıyor. Çığlıkları azalıp inlemelere dönüşüyor. Gözleri kapalı olmasına karşın ağlıyor.

Altüst oluyorum.

Ellerim yumruk yapamayacak kadar fena titriyor, mektup açacağı yere düşerken biraz ileriden izliyor gibi bakıyorum. Kusma hissimi güçlükle bastırarak sağlam durmaya çalışıyorum ama bu yaptığım hareket baştan aşağı sağımı solumu şaşırtacak derecede bir titremeye yol açınca dengemi kaybedecek gibi sallanıyorum. Ağır ağır babama dönüyorum, ne düşündüğünü belli etmeyen gözlerle bakıyor.

İki denemenin ardından fısıltı hâlinde tek bir kelime çıkartmayı başarıyorum:

"Ne?"

Başını sahte bir anlayışla iki yana sallıyor. "Anlamanı

sağlama gayretindeyim. Bu," diyor başıyla ekranı göstererek, "onun yaratılış amacı bu. Ebediyen. Onunla bir hayat hayal etmekten vazgeç. Onu bir *insan* olarak düşünmekten vazgeç ve..."

"Bu gerçek olamaz," diyorum lafını keserek. Nevrim dönüyor. Aklımı büsbütün kaçırıyorum. "Bu... Bana bunun gerçek olmadığını söyle. Bana ne yapıyorsun? Bu..."

"Herhalde gerçek," diyor öfkeyle. "Anlamıyor musun? Juliette bitti. Ella bitti. Ha ölmüş ha böyle. Onun hafızasını *haftalar* önce sildi. Ama sen... Senin hâlâ bir hayatın var. İşitiyor musun beni? Kendini toparlamak zorundasın."

Ama Ella'nın ağlama sesinden onu duyamıyorum.

Hâlâ için için ağlıyor, sesi daha sakin, daha üzgün, daha umutsuz. Dehşete kapılmış görünüyor. Bir çift el kollarındaki, bacaklarının arkasındaki yaraları sararken çaresiz ve ufacık görünüyor. El ve yaka bileklerindeki ışıldayan kelepçeleri görüyorum. Yeniden ağlayıp inlemeye başlıyor.

Birdenbire aklımı yitiriyorum.

Yitirmiş olmalıyım. Onun haykırışlarını dinlemek, hayatı için canhıraş mücadelesini seyretmek, ben burada dururken onun orada kendi kanında boğuluşunu seyretmek ve ona yardım edemeyecek kadar güçsüz olmak...

Bu sesi asla unutmayacağım.

Ne olursa olsun, nereye gidersem gideyim bu çığlıklar, onun çığlıkları peşimi asla bırakmayacak.

"Bunu izlememi mi istiyorsun?" Artık fısıldayarak konuşuyorum. Konuşacak dermanım yok. "Bunu izlememi neden istiyorsun?"

Bana bir şeyler söylüyor. Bağırıyor. Ama kulaklarım aniden duymaz oluyor.

Dünyanın sesleri başım suyun altındaymış gibi uzaklardan geliyor. Beynimdeki alevler sönerek yerini ani, mutlak bir sükûnete bırakıyor. Kararlılığa. Artık ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ona ulaşmak için yapmayacağım bir şey, hiçbir şey yok, biliyorum.

Hissediyorum, o pamuk ipliğine bağlı ahlâk ilkelerimin çöktüğünü hissediyorum.

Artık hiçbir şeyin bir önemi yok. Çürümüş, yırtık pırtık insanlık kabuğumun kırılmaya başladığını hissediyorum, beni zifir karanlıktan uzak tutan perdenin kalktığını. Geçemeyeceğim hiçbir çizgi yok. Ne de herhangi bir merhamet yanılsaması.

Onun için daha iyi biri olmak istiyorum. Onun mutluluğu için. Onun geleceği için.

O olmadıktan sonra iyi olmak ne yazar?

Derin ve kararlı bir nefes alıyorum. Kendimi bir anda özgür hissediyorum, ahlaki yükümlülüklerinin prangalarından kurtuluyorum. Tek bir hareketle, yere düşürdüğüm mektup açacağını alıyorum.

"Aaron," diyor babam uyararak.

"Artık konuştuğunu duymak istemiyorum. Benimle bir daha konuşmanı istemiyorum."

Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan bıçağı savuruyorum. Hızlı ve sert bir şekilde ilerliyor, havada süzüldüğü her saniyeden büyük bir haz duyuyorum. Uzayıp giden ve zamanın garabetinde patlayan saniyelerin tadını çıkarıyorum. Her şey sanki ağır çekimde gerçekleşiyor. Babamın gözleri çok ender görülen, gizlenememiş bir şaş-

kınlıkla kocaman açılıyor, silahım hedefini bulduğunda ağzından çıkan ses karşısında gülümsüyorum. Şahdamarını hedef almıştım, görünüşe göre de gayet iyi isabet ettirmişim. Babam boğuluyor, elleri mektup açacağını boğazından çekip çıkarmak üzere titreyerek uzanırken gözleri resmen yuvalarından fırlıyor.

Öksürünce bir anda etrafa kan saçılıyor, biraz daha çabalayarak mektup açacağını çıkarmayı başarıyor. Gömleği ağzından boşalan kana bulanıyor. Konuşamıyor çünkü açacak ses tellerine girdi. O da konuşamayınca boğulmaya devam ederken ağzını ölü balık gibi açıp kesik sesler çıkarıyor.

Dizleri üstüne çöküyor.

Ellerini havaya kaldırıyor, damarları küt küt atıyor, ona doğru bir adım atıyorum. Sessizce yalvarışını seyrediyorum sonra da üstünü arayıp bulduğum iki silahı cebime atıyorum.

"Cehennemin tadını çıkar," diye fısıldıyor sonra da dönüp gidiyorum.

Artık hiçbir şeyin önemi yok.

Onu bulmak zorundayım.

~~JULIETTE~~
ELLA

Sola.
Sağa.
Düz git.
Sola.

Bu yönlendirmelerle ayaklarım koridorda kendinden emin adımlarla ilerliyor. Bu yer çok büyük. Devasa. Odamın o rahat sıradanlığından sonra bu tesisin büyüklüğü aklımı başımdan alıyor. Onlarca koridor, merdiven, çalışma bölmeleriyle iç içe geçen üstgeçit ve yolların olduğu açık bir alan. Yüksek, kubbeli, girift tavanlar kilometrelerce yukarıda gibi görünüyor. Açıkta görünen çelik kirişler bir iç avlunun etrafındaki beyaz yürüme yollarıyla birleşiyor. Neden bu kadar yüksekte bir yerdeyim hiç bilmiyorum. Bu denli büyük bir binanın içinde her nasılsa henüz görülmedim.

İşler her dakika daha bir tuhaflaşıyor.

Yürürken kimseyle karşılaşmıyorum; koşmam, dönmem, gelip geçen birine görünmemek için saklanmam

buyruluyor. Hiç tekin değil. Buna rağmen yirmi dakikadır yürüyorum, herhangi bir şeye de yaklaşıyor gibi değilim. Tüm bu mekânın neresinde olduğuma dair hiçbir fikrim yok, dışarı bakabileceğim tek bir pencere yok. Tüm tesis gösterişli bir hapishane gibi.

Hayali arkadaşımla aramda uzayıp giden sessizlik beni germeye başlıyor. Bu ses Emmaline'in olabilir ama kendisi henüz doğrulamış değil. Bir şey söylemek istiyorum istemesine ama yüksek sesle konuşmak aptalca geliyor. Ben de onun yerine içimden konuşuyorum.

Emmaline? Orada mısın?

Yanıt yok.
Gerginliğim tavan yapınca duruyorum.

Beni nereye götürüyorsun?

Bu defa yanıt çabuk geliyor.

Çıkışa

Yaklaştık mı peki? diye soruyorum.

Evet.

Derin bir nefes alıp hızla yürümeye koyuluyorum ama hücrelerimden içeri tüyler ürpertici bir korku sızdığını hissediyorum. Bitmek bilmeyen merdivenlerden, koridorlardan geçtikçe *bir şeye,* içimi dehşetle kaplayan bir şeye

yaklaştığımı hissediyorum. Ama ne olduğunu bir türlü tarif edemiyorum.

Yeraltına doğru gidiyorum, orası kesin.

Devam ettikçe ortam loşlaşıyor. Koridorlar daralıyor. Pencereler ve merdivenler azalıyor. Yürüme yolları da değişince binanın iyice içine doğru yaklaştığımı anlıyorum. Üst katlardaki pürüzsüz beyaz duvarlardan eser yok. Burada her şey tamamlanmamış inşaat hâlinde. Soğuk ve nemli kokuyor. Işıklar vınlayıp cızırdıyor, arada yanıp sönüyor.

Korku omurgamda zonklamaya devam ediyor.

Hafiften bir rampa çıkıyorum, yürürken ayakkabılarım yer yer kayıyor. Ciğerlerim sıkışıyor. Kalp atışlarım yüksek, çok yüksek sesli geliyor, kollarımı, ayaklarımı tuhaf bir his kaplamaya başlıyor. Yoğun bir his. Cildimi karıncalandırıyor, kemiklerimi kaşındırıyor. Bir anda huzursuzlanıp geriliyorum. Tam bu çılgın, dolambaçlı kaçış yolunda umudumu yitirecekken...

Burası

Duruyorum.

Devasa bir taş kapının önündeyim. Yüreğim ağzımda. Korku kendime olan güvenimi çatlatırken tereddüde düşüyorum.

Aç

"Kimsin sen?" diye soruyorum yeniden, bu defa normal konuşarak. "Burası çıkış yoluna benzemiyor."

Aç

Gözlerimi sıkı sıkı kapatıyorum, ciğerlerimi havayla dolduruyorum.

Buraya kadar geldin, diyorum kendime. Şu an başka bir seçeneğim yok. Devamını getirebilirim.

Ama kapıyı açtığım anda yolun daha çok başında olduğumu fark ediyorum. Artık her nereye gidiyorsam önüm katman katman güvenlik önlemiyle dolu. Kapıları açacak mekanizmalar insanı şaşkına çevirecek cinsten, ne bir kapı kolu var ne o bilindik menteşeler. Tek yapmam gereken kapıya dokunmak, sonrasında kapı kayarak açılıyor.

Fazla kolay.

Şimdi çelikten bir duvarın önündeyim. Arkasında bir oda olabileceğine dair herhangi bir emare yok.

Dokun

Çekine çekine parmaklarımı metale değdiriyorum.

Biraz daha

Tüm elimi kapıya sertçe bastırıyorum ve kapı saniyeler içinde eriyor. Duvar yok oluyor. Gerilerek etrafıma bakınıp bir adım atıyorum.

İçeri girmemle tuzağa çekildiğimi anlamam bir oluyor.

Sağa sola bakarken kendimi hasta hissediyorum, midem bulanıyor, dehşete kapılıyorum. Buna nasıl kandım aklım almıyor, buranın kaçmakla uzaktan yakından ilgisi yok. Bir laboratuvardayım.

Bir başka laboratuvar.

Yaşadığım panik içimde bir şeyleri çökertiyor, kemiklerimle organlarım birbirine giriyor, kan beynime sıçrıyor. Kapıya koşuyorum, kapanıyor, havadan yapılmaymış gibi pat diye çelik duvar yine oluşuveriyor.

Kesik kesik birkaç nefesin ardından sakinleşmeye çalışıyorum.

"Çık ortaya," diye bağırıyorum. "Kimsin sen? Benden ne istiyorsun?"

Yardım et

Kalbim bir anda duruyor. Korkumun da kalp gibi bir kasılıp bir gevşediğini hissediyorum.

Ölüyorum

Tüylerim diken diken oluyor. Nefesim kesiliyor, yumruklarımı sıkıyorum. Odaya bir adım atıyorum sonra birkaç adım daha. Temkinli yaklaşmaya devam ediyorum, tüm bunların başka bir oyunun bir parçası olmasından endişeleniyorum...

Derken görüyorum.

Duvarın genişliği ve yüksekliğince, ağzına kadar suyla dolu cam bir silindir. İçinde yüzen bir canlı var. Korkularım bana içten içe kaç, canını kurtar diye haykırsa da yaklaşıyorum. Korkudan daha büyük, meraktan öte, şaşkınlıktan öte bir his beni öne itiyor.

Ne hissedeceğimi şaşırmış durumdayım.

Anılarım zihnime hücum ediyor.

Bulanık suyun içinde uzun, ince bir kol uzanıyor, gevşek bir yumruk şeklini alan titrek parmakları güçsüz bir hareketle cama dokunuyor.

Önce sadece elini görüyorum.

Ama yaklaştıkça ona ne yaptıklarını iyice görmeye başlıyorum. Korkumu saklayamıyorum.

Cama doğru biraz daha yaklaşıyor, erimiş, harap olmuş yüzünü görünce kalbim dehşetle çarpıyor. Artık bir yüzü yok demek yanlış olmaz. Ağzına bağlı bir regülatör var, derisi regülatörün silikonu üzerinde örümcek ağı gibi görünüyor. Birkaç santim boyundaki koyu, dağınık saçları minik dokunaçlar gibi başının etrafında süzülüyor. Burnu kafatasına doğru göçüp erimiş, gözleri tamamen kapalı, bir zamanlar açık olduğuna dair tek belirti uzun, koyu kirpikleri. Elleri ve ayakları perdeli. Tırnakları yok. Kolları ve bacakları kemikler ve sarkıp kırışmış deriden ibaret.

"Emmaline," diye fısıldıyorum.

Ölüyorum

Gözyaşları geliyorum demeden tüm yakıcılığıyla sicim gibi boşalıyor ve son haftaların tüm yükü içimi un ufak ediyor, olduğum yere çöküp kalıyorum.

"Sana ne yaptılar?" diyorum sesimi bürüyen öfkeyle. "Bunu sana nasıl yapabildiler?"

Tok, metalik bir ses geliyor. İki kere.

Başımı kaldırıyorum.

Emmaline suyun içinden biraz daha yaklaşıyor. Perdeli parmaklarını aramızdaki engele bastırıyor, ben de çarçabuk gözlerimi silip elimi ona uzatıyorum. Avucumu

cama yasladığımda her nasıl oluyorsa elimi tuttuğunu hissediyorum. Yumuşacık. Sıcacık. Kuvvetli.

Sonra şaşkınlıktan kesilen nefesimle...

İçimde çarpıntılar hissediyorum, dalga dalga *hisler*, zaman kadar sonsuz duygular. Anılar, arzular, uzun süre bastırılmış umutlar, hayaller. Tüm bunların yoğunluğu başımı döndürüyor, öne doğru çökerek dişlerimi gıcırdatırken dengemi, alnımı aramızdaki engele dayayarak sağlıyorum. Görüntüler zihnimi eski bir filmin tumturaklı kareleri gibi dolduruyor.

Emmaline'in hayatıyla.

Bilmemi istiyor. Oltayla beni kendine bedenine çekiyormuş, zihnimi zihnine, anılarına kaynaştırıyormuş gibi ona çekiliyordum.

Gençliğini, küçüklüğünü, yedi sekiz yaşlarını görüyorum. Heyecanlı, hırslı. Ele avuca sığmaz. Kafası baş edebileceğinden çok daha yoğun, güçleriyle ne yapacağını bilmiyor. Güçlerinin onu boğduğunu, onu lanetlediğini düşünüyor. Ancak benim gibi değil, evde tutuluyor, burada, bu laboratuvarda ve ardı ardına kendi anne babasınca yürütülen deneylere zorlanıyor. Öfkesinin içimi delip geçtiğini hissediyorum.

İlk defa unutma lüksüm olduğunu fark ediyorum.

Onun böyle bir lüksü yoktu.

Max ve Evie –hatta Anderson– Emmaline'in anılarını birkaç defa silmeye çalışmış ama Emmaline'nin bedeni galip gelmiş. Zihni o kadar güçlüymüş ki kendi beynini anılarını yok edecek kimyasal maddeyi tersine çevirmeye ikna edebilmiş. Max ve Evie ne yapmaya çalışırsa çalışsın Emmaline anılarını hiçbir zaman unutamamış.

Anne babasının ona düşman oluşlarını seyretmiş.

Onu tarumar edişlerini.

Emmaline tek kelime etmeden olan biten ne varsa hepsini bana anlatıyor. Konuşamıyor. Beş duyusundan dördünü kaybetmiş.

Önce kör olmuş.

Bir yıl sonra koku ve dokunma duyusunu yitirmiş, aynı anda. En son olarak da konuşma yetisini kaybetmiş. Dili ve dişleri parçalanmış. Ses telleri aşınmış. Ağzı tamamen kaynaşıp kapanmış. Şimdi geriye bir tek duyma yetisi kalmış. Ama çok az.

Sahneler değişiyor, şimdi biraz daha büyümüş halini görüyorum, biraz daha kötüleşmiş. Gözlerinin feri sönmüş. Ona ne yapmayı planladıklarını... Onu bu kadar büyük bir ısrarla istemelerinin asıl nedenini anladığında...

Yaşadığım dehşetle dizlerimin bağı çözülüyor.

Yere çökerken diz kapaklarımı çarpıyorum. Onun yaşadığı duyguların gücü içimi lime lime ediyor. Tüm sırtım, kemiklerim hıçkırıklarla sarsılıyor. Her şeyi hissediyorum. Acısını, sonsuz acısını.

Kendi acısına son verecek durumda olamayışını.

Bunun artık sona ermesini istiyor.

Bitsin diyor, son derece keskin ve patlamaya hazır bir ifadeyle.

Biraz çabayla başımı kaldırıp ona bakmayı başarabiliyorum. "Başından beri yapan sen miydin? Anılarımı bana sen mi verdin?" diyorum fısıltıyla.

Evet

"Nasıl? Neden?"

Bana gösteriyor.

Omurgam dikleşirken görüntüler zihnimde hareket ediyor. Evie ve Max'ı görüyorum, camdan bir hapishanenin içinden eğri büğrü gelen seslerini işitiyorum. Emmaline'i yıllar içinde daha güçlü yapmaya çalışıyorlar, Emmaline'in telekinetik yetilerini geliştirmenin yollarını arıyorlar. Yeteneklerini geliştirmek istiyorlar. Onu zihin kontrol edebilen bir noktaya getirmek istiyorlar.

Kitlelerin zihnini kontrol edebilen bir noktaya.

Geri tepiyor.

Onlar onun üzerinde deney yaptıkça, onu zorladıkça Emmaline'in gücü artmasına artmış ama giderek zayıf düşmüş. Bedeni bunca fiziksel müdahaleyi kaldırsa da zihni artık dayanmaz olmuş. Onu güçlendirelim derken mahvetmişler.

O da en nihayetinde yaşama isteğini yitirmiş. Mücadele isteğini.

Güçlerini Max ile Evie denetliyor olsa bile artık kendi bedenini kontrol edemez hale geliyor. Bir kukla olup çıkıyor. O kendini bıraktıkça Max ile Evie durumu yanlış anlıyorlar. Emmaline'in uysallaştığını düşünüyorlar.

Oysa sadece sağlığı bozuluyordu.

Derken...

Bir sahne daha. Emmaline bir tartışma duyuyor. Max ve Evie *beni* konuşuyorlar. Emmaline yıllardır onların benden söz ettiğini duymamış, hâlâ hayatta olduğumu

bilmiyormuş. Benim mücadele ettiğimi duymuş. Direndiğimi, bir başkomutanı öldürmeye kalkıştığımı.

Emmaline'in içinde yıllardan beri ilk kez bir umut yeşermiş.

Bir anda şaşkınlıkla kalakalıyorum. Geriye bir adım atıyorum.

Emmaline'in gözleri yok ama bana baktığını hissediyorum. Bir tepki vermemi bekliyor. Dengemi yitiriyorum, aynı anda hem algılarım açılıyor hem şaşalıyorum.

Nihayet anlıyorum.

Emmaline gücünün son zerresini benimle iletişim kurmak için kullanmış, sırf benimle de değil, tüm başkomutan çocuklarıyla.

Bana kendi zihnimin içinde Max ve Evie'nin onun yeteneklerini geliştirmek için gösterdikleri son çabaları nasıl avantaja çevirdiğini gösteriyor. Daha önce insanlara hiç bireysel olarak ulaşmayı başaramamış ama Max ile Evie açgözlü davranarak Emmaline'in içine kendi ölümlerinin temelini atmışlar.

Emmaline bizim dünya için son umut olduğumuzu düşünüyor. Kalkıp savaşmamızı, insanlığı kurtarmamızı istiyor. Ailelerimizin bir zamanlar bizden çaldıklarını yavaş yavaş bizlere geri veriyor. Gerçekleri görmemizi istiyor.

Yardım et diyor.

"Edeceğim," diye fısıldıyorum. "Söz veriyorum, yardım edeceğim. Seni buradan çıkaracağım."

Kor halinde şiddetli bir öfke kalbime bıçak gibi saplanarak beni sersemletiyor. Emmaline'in öfkesi sarsıcı, ürkütücü ve

HAYIR

diye yankılanıyor beynimde.

Kalakalıyorum. Kafam karışıyor.

"Ne demek istiyorsun? Buradan çıkmana yardım etmek zorundayım. Beraber kaçacağız. Arkadaşlarım var... Şifacılar... Seni iyileştire..."

HAYIR

Sonra bir anda...

Zihnimi öyle karanlık bir görüntüyle dolduruyor ki kusacak oluyorum.

"Hayır," diyorum çatallaşan sesimle. "Böyle bir şeyi yapamam. Seni öldüremem."

Zihnime hiddet, harlı, yırtıcı bir hiddet hücum ediyor. Beynime görüntü üstüne görüntü doluşuyor; başarısız intihar girişimleri, kendi gücünü kendisi üstünde kullanamayışı, Max ve Evie'nin Emmaline'in kendi canını almaması için uyguladığı sonsuz önlemler, onlara zarar vermeme...

"Emmaline lütfen..."

YARDIM ET

"Başka bir yolu olmalı," diyorum çaresizce. "Böyle olmaz. Ölmek zorunda değilsin. Buradan beraber çıkabiliriz."

Açık avucunu cama vuruyor. Titreşim bir deri bir kemik bedenini sarsıyor.

Zaten

ölüyorum

Öne yürüyerek ellerimi onun zindanına bastırıyorum. "Böyle bitmesi gerekmez," diye fısıldıyorum çatallaşan kelimelerle. "Başka bir yolu olmak zorunda. Lütfen. Ablamı geri istiyorum. Yaşamanı istiyorum."

Daha deli, daha yoğun bir öfke zihnimde patlarken
bir anda bir korku saplanıveriyor.
Emmaline tankında donup kalıyor

Geliyor

Taş kesilerek etrafıma bakınıyorum. Damarlarıma adrenalin hücum ediyor.

Bekle

Emmaline kollarını vücuduna sarıyor, tüm dikkatini toparlamaya çalıştığından yüzü buruşuyor. Düşüncelerini hâlâ öyle yakından hissediyorum ki resmen kendi düşüncelerim gibi geliyor.

Sonra hiç beklenmedik bir anda...

Kelepçelerim açılıyor.

Tangırdayarak yere düşerken hızla arkama dönüyorum. "Nasıl?" diyorum neye uğradığımı şaşırarak. Sızlayan bileklerimi ovuşturuyorum. "Nasıl yap?.."

Geliyor

Başımı yukarı aşağı sallıyorum.

"Bugün ne olursa olsun yine senin yanına geleceğim. Daha bitmedi. Duyuyor musun beni? Burada ölmene izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum.

Emmaline ilk defa durgunlaşıyor.

Zihnime sıcak ve hoş bir şeyler doluşuyor, beklenmedik bir sevgiyle gözlerim karıncalanıyor.

Bu hissime karşı koyuyorum.

Ayak sesleri.

İçim korkuyla doluyor. Tuhaf şekilde sakinim. Hiç olmadığım kadar güçlüyüm. Kemiklerime kadar güçle doluyum. Zihnim güçle dolu. Şimdi kelepçeler de olmayınca güçlerim geri geliyor ve o tanıdık duyguyla dolup taşıyorum, eski bir arkadaşa kavuşmuş gibiyim.

Kapıdan girdiği anda Evie'yle göz göze geliyoruz.

Silahını şimdiden bana doğrultulmuş bile. Ama silah değil, silaha benzeyen bir şey. İçinde ne var bilmiyorum.

"Ne yapıyorsun burada?" diyor hafiften histerik bir ses tonuyla. "Ne yaptın sen?"

Başımı iki yana sallıyorum.

Artık öfkeden gözüm dönmeden onun yüzüne bakamıyorum. Onu çıplak ellerimle öldürmek için duyduğum o kuvvetli, şiddetli, yabani his olmaksızın adını bile aklımdan geçiremiyorum. Evie Sommers olup olabilecek en kötü insan. Bir hain. Katıksız bir sosyopat.

"*Ne yaptın?*" diyor yeniden, bu defa korkusunu açığa vurarak. Paniğini. Elindeki silah titriyor. Deli deli bakan kocaman açılmış gözlerini benden alıp arkamdaki tankta duran Emmaline'e çeviriyor.

Tam o anda...

Görüyorum. Kelepçelerimin olmadığını fark ettiği anı görüyorum.

Evie'nin beti benzi atıyor.

"Hiçbir şey yapmadım," diyorum sakince. "Henüz."

Silahı pat diye yere düşüyor.

Paris'in aksine annem aptal değil. Beni vurmanın anlamsız olduğunu biliyor. Sonuçta *beni* o yarattı. Yeteneklerimi biliyor. Biliyor, gözlerinde görebiliyorum, onu birazdan öldüreceğimi ve yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyor.

Yine de çırpınıyor.

"Ella," diyor tereddütlü bir edayla. "Yaptığımız her şeyi, bugüne kadar ne yaptıysak sana yardım etmek için yaptık. Dünyayı kurtarmaya çalışıyorduk. Anlaman gerek."

Öne doğru bir adım atıyorum. "Anlıyorum."

"Dünya daha iyi bir yer olsun istedim, hepsi bu. Sen de dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istemez misin?"

"Evet," diyorum. "İsterim."

Gülümser gibi oluyor. Ufak, çatlak bir soluk kaçıyor ağzından.

Minik bir rahatlama.

Koşarcasına iki hızlı adım atıyorum, yumruğumu göğsüne geçirip eklemlerimle kaburgalarını kırıyorum. Gözleri irileşiyor, boğulmaya başlıyor, şaşkın, felce uğramış bir sükûnetle gözlerini bana dikiyor. Öksürerek sıcak ve koyu kan damlalarını yüzüme sıçratıyor. Dönüp kanını tükürüyorum, başımı yeniden ona çevirdiğimde gözlerinin başının arkasına doğru kaydığını görüyorum.

Son bir hamleyle kalbini göğsünden çekip çıkarıyorum.

Evie yere düşüyor ve gözleri hemen o anda donuklaşıyor. Annemin kalbi hâlâ elimde, kalbin durmasını izlerken tanıdık bir ses bana sesleniyor.

Teşekkür ederim

Teşekkür ederim

Teşekkür ederim

WARNER

Suç mahallinden ayrılmamın ardından nerede olduğumu bilmediğimi fark ediyorum. Babamı öldürdüğüm odanın önündeki koridorun ortasında öylece durup ne yapacağımı düşünüyorum. Yarı çıplak vaziyetteyim. Çorap morap yok. Ayaklarım çıplak. Hâlim perişan.

Öyle ya da böyle devam etmem gerek.

Bir de edebilsem.

Daha beş adım atmadan o tanıdık iğne batmasını hissediyorum. Ne kadar mücadele etsem de yabancı bir maddenin vücuduma zerk edildiğini hissediyorum. Beni yere sermesi an meselesi.

Bulanık görmeye başlıyorum.

Alt etmeye, ayakta kalmaya çabalıyorum ama çok güçsüzüm. Aşağı yukarı iki haftalık açlığın, zehirlenmenin, aşırı yorgunluğun sonrasında son zerreme dek tükenmiş durumdayım. Geriye bir tek adrenalimin posası kaldı.

Buraya kadar.

Yere düşüyorum, anılarım beni yutuyor.

Bilincim yerine gelince boğulurcasına kalkıyorum, ciğer dolusu nefesler alırken doğruluyorum, başım dönüyor.

Şakaklarıma, kollarıma, bacaklarıma kablolar bağlanmış, kabloların plastik uçları kolumun ve bacağımın yumuşak kısımlarını iğne batarcasına acıtıyor, göğsümü çekiştiriyor. Hepsini çekip koparınca yanı başımdaki monitörleri zora sokuyorum. Kolumdaki iğneyi çekip yere fırlatıyorum, yarama önce birkaç saniye bastırıyorum sonra vazgeçip bırak kanasın diyorum. Ayağa kalkınca etrafımı kolaçan ediyorum ama dengeme de henüz tam anlamıyla kavuşmuş değilim.

Bana kimin sakinleştirici vermiş olabileceğini düşünüyorum ama içimde herhangi bir panik duymuyorum. Babamı öldürmek bana olağanüstü bir huzur verdi. Tam bir alçaklık, kutlanacak bir yanı olmayan bir korkunçluk ama babamı öldürmek en büyük korkumu mağlup etmek demekti. O öldüyse geriye kalan her şey de mümkündür.

Artık özgürüm.

Tabii yine de kafamı nerede olduğum, neler döndüğü konusuna vermem gerek. Bir saldırı planı yapmam gerek, kaçış planı, Ella'yı kurtarma planı. Ne var ki beynim yüz farklı yöne çekiştiriliyor sanki.

Anılarım her geçen dakika daha da yoğunlaşıyor.

Daha ne kadarını kaldırabilirim bilmiyorum. Bu baraj daha ne kadar dayanacak, gün yüzüne çıkacak daha ne kadar şey var bilmiyorum ancak bu duygusal keşifler beni yıpratmaya başladı.

Altı ay önce Ella'yı sevdiğimi biliyordum. Ona karşı hissettiklerimi başka kimseye karşı hissetmediğimi biliyordum. Yeni, değerli ve narin geliyordu.

Önemli geliyordu.

Ama şu son birkaç haftanın her günü –her dakikası– onun zihnimde olduğunu bile bilmediğim anılarının bombardımanına uğradım. Onunla yıllar önce yaşadığım anların. Kahkahasının sesi, saçının kokusu, bana ilk kez gülümsediğinde gözlerindeki o bakış. Her şey çok taze ve bilinmezken onun elini tutmanın verdiği o his...

Üç yıl önce.

Üç yıl önce ona böyle dokunmuş olmam nasıl mümkün olabiliyor? O zamanlar, aslında nedenini bile bilmeden, beraber olabileceğimizi nasıl bilebilirdik? Canımı yakmadan bana dokunabileceğini? Bu anılar zihnimden nasıl sökülüp alınmış olabilir?

Ona dair anıların ne kadarını kaybettim bilmiyorum. Gerçi öte yandan kaybedecek bu kadar anı olduğunu da bilmiyordum.

İçime yılların ağırlığını taşıyan acı verici, şiddetli bir ağrı kök salıyor. Juliette'den *–Ella'dan–* uzak kalmak her daim zor olmuştu ama artık atlatılamaz geliyor.

Bu duygu seliyle ağır ağır öldürülüyorum.

Onu görmem gerek. Ona sarılmam gerek. Ne yapıp edip onu kendime kenetlemem gerek. Onu görene kadar, bizzat onunla konuşana kadar babamın ettiği tek bir söze inanmayacağım.

Pes edemem. Henüz değil.

Üste aramızda olanların da cehennemin dibine kadar yolu var. O olayların üstünden ömürler geçmiş gibi geliyor. Başka insanların başına gelmiş gibi. Onu bulup da güvenli bir yere götürdüğümde aramızı düzeltmenin bir yolunu bulacağım. İçimde uzun süredir ölü duran bir

şeylerin yavaş yavaş yeşerip canlandığını, umutlarımın, hayallerimin dirildiğini, kalbimdeki yaraların ağır ağır iyileştiğini hissediyorum. Onu bulacağım. Bulduğumda da hayatıma onunla devam etmenin bir yolunu bulacağım, sonsuza dek yanımda olmasının.

Derin bir nefes alıyorum.

Sonra doğruluyorum.

Kırılan kaburgalarımın o tanıdık acısını bekleyerek kollarımı kavuşturuyorum ama böğrümde bir acı hissetmiyorum, gitmiş. İhtiyatlı bir şekilde gövdeme dokunuyorum, morluklar kaybolmuş. Yüzüme dokunuyorum, tıraşlanmış, yumuşak cildimi fark edince şaşırıyorum. Saçlarıma dokunuyorum, normal boyuna gelmiş, kesilmeden önceki haline.

Çok tuhaf.

Yine de uzun zamandır olmadığı kadar kendim gibi hissediyorum, gayet memnunum. Canımı sıkan tek şey üstümde hâlâ sabahlıktan başka bir şey olmaması, altımda hiçbir şey yok.

Çıplaklıktan gına geldi.

Kıyafetlerimi istiyorum. Doğru düzgün bir pantolon istiyorum. Ve...

Bir anda biri zihnimi okumuş gibi yanımdaki masada tertemiz kıyafetler fark ediyorum. Tam da benim bedenime göre.

Kazağı elime alıp bakıyorum.

Bunlar benim kendi kıyafetlerim. Biliyorum. Tanıyorum. Hatta ve hatta kazağın manşetinde adımın baş harfleri AWA işli. Tesadüf değil. Birileri kıyafetlerimi buraya getirmiş. Kendi dolabımdan.

Meğer gelmemi bekliyorlarmış.

Alelacele üstümü giyiyorum, şartlar ne olursa olsun bu temiz kıyafetlere minnettarım. Tam botları bağlamayı bitiriyorum ki içeri biri giriyor.

"Max," diyorum başımı kaldırmadan. Büyük bir dikkatle az önce yere attığım iğnenin üstüne basıyorum. "Nasılsın?"

Max kahkaha atıyor. "Ben olduğumu nasıl anladın?"

"Ayak sesinden tanıdım."

Susuyor.

"İnkâr etmekle uğraşma şimdi," diyorum elimdeki şıringayı saklayarak doğrulurken. Yüzüne bakıp gülümsüyorum.

Max'in gözleri irileşiyor. "Etkilendim doğrusu."

"Tıraş için teşekkürler," diyorum yüzüme dokunarak.

Yine gülüyor ama bu defa o kadar yüksek sesle değil. "Seni buraya getirdiğimde ölmek üzereydin, seni öyle yarı çıplak, susuz, aç biilaç, vitaminsiz görünce nasıl şaşırdığımı sen düşün. Üç kaburga kemiğin kırıktı. Babanın kanı ellerinde."

"Üç kırık mı? İki sanıyordum."

"Üç kırık kaburga kemiği," diyor Max başını yukarı aşağı sallayarak. "Buna rağmen Paris'in şahdamarını kesmeyi başardın. Aferin."

Gözlerine bakıyorum. Max bunun komik olduğunu sanıyor.

Derken kafama dank ediyor.

"Hâlâ hayatta öyle değil mi?

Max gülümsüyor. "Gayet hayatta, evet. Onu öldürmek için elinden geleni ardına koymamana rağmen."

"İmkânsız."

"Ne oldu? Kızmış gibisin."

"Kızgınım. Onun hayatta olması, yeteneklerime yapılmış bir hakaret demek."

Max bir kahkaha daha koyuvermemek için kendini zor tutuyor. "Senin bu kadar komik olduğunu bilmezdim."

"Komik olmaya çalışmıyorum."

Max yüzündeki o sırıtıştan bir türlü vazgeçemiyor.

"Ee bana onun nasıl hayatta kaldığını söyleyecek misin? Yoksa böyle durup işkence mi edeceksin?"

"Karımı bekliyorum," diyor.

"Anladım. Büyük lafları onsuz edemiyorsun galiba?"

Max'ın kaşları kalkıyor. "Ayağını denk al Aaron."

"Özür dilerim. Lütfen yolumdan çekil."

"Sana karımı bekliyorum dedim. Sana söylemek istediği şeyler var."

Daha önce yapıp yapmadığımı hatırlamadığım bir şekilde yüzünü yakından inceliyorum. Koyu kahve saçları, açık kahve teni, mavi yeşil gözleri var. Güzel yaşlanmış. Hatta zorlasam dost canlısı bir yüzü var bile diyebilirim. Ancak şu an onun Ella'nın babası olduğunu bilince... Daha önce fark etmediğime inanamıyorum. Ella gözlerini ondan almış.

İkinci bir çift ayak sesinin kapıya yaklaştığını duyuyorum. Ben, Baş Sommers Evie'yi görmeyi beklerken...

"Max daha ne kadar süre..."

Babam. Onun sesi.

Aklım almıyor.

Yüzümü görünce kapının eşiğinde duruyor. Boğazına kanlı bir havlu bastırıyor. "Seni *aptal*," diyor bana.

Cevap verecek fırsatım olmuyor.

Yüksek sesli bir alarm duyuluyor ve Max kaskatı kesiliyor. Önce duvardaki ekrana bakıyor ardından babama.

"Sen git," diyor Anderson. "Ben onu hallederim."

Max bana kısacık bir bakış attıktan sonra gözden kayboluyor.

"Ee," diyorum başımı babamın iyileşen yarasına doğru sallayarak. "Açıklayacak mısın?"

Hiçbir şey demeden gözlerini bana dikip bakıyor.

Sessizce, boştaki eliyle cebinden bir mendil çıkarışını izliyorum. Dudaklarındaki kanı silip mendili katlayarak yeniden cebine koyuyor.

Aramızda bir şeyler değişti.

Hissedebiliyorum. Bana karşı olan tutumunun değiştiğini hissediyorum. Türlü türlü duygusal emareleri anca bir araya getirebiliyorum ama nihayet jeton düşüyor, hem de ne düşmek.

Saygı.

Hayatımda ilk defa babam bana saygıya benzer bir hisle bakıyor. Onu öldürmeye çalıştım ama o, bana kızmak yerine durumdan hayli memnun görünüyor. Hatta etkilenmiş desem abartmış olmam.

"İyi iş çıkardın doğrusu," diyor usulca. "Sıkı hamleydi. Sağlam."

İltifatı garip geliyor, haliyle kabullenip karşılık vermiyorum.

Babam iç geçiriyor.

"Şu şifacı ikizleri almak istememin nedenlerinden biri Evie'nin onları incelemesini istememdi," diyor sonunda. "DNA'larını kopyalayıp bana eklemesini istedim. Görünüşe göre bu iyileştirici güçler son derece işe yarıyor."

Omurgamdan aşağı yakıcı bir soğuk iniyor.

"Ama onları istediğim kadar yanımda tutamadım. Bir miktar kan örneği aldım, o kadar. Evie bu sürede elinden geleni yaptı."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. Yüz ifadelerime hâkim olmaya çalışıyorum. "Demek artık iyileştirici güçlerin var?"

"Üzerinde çalışmaya devam ediyoruz," diyor çenesini kasarken. "Henüz kusursuz işliyor diyemem. Ama başımdan aldığım yaralarda güvenli bir yere gidecek kadar hayatta kalmamı sağlıyor." Sonra acı acı gülümsüyor. "Öte yandan ayaklarımda işe yaramadı."

"Büyük talihsizlik," diye yalan söylüyorum.

Elimdeki şıringanın ağırlığını tartıyorum. Ne derece bir hasar verebilirim diye merak ediyorum. Biraz sersemletmekten ötesini yapacak güçte değil ancak iyi bir açıyla isabet ettirirsem sinirlere vereceğim geçici acı bana yeterince zaman kazandıracaktır. Keza gözüne girecek tek ve isabetli bir hamle de öyle.

"Sentez Operasyonu," diyor babam.

Başımı kaldırıp bakıyorum. Şaşkınım.

"Artık hazırsın Aaron." Bakışları kararlı. "Gerçek bir mücadeleye hazırsın. İçinde bu iş için gerekli güç var. Güdü. Bunu ilk kez gözlerinde görüyorum."

Konuşmaya ödüm kopuyor.

Sonunda bunca yıl sonra babam beni övüyor. Benim yeterli olduğumu söylüyor. Çocukken tek istediğim buydu.

Ne var ki artık çocuk değilim.

"Emmaline'i gördün," diyor. "Ama yakın zamanda görmedin. Şu an ne durumda olduğunu bilmiyorsun."

Bekliyorum.

"Ölüyor," diyor. "Vücudu artık zihnini ya da çevresini kaldıracak kuvvette değil, Max ve Evie her türlü gayretlerine rağmen ona yardım edebilecekleri başka bir şey olup olmadığını bilmiyorlar. Yıllardır onun hayatını olabildiğince uzatmak için uğraştılar ama yolun sonuna gelindi. Artık yapacak bir şey yok. Emmaline artık kontrol edemedikleri bir seviyede kötüleşti."

Ağzımı açıp tek söz etmiyorum.

"Anlıyor musun?" diyor bana. "Sana şu an söylediklerimin önemini anlıyor musun? Emmaline sadece psikokinetik değil aynı zamanda bir telepat. Bedeni kötüye giderken zihni çığır açıyor. Aşırı derecede güçlü. Aşırı patlayıcı. O kadar ki onu zapt edecek güçlü bir beden olmadan son derecede istikrarsız. Şayet ona..."

"Sakın," diye kükrüyor bir ses odada. "Tek kelime daha edeyim deme. Seni kaz kafalı *aptal*."

Zınk diye arkama dönünce şaşkınlıktan küçük dilimi yutuyorum.

Başkomutan Ibrahim. Hatırladığımdan daha uzun. Esmer tenli, koyu saçlı. *Öfkeli.*

"Pekâlâ," diyor babam kayıtsızca. "Evie icabına bakar..."

"Evie *öldü*," diyor Ibrahim sinirle. "Transferi derhal başlatmalıyız."

"Ne?" Babamın beti benzi atıyor. Onu hiç bu denli solgun görmedim. Hiç bu kadar dehşete kapılmış bir şekilde görmedim. "Ne demek öldü?"

Ibrahim gözlerinden ateş saçıyor. "Şu demek: Çok ciddi bir sorunumuz var." Şöyle bir bana bakıyor. "Çocuğun

derhal tecrite alınması lazım. Şu an kimseye güvenemeyiz. Kızın neler yapabileceğini bilmiyoruz."

Tam bir sonraki hamleme karar vermişken kulağımda bir fısıltı duyuyorum.

"Sakın çığlık atma," diyor.

Nazeera.

JULIETTE
ELLA

Canımı kurtarmak için koşuyorum, o koridordan bu merdivene dalıyorum. Alçak sesli, sabit alarm sesi gidip yerini tiz, sağır edici bir alarm alırken ayaklarım yere güm güm vurarak içime korku dalgaları göndermeye başladı. Güçlü olmasına güçlüyüm, aklım başım yerinde ama bu yılanvari yollarda yön bulmadaki yeteneksizliğimin farkına giderek daha fazla varıyorum. Oradan ayrılırken Emmaline'in gücünü yitirdiğini görmüştüm –hissetmiştim– üstüne şimdi ondan uzaklaştıkça aramızdaki bağ da zayıflıyor. Bana kendi anılarında Max ve Evie'nin onu kendi iradesinden nasıl mahrum bıraktığını gösterdi, Emmaline herkesten çok daha güçlü ama güçlerini ancak komutlarla kullanabiliyor. Tüm o güvenlik önlemlerini iradesini kullanabileceği kadar bir süre bastırmak için var gücüyle uğraştı ve şimdi sesi zihnimden çekiliyor, geri de gelmeyecek biliyorum. En azından bir süre. Buradan çıkış yolumu kendim bulmak zorundayım.

Bulacağım da.

Güçlerim geri geldi. Bu noktadan sonra karşıma çıkan her şeyin üstesinden gelebilirim. Gelmek zorundayım. Birinin bağırdığını duyunca dövüşmeye hazır bir şekilde hızla arkama dönüyorum...

Ama ileride duran yüz o kadar tanıdık ki afallayarak pat diye duruyorum.

Kenji üstüme atılıyor.

Kenji.

Kenji beni kucaklıyor. Kenji beni kucaklıyor ve yaralı değil.

Mükemmel durumda.

Tam ben de ona sarılacakken küfrü basarak kendini bir anda geri çekiyor. "Of kadın ya... Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Şu naneyi iki dakika kapatamaz mısın? Film gibi kavuşmamızı resmen mahvettin, ben kalkayım onca uğraşayım, sen beni canımdan et..."

Kendimi yeniden onun kollarına atınca bir an taş kesiliyor ancak güçlerimi kapattığımı fark edince gevşiyor. Bir an için bu elbisenin cildimin ne kadar kısmını açıkta bıraktığını unutmuşum.

"Kenji," diyorum nefes nefese. "Yaşıyorsun. İyisin. Ah Tanrım."

"Hey," diyor. "*Hey.*" Geri çekilerek gözlerime bakıyor. "Ben iyiyim. Asıl sen iyi misin?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. En sonunda "Emin değilim," diyorum.

Kısa bir süre yüzümü inceliyor. Endişeli görünüyor.

Öyle olunca içimdeki korku yumağı boğazımı iyiden iyiye sıkmaya başlıyor ve beni kahreden o soruyu soruyorum:

"Warner nerede?"

Kenji başını iki yana sallıyor.

Tüm iplerimin koptuğunu hissediyorum.

"Henüz bilmiyorum," diyor sessizce. "Ama onu bulacağız tamam mı? Merak etme."

Başımı sallıyorum. Alt dudağım titriyor, ısırıyorum ama titremesine engel olmuyor. Titreme şiddetleniyor, katlanıyor, beni tepeden tırnağa sarsan bir hale geliyor.

"Hey," diyor Kenji.

Başımı kaldırıyorum.

"Bana bu kanın nereden geldiğini söyler misin?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Hangi kanın?"

Kaşlarını kaldırıyor. "*Bu* kanın," diyor eliyle tüm vücudumu göstererek. "Yüzündeki. Elbisendeki. Ellerindeki."

"Ha," diyorum irkilerek. İlk kez görüyormuş gibi ellerime bakıyorum. "Bu kan."

Kenji iç geçiriyor, omuzumun üzerinden gözlerini kısarak bakıyor. Cebinden bir çift eldiven çıkarıp bana atıyor. "Tamam prenses, aç bakalım şu güçlerini. Gitmemiz gerek."

Birbirimizden uzaklaşıyoruz. Kenji üzerimize görünmezlik kalkanını açıyor.

"Beni takip et," diyor elimi tutarak.

"Nereye gidiyoruz?" diyorum.

"Ne demek *nereye gidiyoruz*? Bu lanet yerden çıkıyoruz."

"İyi de... Warner ne olacak?"

"Nazeera onu aramaya gitti."

Bir anda zınk diye durunca tökezleyip düşecek gibi oluyorum. "Nazeera burada mı?"

"Ee evet... Yani... Uzun hikâye. Ama uzun lafın kısası evet."

"Sen de buraya öyle geldin o zaman," diyorum olayları kavramaya başlayınca. "Nazeera sayesinde."

Kenji duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ses çıkarıyor. "Vay be, peşin peşin verdin hemen hükmü, bana bir gram inancın yok değil mi? Oysa şöyle güzel bir kurtarma görevini ne kadar severim biliyorsun J. Biz de bir şeyler biliyoruz herhalde. Bazı işleri ben de gayet güzel halledebiliyorum."

Haftalardır ilk defa dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissediyorum. Derken içimde bir kahkaha büyüyüp patlayıveriyor. Arkadaşlarımı çok özlemişim. Beni şaşırtan bir duygu seline kapılıyorum.

"Seni çok özledim Kenji. Burada olduğun için çok mutluyum."

"*Hey,*" diyor Kenji sertçe. "Ağlayayım falan deme şimdi J. Sen ağlamaya başlarsan ben de ağlarım sonra çıkamayız buradan. Ağlayacak vaktimiz yok, yapacak gırla işimiz var tamam mı? Belimizi bir doğrultalım sonra ağlarız. Olur mu?"

Ben bir şey demeyince elimi sıkıyor.

"Tamam mı?" diyor yine.

"Tamam."

İç çekişini duyuyorum. "Off," diyor. "Seni burada perişan ettiler değil mi?"

"Öyle."

"Çok üzgünüm," diyor sessizce.

"Bu konuda sonra ağlaşabilir miyiz? Sana her şeyi anlatacağım."

"Elbette." Devam edelim diye nazikçe elimi çekiştiriyor. "Benim de dert yanacağım tonla şey var J. Tonla hem de. Liste yapsak yeridir."

"İyi fikir," diyorum ama yüreğim yine ağzımda.

"Hey merak etme sen," diyor düşüncelerimi okuyarak. "Cidden bak. Warner'ı bulacağız. Nazeera ne yapacağını bilir."

"Öyle de Nazeera onu ararken ben burada elim kolum bağlı bekleyemem. Böyle duramam... Bir şey yapmam gerek. Onu kendim aramam ger..."

"I ıh. Olmaz. Nazeera ile özellikle ayrıldık. *Benim* görevim seni uçağa bindirmek. *Onun* görevi de Warner'ı uçağa bindirmek. Matematik."

"Bir dakika... Uçağınız mı var?"

"Başka nasıl gelecektik buraya?"

"Bilmem."

"Neyse, o da başka bir uzun hikâye, bilahare anlatırım ama özet geçecek olursak Nazeera her ne kadar insanın kafasını karıştırsa da gayet yardımsever biri, onun hesaplarına göre de buradan dün gitmemiz gerekiyordu. Çok zamanımız yok."

"İyi de Kenji... Herkese ne oldu? Seni son gördüğümde kanlar içerisindeydin. Brendan vurulmuştu. Castle yerdeydi. Herkes öldü sandım."

Kenji hemen cevap vermiyor. "Neler olup bittiğini hiç bilmiyorsun desene," diyor sonunda.

"Tek bildiğim, sempozyumdaki o insanları benim öldürmediğim."

"Öyle mi?" Sesi şaşkın geliyor. "Kim söyledi?"

"Emmaline."

"Ablan mı?" diyor Kenji şok bir şekilde.

"Evet. İşler çok fena," diyorum soluk soluğa. "Anlatacak çok şey var. Ama önce... Bana herkesin hayatta olduğunu söyle lütfen."

Kenji tereddüt ediyor. "Yani, galiba... Gerçekten bilmiyorum. Nazeera hayatta olduklarını söylüyor. Onları güvenli bir yere götürme sözü verdi, ben de umutla bekliyorum. Ama asıl şunu dinle." Durup görünmez elini omzuma koyuyor. "Hayatta inanmayacaksın."

"Dur tahmin edeyim. Anderson yaşıyor."

Kenji'nin nefesinin yarıda kesildiğini işitiyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Evie söyledi."

"E o zaman 45. Mıntıka'ya döndüğünü de biliyorsundur."

"Ne? Hayır."

"Madem öyle sana şöyle söyleyeyim, Anderson üsse döndü. Kuzey Amerika başkomutanı olarak görevine kaldığı yerden devam ediyor. Biz ayrılmadan önce oradaydı. Nazeera onun tüm bu hastalık hikâyesini onun uydurduğunu söyledi, bizim ekip yalan söylentileri yayarken de kendisi iyileşme sürecindeymiş... Sen de yalancılıktan ötürü infaz edilmişsin."

"Ne?" Şaşkınım. "Delilik bu."

Kenji başını bana doğru eğiyor. "Ben de onu diyorum."

"E peki 45. Mıntıka'ya dönemiyorsak ne yapacağız? Nereye gideceğiz? Nerede kalacağız?"

"Biliyorsam ne olayım," diyor Kenji. "Şu an tek derdim buradan canlı çıkmak."

Nihayet çıkışa ulaşıyoruz. Kenji geçişimizi sağlayacak güvenlik kartını gösterince kapı kolayca açılıyor.

Buradan sonrası basit. Görünmezliğimiz bizi koruyor. Uçağa vardığımız gibi Kenji saatine bakıyor.

"Otuz dakikamız var bilesin. Kural böyle. Nazeera otuz dakikaya yanında Warner'la gelmezse gitmek zorundayız."

Yüreğim oracıkta eziliyor.

WARNER

Yaşadığım şoku ifade edecek ya da Nazeera'ya kendini görünmez yapma gücü olduğunu bana ne ara söyleyeceğini soracak zamanım olmadığından ben de şu dakika yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Başımı belli belirsiz bir hareketle yukarı aşağı sallıyorum.

"Kenji Ella'yı uçağa götürüyor. Ben de seni bu kapının dışında bekleyeceğim," diyor. "Çıkabilecek misin? Herkesin önünde görünmez olursan peşimize düşerler, haliyle kaçmaya çalıştığını düşünmeleri daha iyi olur."

Yine başımı sallıyorum.

"Tamamdır o zaman. Dışarıda görüşürüz."

Bir iki saniye bekleyip kapıya yöneliyorum.

"Hey..." diye böğürüyor Ibrahim.

Tereddüt ederek topuğum üstünde hafifçe dönüyorum.

"Efendim?"

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diyor. Ceketinin cebinden bir silah çıkarıp bana doğrultuyor.

"Tuvalete gitmem gerek."

Ibrahim gülmüyor. "Max gelene kadar burada bekleyeceksin. Sonra seninle ne yapacağımıza karar vereceğiz."

Başımı ondan yana eğiyorum. Bana doğrulttuğu tabanca daha önce babamdan yürüttüğüm silahlardan birine benziyor.

Gerçi bunun bir önemi yok.

Hızlıca bir nefes alıyorum. "Bence işler bu şekilde yürümeyecek," diyorum gülümsemeye gayret ederek. "Birazdan nasıl olsa hepimiz görüşeceğiz, o kadar çabuk özlemezsiniz merak etmeyin."

Sonra kimse ağzını açmasına fırsat tanımadan kapıya gidiyorum ama Ibrahim silahını ateşliyor.

Üç kere.

Yakın mesafeden.

Kurşunlardan biri baldırıma girip de deli gibi acıtmasına rağmen bağırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Kendimi kapının dışına attığım an Nazeera görünmezliğini açıyor. Daha birkaç adım anca atmışken nefesim kesilerek duvara çöküyorum.

"*Hay sıçayım* vuruldun mu?" diyor Nazeera.

"Görüldüğü üzere," diyorum düzgün nefes almaya çalışarak.

"Off Warner zorun neydi ki? On beş dakika içinde uçağa gitmemiz gerek yoksa bizsiz gidecekler."

"Ne? Ne demeye..."

"Çünkü ben öyle söyledim. Ne olursa olsun Ella'yı buradan çıkarmamız gerekiyor. Bizi beklerken ölüp gitmelerini istemiyorum."

"Anlayışın cidden yürek ferahlatıcı. Teşekkürler."

İç geçiriyor. "Nerenden vuruldun?"

"Bacağımdan."

"Yürüyebilir misin?"

"Bir dakikaya yürüyor olurum."

Duraksadığını işitiyorum. "O da ne demek oluyor?"

"Hayatta kalmayı becerirsem anlatırım."

Bu söylediğime gülmüyor. "Sahiden bir dakika sonra koşabilecek misin?"

"Hah, olay şimdi de koşmaya mı döndü? Daha şimdi yürüyebilir misin diyordun."

"Koşsak daha iyi olur tabii."

Ona acı bir gülüş sergiliyorum. Bu mesafeden çok zor oluyor ama babamın yeni yeteneğini çekerek olduğum yerden elimden geldiğince sömürüyorum. Yaranın iyileştiğini, sinirlerin, damarların, kısmen de kemiklerin ağır ağır yenilendiğini hissediyorum ama istediğim kadar hızlı gerçekleşmiyor.

"Uçuş ne kadar sürüyor? Hatırlayamıyorum."

"Jetimiz var, sekiz saat kadar sürüyor."

O göremese de başımı tamam anlamında sallıyorum. "Açık bir yarayla sekiz saat hayatta kalacağımı sanmıyorum."

"Neyse ki hiç umurumda değil. Sana iki dakika daha veriyorum sonra seni buradan çıkaracağım."

Homurtuyla karşılık vererek tüm enerjimi iyileşme gücünü kendime çekmeye yoğunlaştırıyorum. Daha önce yaralıyken hiç böyle bir şey denememiştim, meğer gerek duygusal gerek fiziksel açıdan epey zormuş. Tüm enerjimin çekildiğini hissediyorum. Başım zonkluyor, çenem acıyı bastırmak için kullandığım ağır baskıdan ötürü sızlıyor, bacaklarım resmen *alev alev*. İyileşme süreci hiç de

keyifli değil. Babamın harekete geçtiğini, büyük ihtimalle Ibrahim ile birlikte beni aramaya başladığını tahmin ediyorum çünkü gücünü soğurmak daha önce denediklerime göre çok daha zorlaştı.

"Otuz saniye sonra gidiyoruz," diyor Nazeera uyarıcı bir ses tonuyla.

Dişlerimi sıkıyorum.

"On beş saniye."

"*Siktir.*"

"Sen küfür mü ettin?" diyor Nazeera hayretle.

"Şu an acıdan geberiyorum."

"Tamam, bitti, gidiyoruz."

Daha ağzımı açıp da tek kelime edemeden beni kaldırıyor, yerden yukarıya.

Havadayız.

~~JULIETTE~~
ELLA

Kenji'yle son bir dakikadır gergin gergin birbirimize bakıyoruz. İlk on dakika ona biraz Emmaline'in durumundan söz ettim, bu, başlı başına stresli bir dikkat dağıtıcı oldu sonra Kenji uçaktaki birkaç malzemeyle elimdeki, yüzümdeki kanları yıkamama yardım etti. Şimdi de ortaklaşa dehşetimizle dolan uçakta sessizce bakışıyoruz.

Güzel bir uçak diye düşünüyorum. Emin değilim. Kafam etrafa bakınacak kadar yerinde değildi. Ya da aramızda hangimiz uçak kullanmaya biliyor diye soracak kadar. Ama Nazaeera'yla Warner gelmedikten sonra hiçbirinin bir önemi yok.

Önemi yok çünkü Warner olmadan hiçbir yere gitmiyorum.

Düşüncelerim kolayca okunuyor olsa gerek ki Kenji bir anda kaşlarını çatıyor. "Bak, ben de en az senin kadar endişeleniyorum. Nazeera'yı burada bırakıp gitmek istemiyorum, hele ona oralarda bir şey olmasını hayal dahi

edemiyorum," diyor uçağın kapısını göstererek. "Ama buradan gitmemiz gerek."

"Kenji..."

"Başka bir seçeneğimiz yok J," diyor lafımı keserek. "Hoşuna gitsin gitmesin buradan çıkmamız gerek. Yeniden Kuruluş şaibeli bir pisliğin peşinde, sen de bu işin ortasındasın. Seni güvende tutmamız gerekiyor. Şu an seni güvende tutmak da benim işim."

Yüzümü ellerimin arasında koyuyorum, koyduğum gibi de hemen kaldırıp geri ona bakıyorum. "Bunların hepsi benim hatam biliyor musun? Bunu önleyebilirdim."

"Neden bahsediyorsun?"

Dosdoğru gözünün içine bakıyorum. "Yeniden Kuruluş'la ilgili daha çok araştırma yapmalıydım. Tarihlerini okumalıydım, kaldı ki benim tarihim de orada yatıyor. Başkomutanlar hakkında daha çok bilgi edinmeliydim. Daha iyi hazırlanmalıydım. Anderson'ın cesedinin gemiyle birlikte battığını *varsaymak* yerine suyu araştıralım demeliydim." Başımı iki yana sallıyorum. "Başkomutan olmaya hazır değildim Kenji. Sen biliyordun, Castle biliyordu. Herkesin hayatını tehlikeye attım."

"Hey," diyor sertçe. "Ben hiç senin..."

"Bir tek Warner beni yeteri kadar iyi olduğum konusunda ikna etmekle uğraştı ama içten içe hiç inanmadım sanırım."

"J beni dinle. Ben hiç senin..."

"Ve şimdi gitti. Warner yok. Omega Noktası'ndaki herkes ölmüş olabilir. Yaptığımız her şey... Çalıştığımız her şey..." Dağıldım dağılacağım, her an içeriden patlayacakmışım gibi hissediyorum. "Onu kaybedemem Ken-

ji." Sesim titriyor. Ellerim titriyor. "Ben... Bilmiyorsun... Bilmi..."

Kenji gözünde gerçek bir acıyla bana bakıyor. "Yeter J. Üzüyorsun beni. Şu an bunları dinleyemeyeceğim."

Boğazımdaki yumruyu yutkunmaya çalışırken bu sohbete ne kadar ihtiyacım varmış, onu fark ediyorum. Bu hisler haftalardır içimde büyüdükçe büyümüştü, büyük bir özlemle konuşacak birine ihtiyaç duyuyordum.

Dostuma ihtiyacım vardı.

"Çok zor şeyler yaşadım sanıyordum," diyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Korkunç şeyler gördüm yaşadım sanıyordum. Ama bu... Hayatımın en kötü günleriydi bence."

Kenji'nin gözleri koyulaşıyor. Ciddileşiyor. "Anlatmak ister misin?"

Yanaklarımı bir hışımla silerken başımı sağa sola sallıyorum. "Warner'ın iyi olduğunu öğrenene dek bunların hiçbirinden bahsedebileceğimi sanmıyorum."

"Çok üzgünüm J. Gerçekten çok üzgünüm."

Burnumu çekiyorum. "Adımın Ella olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Evet," diyor kaşlarını büzüştürerek. "Evet. Ella. Çok acayip."

"Benim hoşuma gitti. Juliette'ten daha çok sevdim."

"Bilemiyorum. Bence iki ad da güzel."

"Evet," diyorum başımı çevirerek. "Ama *Juliette* adını bana Anderson verdi."

"*Ella* ise sana doğduğunda verilen isim," diyor Kenji bana anladığını gösteren bir bakış atarak. "Anlıyorum."

"Evet."

"Bak," diyor iç geçirerek. "Bu son birkaç haftanın senin için çok zor geçtiğini biliyorum. Hafıza olayını da duydum. Bir dolu şey duydum. Kalkıp da yaşadıklarını anlıyormuşum gibi davranacak değilim. Ama bunların hiçbiri için kendini suçlayamazsın. Senin hatan değil. Hiçbiri senin hatan değil. Sen sadece hayatın boyu bu komplonun ortasında yer alan bir piyondun. Geçtiğimiz ay da bu durumu değiştirmeyecekti tamam mı? Kendine karşı biraz daha nazik olmalısın. Zaten yeterince çok şey yaşadın."

Kenji'ye cılız bir tebessümle bakıyorum. "Deneyeceğim," diyorum sessizce.

"Şimdi nasılsın? Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Hayır. Warner olmadan buradan ayrılmayı düşünmek, onun bu uçağa binip binemeyeceğini bilmemek beni öldürüyor Kenji. Resmen içim oyuluyor."

Kenji derin bir nefes alarak bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Anlıyorum," diyor. "Cidden. Onunla aranı düzeltme şansın olmazsa diye korkuyorsun."

Başımı yukarı aşağı sallıyorum.

"Bok gibi bir durum."

"Olmaz. Yapamayacağım Kenji."

"Neler yaşadığını anlıyorum ufaklık, yemin ederim. Ama şu an bunu kaldıracak güçte değiliz. Beş dakikaya gelmezlerse gitmek zorundayız."

"Eh, o zaman bensiz gitmek zorunda kalacaksın."

"Hayatta olmaz, öyle bir seçenek yok bir defa," diyor ayağa fırlayarak. Ben de en az senin kadar bunu yapmak istemiyorum ama Nazeera'yı onun bu işin üstesinden geleceğini bilecek kadar iyi tanıyorum, şimdiye dek gelme-

diyse güvenli bir ânı gözettiğinden gelmemiştir. Bir yolunu bulur. Warner'ı da yanında getireceğine güvenmen gerek. Tamam mı?"

"Değil."

"Of yapma ama..."

"Kenji tamam." Ben de iç içe giren bir öfke ve kalp kırıklığıyla ayağa kalkıyorum.

"Yapma bunu," diyor başını iki yana sallayarak. "Bana istemediğim bir şey yaptırma. Çünkü seni yere sermem gerekirse yemin ederim yaparım J."

"Yapmazsın," diyorum sakince. Kavga edecek gücüm yok. Bir anda tüm enerjim tükeniyor, içimde ıstıraptan koca bir oyuk oluşuyor. "Yapmazsın biliyorum. Sen olsan beni arkanda bırakmazdın."

"Ella?"

Beni soluksuz bırakan bir hisle arkama dönüyorum. Sırf sesi bile kalbimi tehlikeli sınırlara sürükleyen bir hızla çarptırıyor. Korkumun sarsıcı bir hızla neşeye dönüşmesiyle başım zonkluyor, kendimden geçiyorum. Bunca zaman o kadar korkuyordum ki şimdi onun...

Zarar görmemiş.

Yüzünde yara yok. Vücudu sağlam. Kusursuz, güzel ve *burada*. Nasıl oldu bilmiyorum ama burada.

Ellerimi ağzıma bastırıyorum.

Başımı sağa sola sallayarak doğru sözcükleri bulmaya çabalıyorum ama bir türlü konuşamıyorum. O, ışıl ışıl, alev alev gözleriyle öne doğru bir adım atarken ben kendi bedenimin dışındaymışım gibi ona öylece bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Beni kollarına çekiyor.

Hıçkırıklar, sindirmeye müsaade etmediğim birikmiş binlerce korku ve endişe vücudumu sarsmaya başlıyor. Yüzümü onun boynuna gömüyorum, kendime gelmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Özür dilerim," diyorum kesik kesik, yaşlar yüzümden sicim gibi akıyor. "Aaron çok özür dilerim. Çok ama çok özür dilerim."

Kaskatı kesildiğini hissediyorum.

Geri çekilerek tuhaf, korkulu gözlerle bana bakıyor. "Neden böyle söylüyorsun?" Deli gözlerle Kenji'ye bakıyor, Kenji'yse başını iki yana sallamakla yetiniyor. "Ne oldu aşkım?" Saçımı yüzümden çekerek ellerini yanaklarıma koyuyor. "Neden özür diliyorsun?"

Nazeera yanımızdan geçiyor.

Başını bana doğru bir kez sallayarak kokpite geçiyor. Saniyeler sonra motorun çalıştığını duyuyorum, ekipmanların sesleri gelmeye başlıyor.

Üstümüzdeki hoparlörlerden Nazeera'nın sesini duyuyorum, hışırtılı ve kendinden emin sesi uçağı dolduruyor. Bize koltuklara geçip kemerlerimizi bağlamamızı söylüyor, ben de konuşma şansımız olacak umuduyla bir kez daha Warner'a bakıyorum. Bu işi düzelteceğim diye söz veriyorum kendime.

Uçak kalkarken elimi tutuyor.

Birkaç dakika boyunca tırmanıyoruz, Kenji'yle Nazeera sağ olsunlar bize sözde de olsa kısmen bir mahremiyet sağlıyorlar. İkisi de ayrı ayrı aynı cesaretlendirici bakışı atıp ardından kokpite geçiyorlar. Nihayet konuşabileceğimiz bir ortam oluşuyor.

Gelgelelim göğsüme külçe gibi bir yumruk oturmuş gibiyim.

Söyleyecek çok şey var. Konuşacak çok konu. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Onun başına neler geldiğini, neler öğrendiğini, neler hatırladığını bilmiyorum. Artık benimle aynı şeyleri hissediyor mu hissetmiyor mu bilmiyorum. Tüm bu bilinmeyenler de beni korkutmaya başlıyor.

"Ne oldu?" diyor.

Koltukta yüzünü bana dönüyor, gözlerime bakışı beni resmen ortadan ikiye ayırıyor. Uzanıp yüzüme dokunuyor, teninin yarattığı his ağır geliyor, öyle güçlü ki nefessiz kalıyorum. Yaşadığım his omurgamdan tırmanıp tüm sinirlerimden kıvılcımlar çıkartıyor.

"Korkuyorsun aşkım. Neden korkuyorsun?"

"Beni hatırlıyor musun?" diye fısıldıyorum. Sağlam durmaya, ölümü reddeden gözyaşlarını bastırmaya çabalıyorum.

Yüz ifadesi değişiyor. Bakışları değişiyor, gözlerini acı bürüyor.

Başını yukarı aşağı sallıyor.

"Çünkü ben seni hatırlıyorum," diyorum, sesim son sözcükte çatlıyor. "Seni hatırlıyorum Aaron. Her şeyi hatırlıyorum. Ve şunu bil ki... Ne kadar üzgün olduğumu bil. Aramız o şekilde ayrıldığımız için." Yeniden ağlamaya başlıyorum. "Söylediğim her şey için çok özür dilerim. Seni içine soktu..."

"Tatlım," diyor nazikçe ve gözlerindeki soru işareti yerini anlayışlı bir ifadeye bırakıyor. "Şu an bunların hiçbiri mühim değil. O kavga bambaşka bir hayatta yaşandı bitti. Başka insanlarla."

Gözyaşlarımı siliyorum. "Biliyorum," diyorum. "Ama burada olmak... Tüm bunlar... Seni bir daha hiç göreme-

yeceğimi sandım. Ve aramızda en son olanları hatırlamak beni mahvetti."

Başımı yeniden kaldırdığımda Warner o ışıl ışıl gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. Yutkunurken boğazının hareket edişini izliyorum.

"Beni affet," diyorum fısıltıyla. "Şu an çok saçma geldiğinin farkındayım ama görmezden gelmek istemiyorum. Kalbini kırdığım için beni affet. Sana güvenmediğim için beni affet. Öfkemi senden çıkardım ve çok üzgünüm. Bencillik ettim, canını acıttım, çok ama çok üzgünüm."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki artık dayanamıyorum.

Nihayet konuştuğunda sesi duygu yoğunluğundan pürüzlü pürüzlü çıkıyor. "Aşkım affedecek hiçbir şey yok."

WARNER

Ella kollarımda uyuyor.

Ella.

Artık onu *Juliette* olarak düşünemiyorum.

Bir saattir havadayız ve Ella göz pınarları kuruyana dek ağladı, o kadar çok ağladı ki öleceğim sandım. Ne diyeceğimi bilemedim. Onu nasıl yatıştıracağımı bilememenin şaşkınlığını yaşadım. Anca yorgunluk gözyaşlarına baskın geldiğinde nihayet durulup kollarıma yığıldı. Ona bu kadar yakın olmanın bana hissettirdiklerine hayret ederek en az yarım saat boyunca onu göğsüme yaslı şekilde tuttum. Ara ara rüya görüyorum sanıyorum. Yüzü boynuma yaslı duruyor. Bana beni bir daha asla bırakmayacakmış gibi yapışmış durumda, bu tutuşu onun da bir ihtimal beni bu şekilde isteyebileceğini, bana ihtiyaç duyabileceğini düşündürerek başımı döndürüyor. İhtiyacı olmasa bile onu koruma isteği uyandırıyor. Onu alıp götürme isteği. Zamanda kopup gitme isteği.

Saçlarını usul usul okşuyorum. Dudaklarımı alnına bastırıyorum.

Kıpırdanıyor ama çok az.

Bunu hiç beklemiyordum.

Olabileceğini düşündüğüm onca şeyin ardından nihayet onu gördüğümde böylesi bir senaryo yaşayacağımızı hayal dahi edemezdim.

Daha önce hiç kimse benden özür dilememişti. En azından bu şekilde değil.

Yoksa önümde nice adamlar diz çöküp canlarını bağışlamam için yalvardı ama hayatımda bir kerecik olsun birinin duygularımı incittiği için benden özür dilediğini hatırlamıyorum. Kimse duygularımı onları incittiği için özür dileyecek kadar umursamamıştır. Dönüp bakınca yaşantımın çoğunu bir canavar olarak geçirdim. Özür dilemesi beklenen kişi normalde benimdir.

Oysa şimdi...

Hayretler içerisindeyim. Yaşadığım bu deneyimin, yaşattığı tuhaf hissin şaşkınlığı içerisindeyim. Bunca zamandır onu geri kazanabilmenin hazırlığını yapıyordum. Çabalayıp onu ikna etmenin, şeytanlarımı bir şekilde alt etmenin. Ve ta ki şu âna kadar kimseyi ciddi anlamda, beni günahlarımı affedecek kadar insan görmeye ikna ettiğimi düşünmüyordum. Bana ikinci bir şans verecek kadar.

Ama şimdi Ella her şeyi biliyor.

Hayatımın tüm karanlık köşelerini. Saklamaya çalıştığım tüm rezaletleri. Biliyor ve beni buna rağmen seviyor.

Tanrım. Yorgun elimi yüzünde gezdiriyorum. Benden *onu* affetmemi istedi. Bense daha kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. Aynı anda hem büyük bir neşe hem deh-

şet yaşıyorum. Yüreğim nasıl tarif edeceğimi bile bilmediğim bir şeyle dolu.

Minnettarlıktır belki de.

Göğsümdeki sızı güçlendikçe güçleniyor, daha da acı verici oluyor. Onun yanında olmak her nasıl oluyorsa bir yandan rahatlatıcıyken bir yandan yepyeni bir tür azap. Önümüzde yaşanacak çok şey var, hâlâ yüzleşmemiz gereken çok fazla şey var ama şu an hiçbirini düşünmek istemiyorum. Şu an onun yakınlığından başka bir şey istemiyorum. Nefesinin narin hareketlerini seyretmek istiyorum. Saçlarının kokusunu içime çekmek, vücudunun sakinleştirici sıcaklığına yaslanmak istiyorum.

Parmaklarımı dikkatlice yanağında dolaştırıyorum.

Teni yumuşacık, acıdan ve gerginlikten arınmış. Huzurlu görünüyor. *Çok güzel* görünüyor.

Aşkım.

Benim güzel aşkım.

Gözleri pır pır ederek açılıyor, bir an için yüksek sesle mi konuştum diye merak ediyorum. Derken başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri mahmur, hafiften şaşkın; elimi yüzüne götürüyorum, parmaklarımı bu defa çenesinde gezdiriyorum, gözlerini yeniden kapatıyor. Gülümsüyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

İçimde bir şaşkınlık hissi kabarıyor, nefes almakta zorlanıyorum. Öylece ona bakıyorum, bir şekilde kendimi bildim bileli tanıdığım yüzünü, hatlarını, kıvrımlarını inceliyorum.

Ağır ağır doğruluyor.

Arkasına yaslanıp ağrılarını, tutulmuş kaslarını esnetiyor, ona baktığımı görünce utangaçça gülümsüyor.

Eğilip yüzümü elleri arasına alıyor.

"Merhaba," diyor, yumuşak sesi, nazik elleriyle çenemi eğip dudaklarına yaklaştırıyor. Beni bir kez öpüyor, dudakları yumuşacık, dolgun ve tatlı. Hafifçe dokunuyor ama içimde sarsıcı, özlem dolu bir ihtiyaç halinde kök salıyor. "Seni çok özledim," diyor dudaklarımın üzerinde fısıldayarak. "Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum." Beni bir kere daha öpüyor, bu defa daha yoğun, daha aç; kalbim öyle kuvvetli çarpıyor ki kulaklarımda uğulduyor. Onun dışında bir şey duymaz oluyorum. Konuşamıyorum.

Afallamış bir halde kalakalıyorum.

Ayrıldığımızda endişeli gözlerle bakıyor. "Aaron her şey yolunda mı?"

Anca o anda, beni ürküten kısacık bir anda bunu sonsuza dek istediğimi fark ediyorum. Hayatımın kalanını onunla geçirmek istiyorum. Onunla bir gelecek kurmak istiyorum. Onunla yaşlanmak istiyorum.

Onunla evlenmek istiyorum.

~~JULIETTE~~
ELLA

"Aaron?" diyorum yeniden, bu defa daha yumuşak tondan konuşuyorum. "İyi misin?"

İrkilerek gözlerini kırpıştırıyor. "Evet," diyor keskin bir nefes alarak. "Evet. Evet, harikayım."

Hafiften gülümsüyorum. "Güzel, nihayet benimle aynı fikirde olduğuna sevindim."

Kafası karışmış bir halde kaşlarını çatıyor, ne demek istediğimi anladığındaysa...

Kızarıyor.

Haftalardır ilk defa yüzüme gerçek, dolu dolu bir sırıtış yayılıyor. İyi geliyor. İnsan gibi hissettiriyor.

Ama Aaron başını iki yana sallıyor, utançtan yerin dibine girdiği belli. Yüzünü ateş basıyor, gözlerime bakamıyor. "Kesinlikle öyle demek istemedim," derkenki sesiyse özenli ve yumuşak.

"Hey," diyorum gülümsemem solarken. Ellerini ellerime alıp sıkıyor. "Bana bak."

Bakıyor.

Ve ne söyleyeceğimi unutuyorum.

Çünkü böyle bir yüzü var. İnsana nerede olduğunu, kim olduğunu, ne söyleyeceğini, ne yapacağını unutturan türden bir yüz. Nasıl özlemişim. Gözlerini özledim. Daha birkaç hafta oldu ama onu son gördüğümden bu yana asırlar, ikimizi birden mahvetmekle tehdit eden korkunç gerçeklerle bezeli bir ömür geçmiş gibi geliyor. Burada olduğuna, birbirimizi bulduğumuza, aramızı düzelttiğimize inanamıyorum.

Az şey değil.

Geriye kalan her şeye, henüz mücadele etmeye başlamadığımız diğer korkulara bakınca burada, onun yanında olmak büyük bir zafer. Her şey yepyeni geliyor. Zihnim yepyeni, anılarım yepyeni. Warner'ın yüzü bile bir bakıma yeni. Gözüme artık bir farklı görünüyor.

Tanıdık.

Her daim buradaymış gibi. Hep kalbimde yaşamış gibi.

Altın sarısı, gür, güzel saçları o hatırladığım şekline dönmüş, Evie bir şekilde saçlarına da bir şey yapmış olsa gerek. Suratı yorgunluktan bitap görünse de hâlâ çok çarpıcı. Hatları keskin, güzel. Delici yeşil gözleri o kadar açık bir tonda ki bakması âdeta ayrı bir azap. Ona dair ne varsa özenle yaratılmış. Burnu. Çenesi. Kaşları, kulakları. Çok güzel bir ağzı var.

Dudaklarında çok fazla oyalanınca gözlerim aklımı olmayacak yollara sürüklemeye başlıyor ve Warner gülümsüyor. Dudakları aralanıyor, konuşurken bembeyaz dişlerine takılıyor gözüm.

"Ne yapıyorsun aşkım?"

"Manzaramın keyfini sürüyorum," diyorum gözlerimi

dudaklarından ayırmadan. Uzanıp iki parmağımı alt dudağına değdiriyorum. Zihnime hücum eden anılar beni bir anda soluksuz bırakıyor. Uzun geceler. Sabahın erken saatleri. Dudakları dudaklarımda. Her yerimde. Tekrar tekrar.

Aldığı nefesi verişini duyuyorum ve gözlerimi kaldırıp ona şöyle bir bakıyorum.

Gözleri koyulaşıyor, duygulanıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Bir anda utanarak başımı iki yana sallıyorum. Ne denli yakın olduğumuzu düşünürsek onun yanında çekinmem alışılmadık bir durum. Ancak gözüme hem eski hem yeni geliyor, hâlâ birbirimizi tanımaya devam ediyoruz sanki. İlişkimizin ne anlam ifade ettiğini, birbirimize ne ifade ettiğimizi keşfediyoruz gibi. Aramızdakiler şimdi çok daha derin geliyor. Çok daha özlem dolu.

Çok daha önemli.

Yeniden ellerini tutuyorum. "Nasılsın?" diye fısıldıyorum.

Kenetlenmiş duran ellerimize bakıyor ve "Babam yaşıyor," diyor.

"Duydum," diyorum sessizce. "Çok üzgünüm."

Başını yukarı aşağı sallıyor. Gözlerini başka yöne çeviriyor.

"Onu gördün mü?"

Bir kere daha sallıyor başını. "Öldürmeye çalıştım."

Şaşkınlıktan kalakalıyorum.

Aaron'un babasıyla yüzleşmesinin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Anderson her daim onun en dişli rakibi olmuştu, Aaron hiçbir zaman onunla birebir mücadele et-

meyi başaramadı. Babasını öldürme tehditlerini gerçekleştiremedi.

Bu kadar yaklaşması bile şok edici.

Ardından Aaron bana babasının kısmi şekilde çalışan iyileştirici gücünden, Evie'nin ikizlerin DNA'sını onun için nasıl yeniden oluşturduğundan bahsediyor.

"Yani baban yenilmez biri oldu öyle mi?" diyorum.

Aaron sessizce gülüyor. Başını hayır anlamında sallıyor. "Sanmıyorum. Sadece öldürmesi biraz daha güçleşti ama elbet bir zayıf noktası vardır." İç geçiriyor. "İster inan ister inanma ama tüm bu olayın en tuhaf yanı babamın benimle gurur duyması oldu. Onu öldürmeye çalıştığım için benimle gurur duydu." Başını kaldırıp gözlerime bakıyor. "İnanabiliyor musun?"

"Evet," diye fısıldıyorum gülümsemeye çabalayarak. "İnanabiliyorum."

Aaron'un gözlerinden türlü duygularla doluyor. Beni yanına çekiyor. "Çok özür dilerim aşkım. Sana yaptıkları her şey için çok özür dilerim. Sana yaşattıkları her şey için. Acı çektiğini bilirken hiçbir şey yapamamak beni mahvetti. Senin yanında olamamak."

"Şu an bunu düşünmek bile istemiyorum." Başımı iki yana sallıyorum. "Şu an tek istediğim, *bu*. Burada olmak istiyorum. Senin yanında. Şu an yeniden beraberiz, önemli olan tek şey bu. Bundan sonra ne olacaksa olsun birlikte yüzleşeceğiz."

"Ella," diyor usulca.

İçimde dalga dalga bir şeyler hareket ediyor. Onu adımı –gerçek adımı– söylerken duymak her şeyi gerçek kılıyor. *Bizi* gerçek kılıyor.

Gülümsüyor. "Biliyorsun... Bana dokunduğunda her şeyi hissediyorum aşkım. Heyecanını hissediyorum. Gerginliğini. Sevincini. Bayılıyorum buna," diyor sessizce. "Bana karşılık verişini seviyorum. Beni *isteyişini* seviyorum. Beraberken bana güvendiğini hissediyorum. Bana duyduğun aşkı hissediyorum," diye fısıldıyor. "İliklerime dek hissediyorum."

Gözlerini çeviriyor.

"Seni hayatım boyunca sevdim." Başını kaldırıp bana öyle duygu dolu bakıyor ki yüreğim eziliyor. "Yaşadığımız her şeyden sonra, tüm o yalanlardan, yanlış anlaşılmalardan sonra bize temiz bir sayfa açmak için bir şans verildiğini düşünüyorum. Sil baştan başlamak istiyorum," diyor. "Sana bir daha asla yalan söylemek istemiyorum. Birbirimize güvenmemizi, her konuda gerçek birer partner olmamızı istiyorum. Artık yanlış anlama yok. Sır yok. Hemen, şimdi burada yeniden başlayalım istiyorum."

Başımla onaylarken yüzünü daha net göreyim diye geri çekiliyorum. İçim bin bir çeşit duyguyla dolup taşıyor. "Ben de istiyorum. Hem de çok istiyorum."

"Ella," diyor bu defa daha tok bir sesle. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum."

Kalbim duruyor.

Düşüncelerim beynimde fırıl fırıl gibi dönerken tereddütle yüzüne kilitleniyorum. Yanağına dokunuyorum, gözlerini kaçırarak titrek bir nefes alıyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldıyorum.

"Seni seviyorum Ella. Seni o kadar çok sevi..."

"*Vay anasını.* Üsse kadar sabredemediniz değil mi? İnsan gözlerime acır bari."

Kenji'nin sesi düşüncelerimi bir anda kafamın içinden çekip alıyor. Büyük bir hızla dönerek Aaron'un üzerinden palas pandıras kalkıyorum.

Aaron ise bembeyaz kesiliyor.

Kenji ona bir uçak yastığı atıyor. "Rica ederim."

Aaron tek kelime etmeden yastığı bir kenara fırlatırken Kenji'ye gözlerinden ateş saçarak bakıyor. Hem öfkeli hem neye uğradığını şaşırmış görünüyor, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koyuyor, ellerinin ayasını da gözlerine bastırıyor.

"Sen bana gönderilmiş bir belasın Kishimoto."

"E *rica ederim* dedik ya."

Aaron derin bir of çekiyor. "Şu an o boynunu kırmak için neler vermezdim bir bilsen."

"Ağır ol... *Senin* için neler yaptım bir bilsen," diyor Kenji gözlerini kısarak. "O yüzden bir kere daha söyleyeyim. *Rica ederim.*"

"Yardımını isteyen olmadı," diyor Aaron.

Kenji kollarını göğsünde kavuşturuyor. Sonra da aptala anlatır gibi her bir kelimesinin üstüne basa basa konuşuyor. "Bence şu an pek sağlıklı düşünemiyorsun."

"Aksine, hiç olmadığı kadar sağlıklı düşünüyorum."

"Madem öyle sence bu, iyi bir fikir mi?" diyor Kenji başını iki yana sallayarak. "Burada? Şimdi?"

Aaron'un çenesi kasılıyor. İsyan etti edecek bir hali var.

"Dostum şu an, o an değil."

"Öyle mi? Sen ne ara bu konuda uzman kesildin acaba?"

Afallamış bir şekilde ikisi arasında mekik dokuyorum.

"Neler oluyor? Ne diyorsunuz yahu?"

"Hiç", diyorlar aynı anda.

"Hımm peki." Şaşkın şaşkın onlara bakmayı sürdürüyorum, tam bir soru daha soracakken Kenji aniden

"Kim yemek yemek istiyor?" diye soruyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yemek mi var?"

"İğrenç bir şey ama Nazeera'yla buraya gelirken yanımızda piknik sepeti getirdik."

"Ben bu gizemli sepetten bir şeyler yiyebilirim gibi geliyor," diyorum sonra da göz ucuyla Aaron'a bakıyorum. "Aç mısın?"

Aaron ağzını açmıyor. Gözlerini yere dikmiş bir halde duruyor. Eline dokununca sonunda iç geçiriyor. "Aç değilim," diyor.

"Böyle bir olasılık yok," diye çıkışıyor Kenji. "O sahte hapishaneden çıktığından beri bir halt yemediğinden adım gibi eminim."

Aaron yüzünü ekşitiyor. "*Sahte* hapishane falan değildi. Gayet de gerçekti. Haftalarca zehirlediler beni."

"Ne?" diyorum gözlerim fal taşı gibi açılarak. "Bana hiç..."

Kenji yerinden kımıldamadan bir el hareketiyle sözümü kesiyor. "Sana yemek verdiler, su verdiler, kıyafetlerinin üstünde kalmasına izin verdiler değil mi?"

"Evet de..."

Omuzlarını silkiyor. "Bana ufak bir tatile çıkmışsın gibi geldi doğrusu."

Aaron derin bir nefes alıyor. Elini yüzünde gezdirirken hem bitkin hem kızgın görünüyor.

Hiç hoşuma gitmiyor.

"Bana baksana, ne demeye onun üstüne bu kadar gidiyorsun ki?" diyorum Kenji'ye kaşlarımı çatarak. "Nazeera'yla ikisi gelene kadar onun ne kadar harika olduğunu söyleyip duruyordun ve..."

Kenji alçak sesle küfrü basıyor. "Tanrım J." Bana pis pis bakıyor. "Sana o sohbetimizi sesli olarak dile getirme konusunda ne dedim ben?"

Aaron doğrulurken gözlerindeki bıkkınlık yerini şaşkınlığa bırakıyor. "Ona harika olduğumu mu söyledin?" diyor bir elini dalga geçercesine göğsüne bastırarak. "Ne kadar da tatlısın."

"Ona *senin* harika olduğunu söylemedim."

Aaron başını yana eğiyor. "Tam olarak ne söyledin peki?"

Kenji arkasını dönüyor. Hiçbir şey demiyor.

Aaron'a dönüp dedikodu yapar misali "Ne giysen yakıştığını, her konuda iyi olduğunu söyledi," diye fısıldıyorum.

Aaron daha da kocaman gülümsüyor.

Kendisinin, gamzelerini görebileceğim kadar gülümsediği pek görülür türden bir eylem değildir ama güldü mü de tam güler. Yüzü değişir. Gözleri ışıldar. Yanakları pembeleşir. Bir anda o kadar tatlı oluyor ki... *Sevimli.*

Nefesim kesiliyor.

Ne var ki bana bakmıyor, Kenji'ye bakıyor, o gülen gözleriyle "Bana onun ciddi olmadığını söyle lütfen," diyor.

Kenji ikimize de orta parmağını gösteriyor.

Aaron kahkahalara boğuluyor. Sonra eğilerek

"Cidden ne giysem yakışıyor mu?" diye soruyor.

"Kapa çeneni göt herif."

Aaron yine basıyor kahkahayı.

"Bensiz eğlenmek yok," diye bağırıyor Nazeera kokpitten. "Şu şeyi otomatik pilota alana kadar şaka falan yapmayın."

Nazeera'nın bu söylediği beni kendime getiriyor. "Uçakların otomatik pilotu mu var?"

"Ee..." Kenji başını kaşıyor. "Bilmiyorum desem?"

O esnada Nazeera elini kolunu sallaya sallaya uzun, güzel ve son derece kayıtsız bir şekilde yanımıza geliyor ve içime o anda inceden bir panik dalgası yayılıyor.

"Bir dakika, bir dakika... E uçağı kimse uçurmuyor," diyorum. "Birinin uçağı kullanması gerekmiyor mu?"

Sorun yok dercesine elini sallıyor. "Merak etme. Bu şeyler artık otomatik. Koordinatları girip her şeyin düzgün çalıştığını takip etmekten başka yapmam gereken bir şey yok."

"İyi de..."

"Her şey yolunda," diyor bana sert bir bakış atarak. "Bir sorunumuz yok. Ama birinin bana neler olduğunu anlatması lazım."

"Bir sıkıntı olmadığına emin misin?" diye bir kere daha soruyorum sessizce.

Bu defa gözlerinden ateş saçıyor.

İç geçiriyorum. "Peki madem öyle, Kenji Aaron'un giyim tarzına hayran olduğunu belirtiyordu, o kadar."

Nazeera Kenji'ye dönüyor. Tek kaşını kaldırıyor.

Kenji öfkeyle başını iki yana sallıyor. "Ben öyle bir... Off J içinde bir gram vefa yok."

"Hiç de bile," diyorum birazcık kırılarak. "Ama sizin böyle kavga etmeniz beni geriyor. Sadece içten içe, Aaron

senin onu önemsediğini bilsin istiyorum. İkinizi de çok seviyorum ve arkadaş olmanızı..."

"Dur bakalım," diye ekşitiyor Aaron yüzünü. "Ne demek ikimizi de seviyorsun?"

Gözlerim şaşkın şaşkın ikisi arasında mekik dokuyor. "İkinizi de önemsiyorum demek istiyorum. İkinizi de seviyorum."

"Tamam ama ikimizi de *o anlamda* sevmiyorsun," diyor Aaron tereddütle. "Lafın gelişi öyle söyledin değil mi?"

Bu defa ben çatıyorum kaşlarımı. "Kenji benim en iyi arkadaşım. Onu kardeşim gibi seviyorum."

"İyi de..."

"Ben de seni seviyorum prenses," diyor Kenji gereğinden yüksek bir sesle. "Bu söylediklerini de çok takdir ettim."

Aaron büyük olasılıkla *"Su katılmamış salak,"* gibi bir şey mırıldanıyor.

"Sen bana ne dedin ne dedin?" diyor Kenji kocaman açılan gözlerle. "Ben sana nasıl su katıldığını..."

Nazeera sakinleştirmek için elini Kenji'nin koluna koyunca Kenji irkiliyor. Gözlerini kırpıştırarak ona bakıyor.

"Daha beş saat yolumuz var," diyor Nazeera nazik ama kararlı bir ses tonuyla. "O yüzden bu sohbeti sonlandıralım diyorum. Bence Warner'la senin birbirinizin arkadaşlığından gizliden gizliye hoşlandığınız aşikâr, aksini iddia etmenin bir âlemi yok."

Kenji'nin beti benzi atıyor.

"Bu plan size de uygun mudur?" Hepimize bakıyor. "Aynı takımda mıyız?"

"Evet," diyorum hevesle. "Uygundur. Kabul ediyorum."

Aaron da "Tamam," diyor.

"Şahane," diyor Nazeera. "Kenji sen?"

Kenji başını yukarı aşağı sallayıp kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor.

"Süper. Şimdi plan şöyle," diyor hızlıca. "Yemeğimizi yiyoruz sonra biraz uyumaya çalışıyoruz. İndiğimizde yapacağımız tonla işimiz var, dinç olsak iyi olur." Hepimize vakumlu bir torba fırlatıyor. "Yemeğiniz. Öndeki dolapta da su şişeleri var. Kenji'yle biz ilk nöbeti alıyoruz..."

"Hayatta olmaz," diyor Kenji kollarını kavuşturarak. "Yirmi dört saattir ayaktasın. İlk nöbeti ben tutarım."

"İyi de..."

"Hatta ilk nöbeti Warner'la ben tutalım," diyor ona ağzını açtırmadan. Warner'a bir bakış atıyor. "Tutarız değil mi?"

"Elbette," diyor Aaron. Anında ayağa fırlıyor. "Seve seve."

"Harika," diyor Kenji.

Nazeera tam esneyecekken kendini tutuyor, dolaptan birkaç tane ince battaniye ve yastık çıkarıyor. "Tamamdır o zaman. Bizi bir iki saate uyandırırsınız olur mu?"

Kenji tek kaşını kaldırarak ona bakıyor. "Hı hı tabii."

"Ciddiyim bak."

"Tamam, anladık." Kenji ona alaycı bir selam veriyor, Aaron da bana gülümseyerek bir bakış atıyor sonra ikisi beraber kokpite geçiyorlar.

Kenji kapıyı kapatıyor.

Aralarında ne haltlar dönüyor diye kapalı kapıya bakakalmışken Nazeera

"Vay be ikinizin arası epey hararetliymiş, hiç bilmiyordum."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. "Kimin? Aaron'la benim mi?"

"Hayır," diyor tebessümle. "Seninle Kenji'nin."

"Ha." Kaşlarım çatılıyor. "Öyle olduğumuzu sanmıyorum."

Bana tuhaf bir bakış atıyor.

"Ciddiyim," diyorum. "Bence gayet normal bir arkadaşlığımız var."

Bana cevap vermek yerine "Siz ikiniz hiç..." diyor elini havada sallayarak, "çıktınız mı?"

"Ne?" Gözlerim irileşiyor. Vücudumu hain bir ateş basıyor. "*Hayır.*"

"Hiç mi?" Gülüşü şimdi biraz duruluyor.

"Hiç. Yemin ederim. Çıkacak gibi bile olmadık."

"Pekâlâ." Omuzlarını silkiyor.

"Yani kesinlikle kötü biri olduğu için değil," diyorum alelacele. "Kenji harika biridir. Onunla beraber olacak doğru kişi çok şanslı doğrusu."

Nazeera gülüyor.

Elindeki battaniye ve yastıklarla birkaç sıra ilerliyor ve koltukları yatırmaya başlıyor. Onu izlemeye koyuluyorum. Ne yaptığını bilen zarif hareketleri var, gözlerindeyse her daim zekice bir pırıltı. Acaba ne düşünüyor, kafasında neler planlıyor diye merak etmeden edemiyorum. Neden burada diye.

Bir anda iç geçiriyor. "Beni hâlâ hatırlamıyor musun?" diyor yüzüme bakmadan.

Ne oluyor diye kaşlarımı kaldırıyorum. "Hatırlıyorum elbette," diyorum sakince.

Başını yukarı aşağı sallıyor. "Biraz sohbet ederiz diye

bekliyordum," diyor ve oturup yanındaki koltuğa pat pat vurarak beni yanına çağırıyor.

Ben de gidiyorum.

Hiçbir şey demeden elime birkaç yastık ve battaniye tutuşturuyor. Yerimize yerleştiğimizde bana verdiği vakumlu "yiyecek" paketine kuşkulu gözlerle bakıyorum ve...

"Peki sen beni hatırlıyor musun?"

Nazeera vakumlu paketi açıyor. İçindekilere şöyle bir göz atıyor. "Beni sana Emmaline yönlendirdi," diyor sessizce. "Anıları. Mesajları. Her şeyi o yaptı."

"Biliyorum. Bizi bir araya getirmeye çalışıyor. Birleşmemizi istiyor."

Nazeera paketin içindekileri eline döküp aralarından kurutulmuş meyveleri seçiyor. Göz ucuyla bana bakıyor. Kaybolduğunda beş yaşındaydın. Emmaline de altı. Ben senden altı ay büyüğüm, Emmaline'den altı ay küçük."

Başımı sallıyorum. "Üçümüz eskiden çok iyi arkadaştık."

Nazeera başını çeviriyor, üzgün görünüyor. "Emmaline'i çok severdim. Ayrılmaz ikiliydik. Her şeyi beraber yapardık." Omuzlarını silkiyor ama yüzünden acı dolu bir ifade geçiyor. "Elimizdeki tek şey buydu. Ve görüp görebileceğimiz her şeyimizi bizden çaldılar."

İki meyve parçası alıp ağzına atıyor. Düşünceli düşünceli çiğneyişini seyrederken devam etmesini bekliyorum.

Ancak saniyeler geçip de hiçbir şey söylemeyince sessizliği bir şeyle doldurmam gerektiğini düşünüyorum. "Görünüşe göre uyuyacağımız yok."

Bu söylediğim onu gülümsetiyor ama hâlâ yüzüme bakmıyor.

Nihayet "İşin en berbat kısmını Warner'la senin yaşadığını biliyorum. Ama kendini daha iyi hissettirecekse olayın başında bizim de tüm anılarımızı sildiler," diyor.

"Biliyorum. Emmaline söyledi."

Başını sallıyor. "Sizi hatırlamamızı istemediler. Pek çok şeyi hatırlamamızı istemediler. Emmaline sana hepimize nasıl ulaştığını söyledi mi? Sana, bana, Warner'a, ağabeyime... Tüm çocuklara."

"Biraz anlattı evet. Diğerleriyle konuştun mu hiç?"

Nazeera başıyla onaylıyor. O sırada ağzına bir meyve parçası daha atıyor.

"Ee?"

Başını yana eğiyor. "Göreceğiz bakalım."

Gözlerim irileşiyor. "Ne demek göreceğiz bakalım?"

"İndiğimizde öğreneceğiz demek, hepsi bu."

"Peki... Nasıl anladın?" diyorum yüzümü hafiften buruşturarak. "Yani kafanda bir tek Emmaline'le benim küçüklük anılarım varken hepsini bugünle nasıl bağladın? Benim çocukluğumuzdaki Ella olduğumu nasıl anladın?"

"Aslında seni üsteki ilk akşam, yemekte görene dek yüzde yüz emin değildim."

"Görünce mi tanıdın beni? Beş yaşımdaki halimden sonra?"

"Hayır," diyor ve başıyla sağ elimi gösteriyor. "Bileğindeki yaradan."

"Bundan mı?" Elimi kaldırıyorum. Evie'nin derimi nasıl onardığını hatırlayınca yüzüm asılıyor. Eskiden vücudumun her yanı yara izleriyle doluydu, en fenası da ellerimdeki yaralardı. Beni evlat edinen annem bir keresinde elimi ateşe tutmuştu. Kilitli tutulduğum zamanlarda ben

de kendime çok zarar vermiştim; bir dolu yanık, yarım yamalak iyileşmiş bir dolu yara. Başımı iki yana sallayarak Nazeera'ya bakıyorum "Elimde akıl hastanesi zamanından kalma yaralarım vardı. Evie hepsini yok etti."

Nazeera elimi alıp avucumu açıyor. Parmağıyla bileğimden koluma doğru bir hat çiziyor. "Buradaki yarayı hatırlıyor musun?"

"Evet." Kaşlarımı kaldırıp açıklamasını bekliyorum.

"Babamın büyük bir kılıç koleksiyonu vardı," diyor elimi indirirken. "Muhteşem bıçakları... Süslü püslü, varaklı, el yapımı, antika bıçaklar. Neyse." Bileğimdeki görünmez bir yaraya dokunuyor. "Bunu sana ben yapmıştım. Babamın kılıç odasına girmiştim, şöyle karşılıklı geçip biraz antrenman yapmak eğlenceli olur demiştim. Ama seni çok pis kesmiştim, annem de beni çok fena dövmüştü." Gülüyor. "Asla unutmayacağım."

Ona ve eskiden yaranın olduğu yere kaşlarımı çatarak bakıyorum. "*Beş* yaşımızdayken arkadaştık dememiş miydin?"

Başını evet anlamında sallıyor.

"Beş yaşımızdayken gerçek kılıçlarla oynamanın eğlenceli olacağını mı düşünmüştün?"

Kahkaha atıyor. "Ben hiç *normal* bir çocukluk yaşadığımızı söylemedim. Hayatlarımız mahvolmuş durumdaydı," diyor ve yine gülüyor. "Aileme asla güvenmezdim. Burunlarına dek boka battıklarını baştan beri biliyordum, sürekli daha fazla bilgi edinmeye çalıştım. Yıllarca Babamın elektronik dosyalarını hack'lemeye çalıştım. Uzunca bir süre sadece bazı temel bilgilere ulaşmakla kaldım. Akıl hastanelerini öğrendim. Doğal olmayanları."

"Bu yüzden yeteneklerini onlardan sakladın," diyorum nihayet olayı kavrayarak.

Başıyla onaylıyor. "Gelgelelim çok daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Büyük bir şeyin yüzeyini tırmaladığımın farkındaydım. Ama babamın hesabındaki güvenlik seviyesi gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Anca ilk birkaç katmanı aşmayı başarabilmiştim, Emmaline'in ve senin varlığından da orada haberdar oldum, sizden çaldıkları tüm anıların gün ve saatleri. Hepsi de yakın yıllar ve aylardandı."

Kalakalıyorum.

Nazeera bana anlayışla bakıyor. "Dosyalarınızda bir kız kardeşten söz eden kısa notlar vardı ama öyle eller tutulur bir şey değil, ikinizin de güçlü olduğunu, ebeveynleriniz tarafından davaya bağışlandığınızı belirten bir yazı. Ama bilinmeyen kız kardeşle ilgili herhangi bir şey bulamayınca onun dosyalarının korunduğunu düşündüm. Son birkaç yılımı babamın hesabının derinliklerine inmeye çalışmakla geçirdim ama başaramadım. Ben de bir süreliğine oluruna bıraktım."

Ağzına bir kurutulmuş meyve parçası daha atıyor.

"Sen Anderson'ı az kalsın öldürdükten sonra babam *keçileri* kaçırmaya başlayınca şüphelendim. *Juliette Ferrars* diye yırtınıp durduğu kişinin önemli biri olup olmadığını merak etmeye başladım." Göz ucuyla beni süzüyor. "Öyle sıradan bir *Doğal Olmayan* olamayacağını biliyordum. İçten içe biliyordum işte. Babam küplere bindi. Ben de hack işine yeniden başladım."

"Vay canına," diyorum.

"Aynen," diyor başını yukarı aşağı sallayarak. "Değil mi? Her neyse uzun lafın kısası birkaç yıldır bu saçmalığı

ortaya çıkarmaya çalışıyordum ve şu an Emmaline kafamın içinde, nihayet olayları çözmeye yaklaştım."

Ona şöyle bir bakıyorum.

"Hâlâ bilmediğim tek şey Emmaline'in *neden* kilit altında olduğu. Ona ne yapıyorlar bilmiyorum. Neden bu kadar gizli kapaklı olduğunu da anlamıyorum."

"Ben biliyorum," diye fısıldıyorum.

Başını zınk diye kaldırıyor. Kocaman açtığı gözleriyle bana bakıyor. "Hemen sadede gelelim Ella."

Gülüyorum gülmesine ama dışarı hüzünlü bir ses çıkıyor.

WARNER

Yerimize oturur oturmaz Kenji bana dönüyor. "Bana ne haltlar karıştırdığını anlatmak ister miydin acaba?"

"Hayır."

Gözlerini deviriyor. Yemek paketini açıyor ve içinde ne var ne yok bakmadan doğruca ağzına dikiyor. Gözlerini kapatarak çiğnerken ufak mutluluk sesleri çıkarıyor.

Kusmamak için kendimi zapt etmeyi başarıyorum.

"Mağara adamı gibi yemek yiyorsun," demekten alamıyorum.

"Hiç de bile," diye çıkışıyor. Aradan birkaç saniye geçmeden "Öyle mi yiyorum cidden?" diye soruyor.

Onun duyduğu utancı hissedince tereddüt ediyorum. Nefret ettiğim onca duygunun arasında en fenası başkası adına utanma. Mideme yumruk yemiş gibi oluyorum. İçimi dışarı çıkarasım geliyor.

Yelkenleri indirmemin açık ara en kolay yolu bu.

"Hayır," diyorum. "Mağara adamı gibi yemiyorsun. Haksızlık ettim."

Kenji bana bir bakış atıyor. Gözleri umutla dolu.

"Sadece senin kadar şevkle yemek yiyen birini görmedim o kadar."

Kenji bir kaşını kaldırıyor. "Konu şevk değil. Açım."

Elimdeki paketi dikkatlice açıyorum. Avucuma birkaç meyve parçası döküyorum.

Kurumuş kurtlara benziyor.

Meyveleri geri pakete koyup ellerimi silkeleyerek paketi Kenji'ye uzatıyorum.

"Emin misin?" diyor da paketi çoktan elimden alıyor bile.

Başımı yukarı aşağı sallıyorum.

Teşekkür ediyor.

İkimiz de bir süre konuşmuyoruz.

"Ee," diyor Kenji sonunda ağzı hâlâ doluyken. "Az önce resmen evlenme teklif edecektin. Vay be."

Uzunca bir nefes alıyorum. "Böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin?"

"Sağır değilim herhalde."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Burası çok yankı yapıyor," diyor.

"Hiç de yankı yapmıyor."

"Konuyu değiştirmeyelim," diyor biraz daha meyve çıkarırken. "Evlenme teklif edecektin, konu bu. İnkâr edebilir misin?"

Başımı başka yöne çevirip elimi boynumun kenarında gezdirerek ağrıyan kaslarıma masaj yapıyorum. "İnkâr etmiyorum."

"Madem öyle tebrikler. Ve evet düğünde seve seve sağdıcın olurum."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. "O son söylediğin kısımla ilgilenmiyorum da... Neden tebrik ediyorsun? Bu fikre ölesiye karşısın sanıyordum."

Kenji yüzünü buruşturuyor. "Ne? Ben fikre karşı falan değilim."

"O zaman neden bu kadar kızgınsın?"

"Teklifi *burada* yaparak aptallık ettiğinden. Hemen şimdi yaparak. Pişman olacağın bir şey yapmanı istemedim."

"Anlamıyorum. Neden şimdi evlilik teklif etmekten pişman olayım? Gayet iyi bir zaman gibi geldi."

Kenji gülüyor ama her nasılsa ağzını kapalı tutmayı beceriyor. Bir lokma daha yuttuktan sonra "Meselâ, nasıl desem, gül falan almak istemez miydin? Hani bir mum yakmak vesaire? Belki bir kutu çikolata ya da ne bileyim öylesi nanelerden bir şey almak? Ya da, hımm, şey, bilmem ki... Belki de önce bir *yüzük* almak istersin ha?"

"Anlamadım."

"Yapma dostum ya... Hiç mi film izlemedin?"

"Hayır."

Kenji bana şaşkınlıktan dili tutulmuş bir şekilde bakıyor. "Kafa buluyorsun," diyor. "Lütfen bana benimle kafa bulduğunu söyle."

Sinirim tepeme çıkıyor. "Küçükken film seyretmeme izin verilmezdi, hiç öyle bir alışkanlığım olmadı. Yeniden Kuruluş yönetimi ele geçirdikten sonra da öyle şeyler zaten yasadışı oldu. Hem o kadar uzun zaman karanlıkta kaskatı oturmayı sevmem. Sinemanın duygusal sömürüsünden de hoşlanmam."

Kenji dehşetengiz bir şeye bakıyormuş gibi gözlerini kocaman açıp elleriyle yüzünü ovuşturuyor. "Olamaz böyle bir şey. Dalga geçiyor olmalısın."

"Neden dalga geçeyim? Ayrıca bunu neden bu kadar tuhaf buldun onu da anlamıyorum. Ben evde eğitim gördüm. Babam çok..."

"Seninle ilgili aklıma yatmayan bir dolu şey var," diyor Kenji afallamış bir halde arkamdaki duvara bakarak. "Yani seninle ilgili her şey bana bir garip geliyor anlatabiliyor muyum?"

"Hayır," diyorum sertçe. "Anlatamıyorsun. Bence garip falan değilim."

"Şimdi taşlar yerine oturuyor." Başını iki yana sallıyor. "Tüm taşlar yerine cuk diye oturuyor. Vay be. Kimin aklına gelirdi..."

"*Hangi taşlar* yerine oturuyor?"

Kenji beni duymazdan geliyor. "Baksana, daha önce hiç yapmadığın başka bir şey var mı böyle? Yani... ne bileyim, hiç yüzdün mü? Doğum günü pastası mumu üfledin mi meselâ?"

"Herhalde yüzdüm," diyorum öfkeyle. "Yüzmek benim eğitimimin önemli bir parçasıydı. Ama hiç..." Hafifçe öksürerek boğazımı temizliyorum. "Hayır hiç pasta üflemedim. Zaten saçma bir fikir. Öyle yok yere mum üflüyorsun."

"Hayret bir şey."

"*Senin derdin ne ki?*"

"Hey," diyor Kenji aniden. "Bruce Lee'nin kim olduğunu biliyor musun?"

Duraksıyorum.

Sesinde meydan okur bir hava var ama Kenji pek fazla duygusal ipucular vermediğinden sorunun önemini kestiremiyorum. En nihayetinde "Bruce Lee bir oyuncu. Bununla birlikte zamanımızın en büyük dövüş sanatı ustalarından biri olarak görülüyor. Biçim ve örüntülerden kaçınan bir tür Çin kungfusu olan *Jeet Kune Do* adlı dövüş sanatını geliştirmiştir. Çince adı Lee Jun-fan'dır."

"Hay ben seni..." diyor Kenji. Arkasına yaslanıp bana yaratıkmışım gibi bakıyor. "İtiraf ediyorum, beklemiyordum bunu."

"Bruce Lee'nin konuyla ne ilgisi var ki?"

"Öncelikle şunu söyleyeyim," diyor işaret parmağını kaldırarak. "Bruce Lee'nin her şeyle ilgisi vardır. İkinci olarak ise sen bu işi böyle yapabiliyor musun cidden?" Parmağını başımın yanında şıklatıyor. "Her boku böyle pat diye hatırlıyor musun? Rastgele olayları?"

"Bunlar rastgele olaylar değil ki. Bunlar bilgi. Dünyamız, dünyamızın korkuları, tarihi, cazibeleri, zevkleriyle ilgili bilgi. Böyle şeyleri bilmek benim işim."

"Buna rağmen tek bir film izlemedin öyle mi?"

"Gerek olmadı. Önemli ya da fark yaratan filmleri bilecek kadar pop kültürüne hâkimim."

Kenji başını iki yana sallayarak bana korkuyla karışık bir hayretle bakıyor. "Ama *en iyi* filmler hakkında gram fikrin yok. İyi işleri görmüşlüğün yok. Hatta adlarını bile duymamışsındır kesin."

"Sen bir söyle de bakalım."

"*Şaşkın Dedektif*'i duydun mu örneğin?"*

Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Filmin adı mı bu?"

* İng. *Blue Streak*. Amerikan yapımı komedi aksiyon filmi. (ç.n.)

"*Romeo Ölmeli? Çılgın İkili? Bitirim İkili? Bitirim İkili 2? Bitirim İkili 3?* Gerçi *Bitirim İkili 3* o kadar iyi değildi. *Karmakarışık?*"**

"Şu sonuncu, Alman masalı *Rapunzel*'den esinlenerek yapılan çok uzun saçlı bir kızla ilgili çizgi filmdi galiba."

Kenji inme inmiş gibi kalakalıyor. "*Çizgi film* mi?" diye parlıyor. "*Karmakarışık* bir *çizgi film* değildir. *Karmakarışık* tüm zamanların en harika filmlerindendir. Özgürlük ve gerçek aşk için verilen mücadeledir."

"Tamam, yeter lütfen," diyorum yorgun elimle yüzümü ovuşturarak. "Boş zamanlarında seyrettiğin çizgi filmler umurumda değil. Şu an sadece neden bugün hata yaptığımdan bu denli emin olduğunu öğrenmek istiyorum."

Kenji öyle derin of çekiyor ki omuzları düşüyor. Koltuğuna çöküyor. "*Siyah Giyen Adamlar*'ı nasıl seyretmemiş olabilirsin aklım almıyor. Keza *Kurtuluş Günü*'nü***." Parlayan gözleriyle bana bakıyor. "Of var ya, *Kurtuluş Günü*'nü çok severdin bence. Will Smith uzaylının suratının ortasına bir geçiriyor, off. Çok iyi film."

Boş boş suratına bakıyorum.

"Eskiden babamla sürekli film seyrederdik," diyor. "Babam film seyretmeyi çok severdi." Kenji durup kısa bir an acısını yâd ediyor, o sırada içimde şiddetli, çaresiz bir dalga kabarıyor.

"Başın sağ olsun," diyorum sessizce.

"Sağ ol," diyor elini yüzünde dolaştırarak. Gözlerini ovuştururken iç geçiriyor. "Her neyse, canın nasıl istiyorsa öyle yap. Ben sadece dizinin üstüne çökmeden önce

** İng. Amerikan yapımı *Romeo Must Die, Bad Boys, Rush Hour, Tangled* adlı filmler. (ç.n.)
*** İng. Amerikan yapımı *Men in Black, Independence Day* adlı filmler. (ç.n.)

ona yüzük falan bir şey alman gerektiğini düşünmüştüm hepsi bu."

"Dizimin üstüne çökmeyi planlamıyordum."

"Ne?" Yüzünü ekşitiyor. "O nedenmiş?"

"E çok mantıksız."

Kenji kahkahayı basıyor. Gözlerini deviriyor. "Bak, sen bana güven ve gidip önce bir yüzük al. Ona bu konuyu düşündüğünü göster. Hani enine boyuna bir düşündüğünü..."

"İyi de düşündüm ben."

"Ne kadar düşündün? Beş saniye mi? Yoksa hücrende zehirlenirken evlilik teklif etmeyi mi planlıyordun?" Kenji gülüyor. "Dostum iki hafta ayrı kaldıktan sonra onu bugün, ilk defa, iki saat kadar falan önce gördün ve evlenme teklif etmenin çok mantıklı, akla yatkın bir hareket olduğuna kanaat getirdin, öyle mi?" Başını sağa sola sallıyor. "Sen biraz soluklan. Düşün taşın. Plan yap."

Bir anda onun bu tepkisi mantıklı gelmeye başlıyor.

"Evet diyeceğini düşünmüyorsun." Şok uğramış bir vaziyette arkama yaslanıyorum. Duvara bakıyorum. "Beni reddedeceğini düşünüyorsun."

"Ne? Öyle bir şey demedim."

"Ama öyle düşünüyorsun değil mi?

"Bak," diyor derin bir nefes alırken. "Onun ne diyeceğini bilmiyorum. Cidden bilmiyorum. Seni sevdiği gün gibi ortada, yani kendini Kuzey Amerika'nın başkomutanı ilan etmeye hazır olduğuna göre büyük olasılıkla böylesi büyük bir şeyle de baş etmeye hazırdır ama..." Gözlerini çevirip çenesini sıvazlıyor. "Sen yine bir dakika kadar bir düşün derim."

Gözlerimi ona dikip bakıyorum. Söylediklerini düşünüyorum.

En sonunda da "Ona bir yüzük al diyorsun yani."

Kenji yere doğru gülümsüyor. Kahkahasını zor bastırıyor gibi. "Ee. Evet. Öyle."

"Ben mücevher olayından pek anlamam yalnız."

Başını kaldırıyor, gözleri muzip bir ifadeyle ışıldıyor. "Merak etme sen. O kalın kafanın içindeki dosyalarda bir yerde konuyla ilgili tonla bilgi vardır kesin."

"İyi de..."

Uçak aniden, beklenmedik bir şekilde sarsılıyor, koltuğumda geriye savruluyorum. Kenji'yle uzunca bir saniye bakışıyoruz, temkin yerini korkuya bırakıyor, korku yavaşça paniğe dönüşüyor.

Derken uçak yeniden sarsılıyor. Bu defa daha şiddetli.

Ardından bir kere daha.

"Türbülans değil bu," diyorum.

Kenji kalayı basıp ayağa fırlıyor. Bir iki saniye gösterge panelini inceliyor sonra başını ellerinin arasına mengene gibi sıkıştırıyor. "Rakamları okuyamıyorum," diyor. "Bu lanet sayıları nasıl okuyacağımı bilmiyorum..."

Tam kokpit kapısını açacakken Nazeera koşuyor. Hızla yanımdan geçip göstergelere bakıyor ve dehşetle geri çekiliyor. "Motorlarımızdan biri gitmiş," diyor, sözcükler ağzından fısıltı gibi çıkıyor. "Siktir. Biri havadan bizi vuruyor."

"Ne? Nasıl an?.."

Ama tartışacak zaman yok. Nazeera'yla durumu nasıl düzelteceğimize bakalım derken uçak bir kere daha sarsılıyor ve bu defa baş üstü kapaklardan oksijen maskeleri

çıkıyor. Alarmlar çalıyor. Işıklar yanıp sönüyor, durmaksızın devam eden biplemeler bize sistemin çöktüğünü haber veriyor.

"Uçağı indirmeye çalışmalıyız," diyor Nazeera. "Durumu anlayıp... Hay sıçayım," diyor. Ağzını bir eliyle kapatıyor. "Diğer motoru da kaybettik."

"Ne yani gökten aşağı öylece düşüyor muyuz?" Bu defa Kenji konuşuyor.

"Uçağı indiremeyiz," diyorum, kalbim deliler gibi çarparken soğukkanlılığımı korumaya gayret ediyorum. "İki motoru da kaybetmişken olmaz. Bizi vurmaya devam ederlerken olmaz."

"E ne yapacağız peki?" diyor.

Ella kapının eşiğinden araya giriyor. "Atlamak zorundayız."

~~JULIETTE~~
ELLA

"*Ne?*"

Üçü birden bana dönüyor.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" diyor Kenji.

"Aşkım bu pek de iyi bir fikir değil... Uçakta paraşütümüz yok, paraşüt olmadan da..."

"Yo, çok haklı," diyor Nazeera. Gözlerime bakıyor. Aklımdan geçeni anlamış olmalı.

"İşe yarar bence," diyorum. "Sence de öyle değil mi?"

"Açıkçası bilemiyorum. Ama kesinlikle denemeye değer. Tek şansımız bu olabilir."

Kenji olduğumuz yeri arşınlamaya başlıyor. "Pekâlâ, haydi biri ne halt döndüğünü bana da anlatsın."

Aaron'un beti benzi atıyor. "Aşkım," diyor yeniden. "Bak..."

"Nazeera uçabiliyor," diye açıklıyorum. "Hepimiz bir diğerimizi koruyacak bir yol bulursak o, gücünü bizim için kullanır, sen gücünü onun gücünü desteklemek için

kullanırsın çünkü hepimizin ağırlığı söz konusuyken gücünüzü bu şekilde kullanırsanız yere yavaşça inmek için ufak bir şansımız olabilir."

Nazeera yeniden göstergelere bakıyor. "Yerden sekiz bin fit yukarıdayız ve hızla alçalıyoruz. Yapacaksak hemen yapmalıyız, uçak henüz nispeten stabil durumdayken."

"Bir dakika... Neredeyiz biz şu an?" diyor Kenji. "Nereye ineceğiz?"

"Bilmiyorum," diyor Nazeera. "Ama görünüşe göre 200., 32. ve 278. Mıntıkalar arasında bir yerdeyiz." Warner'a bakıyor. "Bu bölgede arkadaşların var mı?"

Warner ona ters ters bakıyor. "Benim hiçbir yerde arkadaşım yok."

"Sıfır insan da ayrı bir yetenek tabii."

"Zamanımız daralıyor," diyorum. "Atlayacak mıyız?"

"Atlayacağız galiba. Elimizdeki tek plan bu", diyor Kenji.

"Bence gayet sağlam bir plan," diyor Warner bana tereddütlü ama cesaretlendirici bir bakış atarak. "Ama önce hepimizi birbirimize bağlamanın bir yolunu bulmalıyız. Bir tür kemer falan bulalım ki havada birbirimizi kaybetmeyelim."

"O kadar zamanımız yok," diyor Nazeera. Sakinliği yavaştan paniğe dönüşüyor. "Birbirimizi sıkı sıkı tutmamız gerek."

Kenji başıyla onaylayıp aniden uçağın kapısını açıyor. Hava büyük bir hızla kuvvetlice içeri dolarken ayaklarımızı yerden kesiyor.

Çarçabuk kollarımızı birbirimize geçiriyoruz, Naze-

era ve Aaron dış kısmımızda duruyorlar ve uğuldayan rüzgâra karşı birkaç cesaret verici bağırıştan sonra...

Atlıyoruz.

Dehşet verici bir his.

Rüzgâr bizi tüm hızıyla sertçe itiyor sonra aniden duruyoruz. Âdeta zamanda donup kalıyor gibiyiz jetin düşüşünü seyrederken olduğumuz yerde dönüyoruz. Belli ki Nazeera'yla Aaron işlerini iyi yapıyorlar. Hızla düşmüyoruz, yalnız havanın burada soğuk olmasının yanı sıra oksijen de çok az.

Aaron "Gücümü biraz azaltacağım," diye bağırıyor Nazeera'ya, Nazeera da bağırarak onaylıyor.

Ağır ağır inmeye başlıyoruz.

Dünya etrafımızda ağır çekimde gibi dönüyor. Rüzgâr sertçe ayaklarımıza vururken sakin sakin iniyoruz. Derken sanki bir anda her şey ayağımız altından çekiliyor ve hızla yere inmeye başlıyoruz.

Bir kere korkuyla bağırıyorum...

Yoksa bağıran Kenji miydi?

Ve yere otuz santimetre kala zınk diye duruyoruz. Aaron kolumu sıkınca bu tutuşuna minnettarlıkla bakıyorum.

Sonra bir anda yere düşüyoruz.

Bileğimin üstüne düşünce acıyla yüzümü buruşturuyorum ama ağırlığımı ayağımın üstüne verince çok da kötü olmadığını fark ediyorum. Arkadaşlarımın durumunu görmek için bakınıyorum ama artık çok geç, yalnız değiliz.

Çok geniş, açık bir alandayız. Burasının bir zamanlar tarım arazisi olduğu belli ama şu an kül yığınından hal-

lice bir durumda. İleride ufak bir grup insan hızla yanımıza geliyor.

Gücümü hemen açıp dövüşmeye, karşımıza artık her ne çıkacaksa yüzleşmeye hazırlanıyorum. Enerji içimde titreşiyor, kanımda kıvılcımlanıp hareket geçiyor.

Korkmuyorum.

Aaron kolunu bana sarıp beni yanına çekiyor. "Her ne olursa olsun beraberiz," diye fısıldıyor.

Sonunda sayamadığım dakikalar sonrasında yaklaşan gruptan iki kişi ayrılıyor. Ağır ağır yanımıza yürüyor.

Tüm bedenim gerilerek bir saldırıya hazırlanıyor. İnsanlar yaklaştıkça yüzlerini seçmeye başlıyorum.

İki yetişkin geliyor:

Biri kısacık saçlı uzun ince, göz alıcı bir kadın, öyle koyu tenli ki parlıyor. Işıl ışıl bir yüzle yürüyor, gülüşü her adımda büyüyor. Kadının yanındaysa gülen bir yüz daha var ama esmer teni, uzun rastalarıyla tanıdık gelen bu sima içimi aynı anda hem şok hem panik hem de umutla dolduruyor. Sersemliyorum.

Castle.

Buradaki varlığı hem iyi hem kötü olabilir. Kafama binlerce soru üşüşüyor: Burada ne yapıyor? Buraya nasıl geldi? Onu son gördüğümde hiç de benim tarafımda değildi, fikrini hepten değiştirdi mi, ne oldu?

Önce kadın konuşuyor.

"Sizi sağ salim gördüğüme sevindim," diyor. "Maalesef uçağınızı vurmaktan başka çaremiz yoktu."

"Ne? Siz mi?.."

"Castle?" Arkamdan Kenji'nin sessiz, kararsız sesi geliyor.

Castle öne doğru bir adım atarken Kenji de ona yaklaşıyor ve sarılıyorlar. Castle onu o kadar sıkı kucaklıyor ki heyecanlarını resmen olduğum yerden hissedebiliyorum. İkisi de gözle görülür bir duygusallık yaşıyor, öyle dokunaklı bir an ki korkularım yelkenleri indiriveriyor.

"Sana bir şey olmamış, iyisin," diyor Kenji. "Sandım ki..."

Grubun arasından Haider ile Afrika başkomutanının oğlu Stephan çıkıyor. Onları görünce şoka uğruyorum. Başlarıyla Nazeera'ya selam veriyorlar ve üçü bir kenara geçerek yeni bir grup oluşturuyorlar. Alçak sesle, harıl harıl bir şeyler konuşuyorlar.

Castle derin bir nefes alıyor. "Konuşacak çok konu var." Sonra bana dönüyor. "Ella, kızım Nouria'yla tanışmanı istiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Göz ucuyla Warner'a bakınca onun da en az benim kadar şaşırdığın görüyorum ama Kenji aniden sevinçle haykırıp Castle'a yeniden sarılıyor. İkisi birden kahkahalarla gülüyorlar. Kenji *yok artık, yok artık* deyip duruyor.

Nouria onlara aldırış etmeden bana gülümsüyor. "Buraya Sığınak diyoruz," diyor. "Karım ve ben buradaki direnişin liderleriyiz. Hoş geldiniz."

Kalabalıktan bir kadın daha öne çıkıyor. Ufak tefek; kısa, sarı saçlı biri. Elimi sıkıyor. "Sizinle tanışmak bir onur," diyor. "Adım Samantha."

Yan yana duran Samantha'yla Nouria'ya bakıyorum. Castle'ın mutluluğuna. Kenji'nin yüzündeki tebessüme.

Nazeera, Haider ve Stephan grubu da kenarda duruyor. İleriden daha büyük bir grup geliyor.

"O onur bizim," diyorum gülümseyerek. "Ama burada güvende miyiz? Böyle açıkta?"

Nouria başını yukarı aşağı sallıyor. "Güçlerim ışığı normal dışı şekilde kullanmamı sağlıyor. Şu an üzerimizde koruyucu bir kalkan var. Buraya doğru bakacak biri parlak bir ışık görüp gözlerini çevirmek durumunda kalır."

"Vay canına," diyor Kenji kocaman gözlerle. "Süpermiş."

"Teşekkürler," diyor Nouria. Etrafına ışık yayıyor, koyu kahve teni öylece ayakta dururken bile ışıldıyor. Nefes kesici.

"Bunlar sizin grubunuz mu?" diyor Warner ilk kez konuşarak. Nouria'nın başının üzerinden, arkadan gelen ufak topluluğa bakıyor.

Nouria başıyla onaylıyor.

"Size zarar verip vermediğimizi görmeye mi geliyorlar?"

Nouria gülümsüyor. "Asıl kimse *size* bir şey yapmasın diye buradalar," diyor. "Burada rahat olabilirsiniz. Kendinizi fazlasıyla kanıtladınız." Hemen sonrasında da "45. Mıntıka'da olanları duyduk," diye ekliyor.

"Öyle mi?" diyorum şaşkınlıkla. "Yeniden Kuruluş her şeyi yakıp yıktı sanıyordum."

Nouria başını iki yana sallıyor. "Dedikodular kontrol edilemeyecek kadar hızlı yayılıyor. Tüm kıta sizin şu son birkaç ayda yaptıklarınızla çalkalanıyor. Seninle tanışmak cidden büyük bir ayrıcalık," diyor bana ve elini uzatıyor. "Yaptıklarından çok etkilendim."

Elini tutuyorum ve bir yandan utanırken bir yandan da gururlanıyorum. "Teşekkürler," diyorum alçak sesle. "Çok naziksin."

O esnada Nouria'nın gözleri ciddileşiyor. "Sizi vurmak zorunda kaldığımız için *çok özür dilerim*," diyor. "Aklınız çıkmıştır herhalde. Ama Castle aranızdan iki kişinin uçabildiğini söyledi."

"Bir dakika bir dakika... Ne?" Kenji Castle'a bakıyor. "Bunu sen mi planladın?"

"Tek yol buydu," diyor. "Tımarhaneden kaçmayı başardığımızda," –başını minnettarlıkla Nazeera'ya sallıyor– "bizim için geriye bir tek buranın, Nouria'nın yanının kaldığını biliyordum. Ancak buraya inmeniz için sizinle telsiz bağlantısı kuramazdık, iletişimimiz engellenirdi. Sizi hava üssüne de indiremezdik, nedenleri malum. Biz de uçağınızı takip edip doğru ânı bekledik. Sizi havadan vurmak işi doğruca orduya yönlendirecekti, başka bir birimin eylemi olduğunu düşüneceklerdi. Onlar durumu kavrayana kadar buradaki varlığınıza dair her türlü kanıtı yok edeceğiz."

"Ee, bir saniye..." diyorum. "Nouria'yla sen bu işi nasıl koordine ettiniz? Birbirinizi nasıl buldunuz?" Bu cümlemin hemen ardından eklemede bulunuyorum. "Castle insanları orada terk edip gittiyseniz... Anderson hepsini öldürmez mi? Kalıp onları korumanız gerekmez miydi? Savaşmaya çalışmanız?"

"45. Mıntıka'da bulunan Omega Noktası üyelerini oradan çıkarmak zorundaydık. Siz ikinizin götürülmesinin ardından," diyor Warner'la bana başını sallayarak, "işler hepten sarpa sardı. Hepimiz tutsak alınıp hapse tıkıldık.

Haider ve Stephan ile görüşen Nazeera sayesinde buraya gelmeyi başardık. 45. Mıntıka yine o eski hapishane ortamına döndürüldü." Castle sıkıntılı bir iç geçiriyor. "Birbirimize anlatmamız gereken çok şey var. Şu son iki haftada çok şey oldu, bir çırpıda konuşmamız imkânsız. Ama şu an için şunu bilmeniz *çok önemli,* tüm bu olanlarda Nouria'nın da rolü var."

Nouria'ya bakıp başını hafiften sallıyor.

Nouria gözlerimin içine bakıp "Sahilde vurulduğun gün var ya," diyor sakince. "Hatırlıyor musun?"

"Herhalde hatırlıyorum."

Başını yukarı aşağı sallıyor. "Vurulma emrini veren bendim."

Öyle bir şok yaşıyorum ki olduğum yerde heykel gibi kalıyorum, söylediği cümle üzerime çarpıp aksediyor.

"*Ne?*" diyor Aaron öfkeyle öne çıkarak. "Castle sen *aklını* mı kaçırdın? Bizden Ella'yı öldürmesine ramak kalan bir kişinin evine mi sığınmamızı istiyorsun?" Gözü dönmüş bir halde arkasına dönüp bana bakıyor. "Bunu nasıl ya..."

"Castle?" Kenji'nin uyarırcasına bir ses tonuyla konuşuyor. "Neler oluyor?"

Ama Nouria ve Castle birbirlerine bakıyorlar, aralarında yoğun bir bakışma yaşanıyor.

Castle sonunda derin bir nefes alıyor.

"Önce bir gidip oturalım sonra konuşuruz. Uzun ve önemli bir konuşma olacak."

"Hayır şimdi konuşalım," diyor Aaron.

"Evet," diyor Kenji kızgınlıkla. "Şimdi konuşalım."

"Bu kız beni öldürmeye kalkıştı," diyorum sonunda ko-

nuşmayı becererek. "Beni nasıl buraya getirebilirsin? Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

"Uzun ve sıkıntılı bir yolculuk geçirdiniz," diyor Castle. "Biraz dinlenin istiyorum. Duş alın, bir şeyler yiyin. Sonra söz veriyorum istediğiniz cevapları alacaksınız."

"Güvende olup olmadığımızı nereden bileceğiz? Nouria'nın bizi öldürmeye çalışmayacağını nereden bileceğiz?"

"Çünkü," diyor Nouria kendinden emin bir sesle, "ne yaptıysam sana yardım etmek için yaptım."

"Aman ne kadar da mantıklı," diyor Aaron siniri tepesinde.

"Sana bir mesaj iletebilmemin tek yolu buydu," diyor Nouria gözlerini beden ayırmayarak. "Kesinlikle seni öldürmeye çalışmıyordum... Kendi savunma mekanizmanın seni ölümden koruyacağını biliyordum."

"Çok tehlikeli bir kumarmış."

"İnan bana vermesi çok zor bir karardı," diyor sakince. "Bize bedeli büyük oldu... Adamlarımızdan birini kaybettik."

Geriliyorum ama renk vermiyorum. Nazeera'nın beni kurtardığı günü hatırlıyorum, katilimi öldürdüğü günü.

"Ancak sana ulaşmak zorundaydım," diyor Nouria duygu dolu bakan koyu kahve gözleriyle. "Şüphe uyandırmadan yapabilmemin tek yolu da buydu."

Merakım şüpheciliğimi bastırıyor. Şimdilik.

"İyi de neden? Neden böyle yaptın? Neden zehirlemedin?"

Nouria beklenmedik bir şekilde gülümsüyor. "Benim gördüğümü görmen gerekiyordu." Gözlerini kapatıyor ve

daha da gülümsüyor. "Castle'ın bana söylediğine göre de işe yaradı."

"Ne işe yaradı?"

"Ella..." Duraksıyor. "Sana gerçek adınla hitap edebilir miyim?"

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırıyorum. Gözlerimi Castle'a dikiyorum. "Sen mi söyledin ona?"

"Söylemesine gerek yoktu. Buralarda olaylar çok uzun süre gizli kapaklı kalmaz," diyor Nouria. "Yeniden Kuruluş'un sizi neye inandırdığının bir önemi yok, biz mesajları birbirimize iletmenin türlü yollarını buluyoruz. Kıtadaki tüm direniş ağları da senin hakkındaki gerçeği şimdiye öğrenmiştir. Seni artık daha da çok seviyorlar."

Nutkum tutuluyor.

"Ella," diyor usulca. "Ailenin ablanı neden bu kadar süre esir tuttuğunu çözmeyi başardım. Sana şöyle söyleyeyim ki..."

"Ben zaten nedenini biliyorum," diyorum, sözcükler ağzımdan ağır ağır çıkıyor.

Konuyu henüz kimseyle konuşamadım, kimseye tek kelime edememiştim. Bu denli büyük olayı konuşacak zaman olmadı. Uzun uzun sohbet edecek vaktimiz yoktu. Ama şimdi konuşacağız gibi duruyor.

Nouria afallamış bir ifadeyle yüzüme bakıyor. "Biliyor musun?"

Başımla onaylıyorum. "Emmaline bana her şeyi anlattı."

Kalabalığa bir sessizlik çöküyor. Herkes dönüp bana bakıyor. Haider, Stephan ve Nazeera bile nihayet susup başlarını kaldırıyorlar.

"Esir tutuluyor. Bir tankın içinde yaşıyor, neredeyse sürekli olarak suyun altında. Beyin dalgaları kinetik enerjiyi elektriğe çeviren gelgit türbinlerine bağlı. Annem Evie o elektriği kullanmanın, dışarı aktarmanın bir yolunu bulmuş. Tüm dünyaya aktarmanın." Derin bir nefes alıyorum. "Emmaline benim olup olabileceğimden çok daha güçlü. İnsanların zihinlerini bükme gücü var, gerçeklikleri büküp bozabiliyor... Burada. Her yerde."

Kenji'nin suratı tam anlamıyla dehşete bürünüyor, etrafımdaki onlarca yüzün ifadesini tek başına yansıtıyor. Nazeera ise felce uğramışçasına kalakalmış durumda.

"Burada ne görüyorsanız," diyorum. "Etrafımızda. Toplumun çürümüşlüğü, mahvolmuş atmosfer, gökyüzünü terk edip gitmiş kuşlar... Hepsi birer göz yanılsamasından ibaret. İklimimiz değişti, doğru; atmosfere, hayvanlara, tüm gezegene büyük zarar verdik ama bu zarar onarılamaz değil. Bilim insanları özenli, sıkı bir çabayla gezegenimizi düzeltebileceğimiz konusunda umutlulardı. Geleceğimizi kurtarma konusunda. Ama Yeniden Kuruluş bu bakış açısından hoşnut değildi. İnsanların umutlu olmalarını istemediler. Gezegenimizin kurtarılamayacak durumda olduğunu düşünsün istediler. Emmaline sayesinde de bunu yapmayı başardılar."

"Neden?" diyor Kenji hayretle. "Neden böyle bir şey yapıyorlar? Ellerine ne geçiyor?"

"Çaresiz, korkmuş insanları yönetmek çok daha kolaydır," diyor Nouria tüm ciddiyetiyle. "Ella'nın ablasını geri dönüşü olmayan bir yıkım yanılsaması yaratmak için kullandılar sonra da zayıfları, umutsuzları avlayıp onları Yeniden Kuruluş'a destek vermeye ikna ettiler."

"Emmaline ile ben Sentez Operasyonu adı verilen bir şey için tasarlandık. O, dünyamızın mimarı olacaktı, bense celladı. Ama Emmaline ölüyor. Haliyle insanları kontrol edecek başka bir güçlü silah bulmaları gerekiyor. İhtiyat olarak. Yedek plan olarak."

Aaron elimi tutuyor.

"Yeniden Kuruluş beni ablamın yerine geçirmek istedi."

İlk defa Nouria kaskatı kesiliyor. Kimse işin bu kısmını bilmiyordu. Benim dışımda kimse. "Nasıl yani?" diyor. "Senin yeteneklerin apayrı."

"Aslına bakarsanız o kadar uçuk bir durum değil," diyor Castle. Ama ürktüğü belli. "Ella'nın güçlerini ablasına yaptıkları gibi geliştirirlerse onu insandan bir atom bombasına dönüştürebilirler. Kitle imha silahına dönüşebilir. Dayanılmaz bir acıya yol açabilir. İstedikleri zaman insan öldürebilirler. Ve bunu çok uzak mesafelerden yapabilirler."

"Başka çaremiz yok," diyor Nazeera keskin ve berrak bir ses tonuyla. "Evie'yi öldürmek zorundayız."

Uzaklara bakarken sükûnetle konuşuyorum. "Ben zaten öldürdüm."

Kalabalığın nefesi aynı anda kesiliveriyor. Aaron yanımda taş kesiliyor.

"Ve şimdi de ablamı öldürmek zorundayım. O da bunu istiyor. Tek yol bu."

WARNER

Nouria'nın karargâhı güzel ama bir o kadar da tuhaf. Güçlerini nesnelere aktarabildiğinden yeraltına saklanmalarına gerek yok; bu, yeteneklerimizin Castle'ın bile öngöremediği bir evrimi. Sığınak'ın kamp bölgesi alanın sınırlarını belirleyen altı metre yükseklikte bir dizi direğe takılı ışıkla korunuyor. Nouria'nın gücüyle tetiklenen ışıklar bir arada çalışarak başkalarının kamp alanlarının olduğu yöne bakmalarını imkânsız kılan bir bariyer oluşturuyor. Yeteneklerinin sadece kör edici güçle sınırlı olmadığını, ışığı, sesi bükmede de kullanabildiğini söylüyor. Bu sebeple burada açık alanda yaşıyorlar ve konuşmaları, hareketleri dışarıya karşı korunuyor. Ancak yeri bilenler yollarını bulabiliyorlar.

Nouria bu göz yanılsamasının onları yaklaşık on yıldır koruduğunu söylüyor.

Güneş alçalmaya başlarken biz de kamp yerine gidiyoruz, bej rengi çadırların nokta nokta göründüğü yemyeşil, engin bir arazi. Manzara öyle nefes kesici ki kendimi durup da seyretmekten alıkoyamıyorum. Gökyüzü alev

alev şeritlerle bezeli, yer gök altın sarısına bürünmüş durumda. Hem güzel hem kasvetli, bir anda esen rüzgâr bedenimi sarınca ürperiyorum.

Ella elimi tutuyor.

Şaşkın şaşkın yüzüne bakıyorum, bana gülümsüyor, batan güneş gözlerinde ışıldıyor. Korkusunu, umudunu, bana duyduğu aşkı hissediyorum. Ama bir şey daha var... Gurura benzer bir his. Cılız ama olsun, onu böyle görmek beni çok mutlu ediyor. *Gurur* da duymalı zaten. Babam ölümden dönmüş olabilir, 45. Mıntıka elimizden alınmış olabilir ama Ella'nın darbesi hafife alınacak türden bir durum değil. Nouria kimsenin onun gerçekten öldüğüne inanmadığını söylüyor ama artık durum resmiyet kazanmış... Artık Ella'nın hayatta olduğu ağızdan ağıza yayılmış ve eskisinden bile çok konuşulur olmuş. Nouria söylentilerin şimdiden arttığını söylüyor. İnsanlar harekete geçmek, bir şeyler yapmak, Yeniden Kuruluş'a karşı durmak için hiç olmadığı kadar can atıyormuş. Direniş grupları büyüyormuş. Siviller birlik olup güçlenmenin, akıllıca davranmanın yollarını buluyorlarmış. Ella onlara birlik olmaları için örnek olmuş. Herkes ondan bahsediyormuş.

Pek çok insan için umudun simgesi olmuş.

Ella'nın elini sıkıp ben de ona gülümsüyorum, yanakları kızarınca onu kollarıma almamak için kendimi zor tutuyorum.

Her geçen gün beni daha fazla şaşırtıyor.

Kenji'yle konuşmamız her şeye rağmen hâlâ aklımın bir kenarında duruyor. Her şey bugünlerde o kadar umutsuz geliyor ki bu sakin kapının tek mutluluk şansım ola-

bileceğine dair beni içten içe dürtükleyip duran yepyeni bir ısrar hissediyorum. Sürekli olarak bir savaşın içindeyiz; ya canımızı kurtarmaya çalışıyoruz ya kaçıyoruz ve hiçbir gelecek garantimiz yok. Gelecek yılı görecek kadar yaşayacağımın garantisi yok. Yaşlanacağımıza dair bir güvence yok. Bu da beni...

Ben aniden durunca Ella tökezliyor.

"İyi misin?" diyor elimi sıkarak.

Başımla evet diyorum. Yeniden yürümeye başlarken ona belli belirsiz bir özür sunup dalgın dalgın gülümsüyorum ama...

Sayıları bir kez daha aklımdan geçiriyorum.

En sonunda başımı kaldırmadan "Bugün günlerden ne bilen var mı?" diye soruyorum.

Gruptan kim olduğunu öğrenme zahmetine giremeyeceğim biri yanıtlayarak doğru olabileceğini düşündüğüm şeyi doğruluyor.

Yarın benim doğum günüm.

Yirmi yaşıma gireceğim.

Yarın.

Bunu fark edince içimde fırtınalar kopuyor. Bir yıl önceki hayatımın şimdikiyle uzaktan yakından benzerliği olmadığı düşünülürse bu doğum günü önemli bir kilometre taşı gibi geliyor. Şu an hayatımdaki hemen hemen her şey farklı. Bir yıl önce bambaşka bir insandım. Başka bir insanla berbat, yıkıcı bir ilişki içindeydim. Bir yıl önce anksiyetem öyle hastalıklı bir seviyedeydi ki kendi kafamla beş dakika yalnız kalsam günlerce sersem sersem dolaşıyordum. İşimin ve gerektirdiklerinin sonsuz dehşetine bağlı kalmak için tamamen günlük rutinlerimden,

programlarımdan medet umar olmuştum. Akıl almaz derece katıydım. İnsanlığa pamuk ipliğiyle bağlıydım. Mütemadiyen yabani ve gözü dönmüş bir haldeydim. Kendi korku ve düşüncelerim o kadar karanlıktı ki neredeyse tüm boş zamanlarımı spor yaparak, poligonda ya da 45. Mıntıka'nın derinliklerinde, itiraf etmekten gurur duymamakla birlikte kendimi tekrar tekrar öldürme deneyimi yaşamak üzere özellikle tasarladığım eğitim simülasyonlarını yürütmekle geçiriyordum.

Hepsi bir yıl önceydi. Bir yıldan bile az. Ancak her nasılsa üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyor. Geri dönüp kim olduğumu, o zamanki hâlimin bugün hayatımın nasıl olacağını düşündüğünü düşündüğümde...

Fazlasıyla törpülendiğimi hissediyorum.

Bugün sonsuza dek sürmez. Mutluluk kendiliğinden meydana gelmiyor. Mutluluk acının kabuğundan sıyrılarak ortaya çıkarılmalı. Mutluluğa sahip çıkılmalı. Onu yanı başından uzaklaştırmamalı.

Mutluluk korunmalı.

"Diğerleriyle toplanmadan önce bir duş yapıp üstünüzü başınızı değiştirmek ister miydiniz?" diyor Nouria.

Berrak ve keskin sesiyle kendime geliyorum. "Evet," diyorum çarçabuk. "Biraz dinlensek çok iyi olur."

"Elbette. İki saat sonra ana çadırda akşam yemeğinde buluşuruz. Ben size yerlerinizi göstereyim." Bir an duraksıyor. "Küstahlık ediyorsam bağışlayın lütfen ama siz ikinizin," diyor benimle Ella'yı göstererek "tek bir yerde kalacağınızı varsayıyorum. Ama isterseniz tabii ki..."

"Evet, teşekkürler," diyor Ella derhal. Yanakları çoktan kızarmış bile. "Çok düşüncelisin, sağ ol."

Nouria başını yukarı aşağı sağlıyor. Mutlu görünüyor. Sonra Kenji'yle Nazeera'ya dönüyor, "İsterseniz sizin odalarınızı da birleştirebili..."

Kenji'yle Nazeera aynı anda atlıyorlar.

"Ne? Hayır."

"Kesinlikle olmaz."

"*Oo*, pardon," diyor Nouria alelacele. "Özür dilerim. Varsayımda bulunmamam gerekirdi."

Nazeera ilk defa bu kadar bocalıyor. Söyleyeceklerini zar zor toparlayıp "Neden tek bir oda isteyebileceğimizi düşündün ki?" diye soruyor.

Nouria başını iki yana sallıyor. Castle'a hızlıca, şaşkın bir bakış atıyor ama utançtan yerin dibine giriyor. "Bilmiyorum. Özür dilerim. İkiniz yan yana..."

"Ayrı odalar süper olur," diyor Kenji hemen.

"Tamamdır," diyor Nouria biraz olsun daha neşeli bir tavırla. "Ben size dairelerinizi göstereyim."

Castle'ın gülmemek için kendini zor tutup da beceremesini keyifle izliyorum.

Nouria'nın deyişiyle dairelerimiz umduğumun çok ötesinde. Ben kamp ortamı beklerken her çadır ufak birer müstakil ev çıkıyor. Bir yatak, ufak bir oturma odası, dolu dolu bir banyo. Mobilyalar ahım şahım değil ama güzel, sağlam ve temiz.

Ella içeri girip de ayakkabılarını çıkarınca kendini yatağa sırtüstü atıyor, gözümde ikimizi –belki, bir gün– kendi evimizde aynı böyle canlandırıyorum. Bu düşünce tüm bedenime sersemletici bir mutluluk yayıyor.

Ardından da... Korku.

Böylesi bir mutluluğu umut etmek bile şansımızı fazla

zorluyormuşuz hissi uyandırıyor. Ama bir yanım, ufacık ama ısrarcı bir yanımsa ne olursa olsun o umuda dört kolla sarılıyor. Ella'yla ikimiz eskiden imkânsız olduğunu düşündüğüm neler atlattık. Benim hakkımdaki her şeyi öğrenince beni sevmeye devam edeceği aklımın ucundan geçmezdi. Bu son olayların dehşeti ve kırgınlığının bizi daha da yakınlaştıracağı ya da ona olan aşkımın iki hafta içinde ona katlanacağı aklımın ucundan geçmezdi. Bu dünyanın keyfini diğer insanların çıkardığını düşünerek büyüdüm. Kasvetli, yapayalnız, insan bağının verdiği mutluluktan sonsuza dek men edilmiş bir yaşama mahkûm olduğumdan son derece emindim.

Ama şimdi...

Ella sessizce esneyerek yastığın birine sarılıp yan dönüyor. Gözlerini kapatıyor.

Onu izlerken dudaklarım tebessümle kıvrılıyor.

Sadece ona bakmanın bile bana nasıl bir huzur verdiğine hâlâ hayret ediyorum. Yine kımıldanıp yastıklara iyice sokuluyor, yorgunluktan bitip tükenmiş olmalı diye düşünüyorum. Onu her ne kadar kollarıma almak istesem de biraz rahat bırakmakta karar kılıyorum. Sessizce çekilip yeni, geçici evimizin kalanını keşfetmeye koyuluyorum.

Bu kadar çok seveceğimi hayatta tahmin etmezdim.

Burada hiç olmadığımız ölçüde mahremiyetimiz olacak. Daha özgür olacağız. Ben burada bir ziyaretçiyim, yemekten önce dinlenip duş alabiliyorum. Kimse benden burayı yönetmemi beklemiyor. Katılacağım bir görüşme yok. Yapmam gereken iğrenç görevler yok. Gözlemem gereken siviller yok. İşkence edilecek masum insanlar yok.

Dizginleri başka biri eline aldığı için kendimi çok daha özgür hissediyorum.

Bu tuhaf ama bir o kadar da harika bir durum.

Hem gerçekte hem mecazen Ella'yla kendimize ait, beraber olabileceğimiz, sadece durup nefes alabileceğimiz bir alan olması çok güzel bir his. Üsteyken Ella'yla benim odamda kalıyorduk ama hiç de ev hissi vermiyordu. Her şey donuk ve yavandı. O binadan nefret ediyordum. O odadan nefret ediyordum. Hayatımın her dakikasından nefret ediyordum. O duvarlar, kendi kişisel odalarım korkunç anılarla bulanarak beni boğuyordu. Ama buradaki oda eskisinden çok daha küçük olmasına rağmen çok daha rahat. Yeni, rahat ve huzurlu. Gelecek burada gözüme olanaksız görünmüyor. Umut gülünç gelmiyor.

Burada, yeni bir sayfa açmak için bir şans var.

Bir gün Ella her yönüyle benim olabilir diye hayal kurmak tehlikeli gelmiyor. Karım. Ailem. Geleceğim.

Ben bunu düşünmeye cüret dahi edemezdim.

Ancak umudum yeşerdiği gibi solup gidiyor. Kenji'nin uyarıları zihnimde belirince içimi bir anda sıkıntı basıyor. Görünüşe göre Ella'ya evlenme teklif etmek sandığımdan daha karmaşık bir iş. Bir plan gerektirdiği de belli. Yüzük. Tek diz üstüne çökme. Hepsi saçma sapan geliyor. Neden saçma sapan geliyor, onu da bilmiyorum ama hiç *benlik* görünmüyor. Nasıl bir performans sergilerim bilemiyorum. Ortalık film sahnesine dönsün istemiyorum. Tanımadığım bir ortamda, başka insanların önünde savunmasız bir durumda olmak tam bir ıstırap. Ne yaparım bilmiyorum.

Buna rağmen onunla bir ömür söz konusuysa bu sorunların hepsi aşılabilir. Ella isterse dizimin üstüne de çökerim. İstediği buysa en yakın arkadaşlarıyla dolu bir odada ona evlenme teklif ederim.

Sorun değil, benim asıl korkum başka.

Kenji'nin bugün söyleyip de baştan aşağı zangır zangır titrememe neden olan şey Ella'nın hayır deme olasılığı. Hayır diyebileceğinin aklıma hiç gelmemesi nereden baksan *mantıksızlık*.

Elbette hayır diyebilir.

Pek çok nedenden ötürü evlenmek istemeyebilir. Ne bileyim, kendini hazır hissetmiyordur. Evlilik kurumuyla hepten ilgilenmiyor olabilir. *Ya da* pekâlâ bana böylesi daimî bir yolla bağlanmak istemiyor olabilir.

Bu düşünceyle iliklerime dek ürperiyorum.

Onunla duygusal açıdan hemfikir olduğumuzu varsaydım herhalde. Ancak bu konudaki varsayımlarım beni kabul etmem gerekenden daha fazla sıkıntıya soktu ve şu an Kenji'nin endişelerini ciddiye almamak büyük kumar olur. Ella teklifimi reddedecek olursa kalbimin alacağı hasara hazırlıklı değilim.

Derin, güçlü bir nefes alıyorum.

Kenji ona yüzük vermem gerektiğini söyledi. Şimdiye dek ilişkimizde yanlış yaptığım pek çok konuda Kenji haklıydı, durum böyle olunca haklı olabileceğine inanmadan edemiyorum. Böyle bir yerde nereden yüzük bulurum hiçbir fikrim yok. Evde olsaydık bölgeyi, ustaları biliyorum da...

Burada?

Şu an bunları düşünmek fazla geliyor.

Hatta düşünecek o kadar çok şey var ki kalkıp bunlara kafa yorduğuma bile inanamıyorum... Hele de böyle bir zamanda. Babamın vücudunu iyileştirme olayını hatta onu bırak ailelerimizin bizi soktuğu diğer akıl almaz olayları durup sindirecek zamanım bile olmadı. Canımızı kurtarma mücadelesindeyiz, *dünyamızın* geleceği için savaşıyoruz.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Belki de hakikaten süzme salağın tekiyim.

Daha beş dakika önce dünyanın sonu gözüme evlilik teklif etmek için doğru bir sebep gibi geliyordu. Bu geçici dünyada yapabileceğim ne varsa yapıp... Hiçbir şeyin yasını tutmamak. Ama bu, bir anda gerçekten düşüncesizce bir kararmış gibi gelmeye başlıyor. Belki de doğru bir zaman değildir.

Kenji haklı olabilir, doğru düzgün düşünemiyor olabilirim. Ella'yı kaybetmek ve tüm anılarımı yeniden kazanmak...

Cidden akıl dışı davranıyor olabilirim.

Kafamı boşaltmaya çalışarak başımı iki yana sallayıp duvardan çekiliyorum. Bu ufak yerin devamını dolaşarak çadırı incelemeye devam ediyorum. Gerçek bir tesisat olduğunu görünce ferahlıyorum. Aslında etrafıma şöyle bir bakınca buranın hiç de çadır olmadığını görüyorum. Bu odanın gerçek döşemeleri, duvarları, kubbeli bir tavanı var, her bir bölme bağımsız, ufak bir bina gibi. Çadır aslında tüm bu yapının üstüne serilmiş durumda, hemen göremediğim pratik bir amaca hizmet edip etmediğini merak ediyorum.

On yıl, demişti Nouria.

On yıldır burada yaşıyorlar ve burayı evleri haline getirmişler. Yokluktan bir şeyler çıkarmanın bir yolunu bulmuşlar.

Banyo iki insanın paylaşacağı büyüklükte ama küvet koyacak kadar da büyük değil. Buraya yürürken doğru düzgün imkânları, akan suları olduğundan bile emin değildim. Duşa baktıkça derimden haftaların kirini arındırma isteğiyle doluyorum. Hapishanedeyken bile her zaman temiz kalmaya özen gösterdim ama şöyle düzgünce akan bir suda sıcak bir duş almayalı uzun zaman oldu ve şu an fena halde kışkırtıcı geliyor. Kıyafetlerimin çoğunu çıkarmışken Ella'nın adımı seslendiğini duyuyorum, uykulu sesi yatak odası görevi gören yerden geliyor. Aslında yatak alanı da diyebiliriz nitekim burası bir odadan ziyade yatak koymak için düzenlenmiş bir alan.

"Efendim?" diyorum.

"Nereye gittin?"

"Duş alayım dedim," diyorum bağırmamaya gayret ederek. İç çamaşırlarımı da çıkarıp duşun önüne yürüyorum ama başlığı yanlış yöne çevirince soğuk su akıyor. Geriye sıçrarken bir yandan da hatamı düzeltmeye çalışıyorum ve o sırada az kalsın Ella'ya çarpıyorum.

Hemen arkamda duran Ella'ya.

Artık alışkanlık mı, dürtü mü yoksa kendimi koruma çabası mı bilemiyorum ama yandaki raftan havlunun birini kaptığım gibi üstüme bastırıveriyorum. Aniden bu mahcup haller nereden çıktı anlamıyorum doğrusu. Oysa kendi bedenimden hiçbir zaman rahatsızlık duymadım. Çıplak halimi seviyorum.

Ama şu an böyle bir şey beklemediğimden kendimi savunmasız hissediyorum.

"Selam aşkım," diyorum nefes nefese. Gülümsüyorum. "Geldiğini görmedim."

Ella kollarını göğsünde kavuşturup kızmış numarası çekiyor ama gülmemek için gösterdiği yoğun çabayı görebiliyorum. "Yoksa bensiz mi duş alacaktın Aaron?" diyor sertçe.

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı fırlıyor.

Bir süre nutkum tutuluyor. Sonra "Sen de gelmek ister misin?" diye soruyorum.

Bir adım atıp kollarını belime sararken tatlı, muzip bir tebessümle gözlerini bana dikiyor. Bakışı havluyu bıraksam mı diye düşündürmüyor değil.

Adını fısıldıyorum, sesim bu duygu yoğunluğuyla çatallaşıyor.

Beni kendine çekerek dudaklarını nazikçe göğsüme dokunduruyor, bense hâlâ huzursuzca kaskatı duruyorum. Öpücükleri yoğunlaşırken dudakları göğsümde alevden izler bırakıyor, damarlarım kaynıyor, resmen tutuşuyorum. Bir anda havluyu neden tutuyordum unutuyorum.

Ne ara yere düşüyor onu da bilmiyorum.

Kollarımı Ella'ya sarıp onu kendime çekiyorum. Vücudu kollarıma cuk diye oturuyor, inanılmaz bir his; yüzünü kaldırıyorum, elim boynuyla çenesi arasında bir yeri tutarken onu usulca öpüyorum, kanım tehlikeli bir hızla ısınıyor. Onu daha da sıkı tutunca nefesi bir anda kesilerek yalpalıyor ve istemsizce geriye doğru bir adım atıyor, öyle olunca ben de onu tutup arkasındaki duvara yaslıyorum. Elbisesinin eteğini tutup tek bir hareketle yukarı

çekiyorum, elimi kumaşın altından sokup belinde gezdiriyorum, kalçasını tutuyorum. Kalçamla bacaklarını araladığımda boğazının derinliklerinden ince, aç bir sesle inliyor ve onu böyle hissetmek, onu bu şekilde duymak bana bir şeyler yapıyor, onun sonsuz arzu ve haz dalgalarının hücumuna uğramak...

Aklımı başımdan alıyor.

Yüzümü boynuna gömüyorum, ellerim elbisesinin altından sıcak, yumuşak ve hassas tenini hissederek yukarı tırmanıyor. Onu ne kadar çok özlemişim. Vücudunu ellerimin altında hissetmeyi özlemişim, teninin kokusunu, bedenime değen saçlarının yumuşak, tüy gibi hafif fısıltısı özlemişim. Gerilen kaslarıma, beni ona, bu çılgınlığa çeken sert, arzu dolu baskıya aldırış etmemeye çalışarak boynunu öpüyorum. İçimde giderek artan bir sızı daha fazlasını istiyor, onu döndürüp kendimi onda kaybetmek istiyorum derken fısıldıyor:

"Nasıl?.. Nasıl böyle her zaman iyi hissettirebiliyorsun?" Bana sıkı sıkıya yapışıyor, gözleri yarı kapalı ama arzuyla parlıyor. Yüzü pembeleşmiş. "Bunu bana her zaman nasıl yapabiliyorsun?" diye soruyor dokunaklı bir ses tonuyla.

Ondan uzaklaşıyorum.

İki adım geri giderken o, kocaman açtığı gözleriyle bana baksa bile derin nefesler alarak kontrolümü yeniden elime almaya çabalıyorum.

"Aaron?" diyor. "Ne oldu?.."

"Elbiseni çıkar," diyorum sakince.

Gözleri anlayışla bakmaya başlıyor.

Ağzını açmadan dikkatlice yüzüme bakıyor, ben şid-

detli bir ıstırapla olduğum yere mıhlanmış onu seyrederken elbisenin fermuarını açıyor. Elleri titriyor ama gözleri istekli, arzulu, heyecanlı. Kumaşı aşağı çekiyor, omuzlarından indiriyor, yere bırakıyor. Elbisenin içinden çıkarken onu büyük bir zevkle seyrediyorum, zihnim fırıl fırıl işliyor.

Muhteşem diye düşünüyorum. *Muhteşem.*

Nabzım deliler gibi atıyor.

Ona söylediğimde sutyenini çıkarıyor. Biraz sonra onu iç çamaşırları izliyor, gözlerimi ondan alamıyorum, beynim bu mutluluğun kusursuzluğunu bir türlü algılayamıyor. Ella nefes dahi alamayacağım derecede göz alıcı. Onun benim olduğunu, beni istediğini, beni sevdiğini idrak etmekte zorlanıyorum. Kan kulaklarıma hücum edince kendi düşüncelerimi bile duyamaz oluyorum, kalbim öyle hızlı ve kuvvetli çarpıyor ki resmen kafatasımda zonkluyor. Onu önümde böyle savunmasız, arzudan kıpkırmızı bir halde görmek zihnime vahşi, çılgın şeyler yapıyor. Tanrım, onun için kurduğum fanteziler. Aklımın dalıp gittiği yerler.

Öne doğru bir adım atıp onu tutuyorum, nefesi şaşkınlıktan kesilirken gözü dönmüşçesine boynuma yapışıyor, bacaklarını belime sarıyorum, kollarımı kalçalarının altına yerleştiriyorum. Onun yumuşacık kıvrımlarının ağırlığını hissetmeyi seviyorum. Onun bu kadar yakınımda olmasını seviyorum. Boynuma doladığı kollarının, kalçama sardığı bacaklarının beni sıkmasını seviyorum. Ne kadar hazır olduğunu görmeyi, her zerresini bana bastırmasını seviyorum. O anda ellerini çıplak sırtımda gezdirince irkilmemek için kendimi tutmak zorunda kalı-

yorum. Vücudumdaki yaralardan utanmak istemiyorum. Vücudumdaki hiçbir yerin onun için erişilmez olmasını istemiyorum. Beni nasılsam öyle bilmesini istiyorum, her ne kadar zor da olsa kendimi onun dokunuşlarına açıyorum; ellerini kollarımda, omuzlarımda dolaştırırken gözlerimi kapatıyorum.

"Muhteşemsin," diyor. "Her defasında hayrete düşüyorum. Seni kıyafetlerin olmadan kaç kere görmüş olursam olayım her defasında şaşkınlığa uğruyorum. Birilerinin böyle muhteşem olması haksızlık."

Bana bakıyor, bir cevap bekliyormuş gibi gözlerini gözlerime dikiyor ama konuşamıyorum. Konuşursam dağılıp gideceğimden korkuyorum. Ona karşı daha önce hiç duymadığım aç bir ihtiyaç duyuyorum; beni yiyip bitirmekle tehdit eden karşı konulamaz ve acı verici bir ihtiyaç. Ona ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var. Hemen şimdi. Derin ve dinginleştirici bir nefes alarak onu duşa taşıyorum.

Çığlık atıyor.

Sıcak su tüm tazyikiyle üstümüze vururken onu duvara yaslıyorum ve daha önce hiç olmadığı şekilde kendimi onun içinde kaybediyorum. Öpüşmemiz giderek hararetlenip doyumsuzlaşıyor. Sıcaklığımız patlama derecesinde yükseliyor. Aramızdaki her şey savunmasız, katıksız ve yabani hissettiriyor.

Zaman kavramımı yitiriyorum.

Ne kadar süredir buradayız bilmiyorum. Kollarıma sımsıkı yapışıp bağırarak tırnaklarını etime geçirirken kendimi ne kadar süredir kendimi yitirmiş durumdayım bilmiyorum, çığlıkları göğsümde boğuluyor. Kollarımda yığılıp kaldığında kendimi güçsüz ve dengesiz hissediyo-

rum, onun duygularının saf, sersemletici gücüyle sarhoş oluyorum. Sonsuz aşk ve arzu, aşk ve nezaket, aşk ve neşe, aşk ve şefkat dalgalarıyla. Doyasıya şefkat.

Hatta belki aşırı.

Geriye çekilerek duvara dayanıyorum, yanağını göğsüme yaslayıp bana sarılırken zamanı, mekânı unutuyorum, ıslak bedenlerimiz yaşadığımız tüm bu duygularla dolup taşıyor, kalplerimiz mümkün olabileceğini düşündüğümden çok daha kuvvetli bir hisle çarpıyor. Omzunun çukurunu, boynunu öpüyorum. Nerede olduğumu, ne var ne yok her şeyi unutup sadece ona sarılıyorum, sıcak su hafifçe titremeye devam eden kollarımdan, bacaklarımdan akıp giderken onu bırakmaya ödüm kopuyor.

JULIETTE
ELLA

Sıçrayarak uyanıyorum.

Duştan çıktıktan sonra Aaron'la kurulanıp tek kelime etmeden yatağa yattık, kafayı koyduğumuz gibi de uykuya daldık.

Saat kaç hiç bilmiyorum.

Aaron'un bedeni etrafımda kıvrılmış durumda, kollarından biri başımın altında, diğeri belime dolanmış. Kolları ağır ama bu ağırlık güzel geliyor, güven veriyor. Canım yerimden kıpırdamak bile istemiyor. Ama...

Yataktan çıkmamız gerektiğini biliyorum.

İç çekiyorum, onu uyandırmak hiç hoşuma gitmiyor, çok yorgun görünüyor, kolları arasında yavaşça dönüyorum.

Ama beni daha da sıkıyor.

İyice yanına çekip çenesini başıma koyuyor, yüzüm şimdi boğazına yaslı, kokusunu içime çekerken ellerimi kaslarının güçlü girinti çıkıntılarında gezdiriyorum. Ona dair her şey saf, katıksız geliyor. Kudretli. Yüreğinin ürkütücü ve yabani bir yanı var ancak her nasılsa bunu bil-

mek onu daha da sevmemi sağlıyor. Kürek kemiklerinde, omurgasının kıvrımlarında dolaşıyorum. İrkiliyor ama çok değil, yüzünü saçlarıma gömüp derin bir nefes alıyor.

"Gitme," diyor sessizce.

Şaşkınlıktan irkiliyorum. "Ne?" Başımı eğip boğazına narin bir öpücük konduruyorum. "Aaron, hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldıyorum.

İç çekiyor. "Güzel."

Gülümsüyorum. "Ama öyle ya da böyle yataktan çıkmamız gerekiyor. Yemeğe gideceğiz. Herkes bizi bekliyor."

Başını hafifçe sağa sola sallıyor. Genzinden hoşnutsuz bir ses çıkıyor.

"İyi de..."

"Olmaz." Sonra beni ustaca bir hareketle çeviriyor. Yeniden sımsıkı sarılıyor, sırtımı göğsüne bastırıyor. "Bırak da tadını çıkarayım aşkım. Bana çok iyi geliyorsun," diyor boğuk ve sakin bir sesle.

Ben de kendimi bırakıyorum. Kollarında eriyorum.

İşin aslı en çok bu anları seviyorum. Bu sakin rahatlığı. Huzuru. Onun ağırlığını, onu hissetmeyi, bana dolanmış çıplak bedenini seviyorum. Onu böyle aramızda bir şey olmadığı zamanlarda kendime hiç olmadığı kadar yakın hissediyorum.

Şakağımdan usulca öpüyor. Daha sıkı sarılıyor. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp

"Kenji bir yüzük almam gerektiğini söyledi," diyor.

Ne olduğunu anlamayarak kaskatı kesiliyorum. Arkama dönüp "Ne demek istiyorsun?" diyorum.

Warner tutuşunu biraz gevşetiyor. Çenesini omzuma yaslıyor. Elleri kollarımda dolaşıp kalçalarımın kıvrımla-

rında çizgiler çiziyor. Boynumu yumuşacık bir hareketle bir kere ardından bir kere daha öpüyor. "Yanlış şekilde yapıyorum, biliyorum," diye başlıyor. "Bu tür işlerde iyi olmadığımı biliyorum aşkım, umarım beni bu konuda bağışlarsın ama başka türlü nasıl yapacağımı bilmiyorum." Duruyor. "Yapmazsam ölecekmişim gibi geliyor."

Kalbim deliler gibi çarpsa da donup kalıyorum. "Aaron," diyorum nefes almaya çekinerek. "Neden söz ediyorsun?"

Cevap vermiyor.

Bir kere daha dönüyorum, bu defa beni durdurmuyor. Gözleri yaşadığı duygularla dağlanmışçasına ışıl ışıl bakıyor, yutkunurken boğazının hareketini izliyorum. Çenesinde bir kas seğiriyor.

"Evlen benimle," diye fısıldıyor.

Göğsüm hızla inip kalkarken beynimi sersemleten bir duygu seliyle karışık bir neşe ve şaşkınlıkla ona bakakalıyorum. Gözlerindeki umut ve korku dolu bakış beni resmen öldürüyor.

Bir anda ağlamaya başlıyorum.

Ellerimi yüzüme kapatıyorum. Ağzımdan bir hıçkırık kaçıyor.

Nazikçe elimi yüzümden çekiyor.

"Ella?" diyor fısıltı bile denemeyecek bir sesle.

Kollarımı onun boynuna dolarken ağlamaya devam ediyorum, Aaron inceden bir tedirginlikle "Tatlım bunun evet mi hayır mı olduğunu bilmem gerek..." derken hâlâ ağlıyorum.

"Evet," diye bağırıyorum birazcık histerik bir tavırla. "Evet. Seninle her şeye evet. Seninle sonsuza dek evet. *Evet.*"

Neşe bu mu?

Beni öldürebilir gibi geliyor.

"Aaron?"

"Efendim aşkım?"

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni öpüyor, öyle derin, öyle olağanüstü bir hisle öpüyor ki beynim kendi hapishanesinden firar ediyor. Kalbim deli gibi çarpıyor.

"Ella," diyorum. "Karım olacaksın."

Beni yeniden öpüyor, yine ağlıyor ve ansızın kendimi tanıyamaz oluyorum. Ellerimi tanımıyorum, kemiklerimi, kalbimi. Kendimi yepyeni hissediyorum. Farklı.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Hem de çok."

"Beni sevebilmen başlı başına bir mucize bence."

Gülümseyerek yanağıma dokunuyor, başını iki yana sallıyor. "Saçmalama. Seni sevmek çok ama çok kolay."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum.

Neyse ki onun da bunu dert eder bir hali yok gibi.

Onu kendime çekip yeniden öpüyorum, kendimi onun

tadında, yaşattığı hislerde, ileride yaşayabileceğimiz, bizzat olabileceğimiz hayal dünyasında kaybediyorum. Sonra onu nazikçe üzerime çekiyorum, bacaklarını açarak oturuyor, çenesini göğsüme dayayıp birbirimize iyice yapışacak şekilde kucağıma yerleşiyor. Kollarımı ona sarıp ellerimi sırtında gezdiriyorum. Tenime değen nefesini, gözlerini kırptığında göğsümü gıdıklayan kirpiklerini hissediyorum ve bu yataktan asla ama asla çıkmamaya karar veriyorum.

Aramızda mutlu, harika bir sessizlik var.

"Bana evlenme teklif ettin," diyor sakince.

"Evet."

"Vay canına."

Kalbim tarif edilemez bir mutlulukla dolup taşarken gülümsüyorum. Kendimi bu günlerde hiç mi hiç tanıyamıyorum. En son ne zaman bu kadar güldüm hatırlayamıyorum. En son ne zaman böyle hissettim bilmiyorum.

Mutluyum.

Bedenim bensiz havalanıp uçacakmış gibi.

Saçlarına dokunuyorum. Parmaklarımı yumuşacık, ipeksi tutamlarında dolaştırıyorum. En sonunda ben doğrulunca o da doğruluyor, büyülenmişçesine ona bakarken kızarıyor. Gözleri kocaman, ışıl ışıl bakıyor. Dudakları dolgun, pespembe. Tüm çıplaklığı, güzelliği ve kusursuzluğuyla burada, karşımda, kollarımda.

Alnımı omzunun çukuruna bastırıyor, dudaklarımı tenine bastırıyorum. "Seni seviyorum Ella," diye fısıldıyorum. "Seni hayatımın sonuna dek seveceğim. Kalbim senindir. Lütfen bana geri vereyim deme."

Bir ömür gibi gelen bir süre hiçbir şey demiyor.

Sonunda kımıldandığını hissediyorum. Elini yanağıma koyuyor.

Başımı iki yana sallıyorum.

"Aaron."

Yavaşça başımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum, aynı anda hem hüzünlü hem de bir o kadar tatlı ve aşk dolu bir ifadeyle bakıyor. Ona bakarken içimde bir şeyler çözülüyor, tam bir şey söyleyecekken odada değişik bir zil sesi yankılanıyor.

Donup kalıyorum.

Ella kaşlarını çatıyor. Etrafa bakınıyor. "Kapı çaldı galiba," diyor.

Keşke böyle bir olasılığı reddedebilecek durumda olsaydım.

Ella hâlâ kucağımdayken arkama yaslanıyorum.

Araya giren bu müdahalenin son bulmasını istiyorum. Yeniden konuşmamıza dönmek istiyorum. Kendi planıma sadık kalıp gecenin kalanını burada, yatakta, muhteşem ve çıplak nişanlımla geçirmek istiyorum.

Zil yeniden çalıyor ve bu defa sugötürmez şekilde yakışıksız bir şeyler mırıldanıyorum.

Ella şaşkınlıkla kahkaha atıyor. "Küfür mü ettin sen?"

"Hayır."

Zil üçüncü defa çalıyor. Bu sefer tavana bakıp kafamı toplamaya çalışıyorum. Kendimi kalkıp giyinmeye ikna etmeye çalışıyorum. Bir tür acil durum olsa gerek ya da...

Derken bir ses...

"Bakın... Gelmeyi ben istemedim tamam mı? Cidden bak. Bunu yapan adam olmak hiç hoşuma gitmiyor. Ama Castle gelip sizi yemeğe çağırmamı istedi. Saat iyice geç

oldu, herkes merak ediyor, siz de şimdi kapıyı açmıyorsunuz... Off açın şu lanet kapıyı!"

İnanamıyorum. Bu adamın burada olduğuna inanamıyorum. Sürekli bir delikten çıkıp hayatımı mahvediyor.

Yok, kaçarı yok *öldüreceğim* onu.

Bir yandan pantolonumu giyeyim bir yandan da kapıya gideyim derken yere kapaklanmama ramak kalıyor ama kapıyı resmen menteşelerinden sökercesine açıyorum.

"Bana bak, biri ölmediyse, şu dakika ölmek üzere değilse, saldırıya falan uğramıyorsak cümlemi bitirmemi beklemeden gitmeni istiyorum."

Kenji gözlerini kısarak bana bakıyor sonra da yanımdan geçip odaya dalıyor. Onun bu tavrı karşısında neye uğradığımı şaşırınca onu öldürmek zorunda olduğumu fark etmem biraz vaktimi alıyor.

"J?" diyor etrafa bakınarak yürürken. "Burada mısın?"

Ella yatak örtüsünü boynuna kadar çekiyor. "Ee selam," diyor gergince gülümseyerek. "Ne yapıyorsun burada?"

"Sana J demeye devam etmemde bir sakınca yok değil mi?" diyor. "Yani adının Ella falan olduğunu biliyorum ama sana J demeye alıştım sonuçta."

"J diyebilirsin," diyor. Sonra da kaşlarını çatıyor. "Kenji sorun ne, ne oldu?"

Homurdanıyorum.

"Çık dışarı," diye parlıyorum. "Neden geldin bilmiyorum ama seni burada istemiyorum. Rahatsız edilmek istemiyoruz. *Nokta.*"

Ella bana ters ters bakıyor. Bana kulak asmadan "Tamam sorun yok. Ne olduğunu söyle," diyor Kenji'ye.

"Bir şey olduğu yok," diyor Kenji. "Ama erkek arkadaşının beni dinlemeyeceğini bildiğimden *sana* söylemek istedim. Saat gecenin bir yarısı oldu, o yüzden derhal yemek çadırına gelmeniz gerekiyor tamam mı?" Ella'ya manidar bir bakış atıyor ve Ella'nın gözleri irileşiyor. Başını yukarı aşağı sallıyor. İçinde bir heyecan dalgası kabardığını hissedince kafam karışıyor.

"Neler oluyor?" diyorum.

Ama Kenji gitmek üzere dönüyor.

"Dostum gerçekten pizza falan bir şeyler yemen gerekiyor," diyor çıkarken omzunun üstünden. "Kas yığını olmuşsun."

"Ne?" Kaşlarım çatılıyor. "Hiç de..."

"*Şaka yapıyorum,*" diyor Kenji kapının eşiğinde durup "Şaka," diyor yeniden. "Şaka yaptım. Of Tanrım of."

Sonra da kapıyı çarpıp çıkıyor. Arkama dönüyorum.

"Ne oluyor?" diyorum yeniden.

Ama Ella gülümsemekle yetiniyor. "Giyinsek iyi olur."

"Ella..."

"Gidince açıklayacağım söz."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır... Sadece... Omega Noktası'ndaki arkadaşlarımı yeniden göreceğim için heyecanlıyım, hepsi yemek çadırında bizi bekliyor şu an." Yatak örtüsü hâlâ üzerindeyken yataktan çıkıyor, örtüyü üstünden çekip indirmemek için yumruklarımı sıkıyorum. Onu duvara yaslamamak için.

Ne var ki daha ağzımı açıp konuşamadan örtüyü arkasında sürükleye sürükleye banyoya girip gözden kayboluyor.

Peşinden gidiyorum.

Benim gelişime aldırmadan kıyafetlerini arıyor, kıyafeti yerde, henüz bakmadığı bir köşede duruyor, gerçi o kanlı elbiseyi giyeceğinden kuşkuluyum. Ona muhtemelen ödünç almamıza izin verecekleri bir çekmece dolusu sade, normal kıyafetler bulduğumu söylesem iyi olacak.

Belki birazdan.

Şu an arkasından yürüyüp ellerimi beline doluyorum. İrkilerek elindeki örtüyü yere atıyor. "Ella," diyorum vücudunu kendime çekerek. "Tatlım bana neler olduğunu söylemen gerek."

Onu yavaşça çeviriyorum. Başını eğip de çıplak vücudunu görünce şaşırıyor, zaten mütemadiyen her şeye şaşırıyor. "Üzerimde hiçbir şey yok," diye fısıldıyor.

"Biliyorum," diyorum gülümseyerek, yumuşaklığının, kusursuz kıvrımlarının tadını çıkara çıkara okşuyorum. Keşke bu anları bir şekilde depolayabilsem. Tekrar tekrar erişsem. Yeniden yaşayabilsem. Kollarımda titreyince onu yanıma çekiyorum.

"Bu yaptığın haksızlık ama," diyor kollarını bana dolarken. "Duyguları hissedebiliyor olman haksızlık. Senden sır falan saklanmıyor."

"Asıl haksızlık kıyafetlerini giymeye çalışıp beni odadan çıkmaya zorlaman ve benim bunun nedenini bilmemem."

Gülümsemesine rağmen irice açılmış gözleriyle gergin gergin bana bakıyor. Yüreğinin aynı anda ikiye bölündüğünü hissediyorum. "Aaron," diyor usulca. "Sürprizlerden hoşlanmaz mısın?"

"Sürprizlerden nefret ederim."

Gülüyor. Başını iki yana sallıyor. "Eh, bunu bilmem gerekirdi sanırım."

Kaşlarımı kaldırarak yüzüne bakıp açıklama bekliyorum.

"Sana söylediğim için beni öldürecekler," diyor. Sonra gözlerime bakıyor, "Hayır... Yani gerçek anlamda değil tabii. Ama..." Sonunda ofluyor. Derin derin. Konuşurken gözlerime bakamıyor...

"Sana bir doğum günü partisi veriyoruz."

Kesin yanlış duydum.

~~JULIETTE~~
ELLA

Bana inanmasını sağlamak sandığımdan da çok uğraştırdı. İnsanlar onun doğum gününün yarın olduğunu nereden biliyormuş da, yok biz daha uçağın düşeceğini bile bilmiyorken ne ara parti planlamışız da, kim ne demeye ona parti düzenlemek istesinmiş de, daha kendi bile partileri sevip sevmediğini bilmiyormuş da, böyle gidiyor da gidiyor...

Anca yemek çadırının kapısından girip de herkes ona mutlu yıllar diye bağırdığında nihayet bana inandı. Öyle şaşalı bir şey değildi elbette. Doğal olarak hazırlanacak zamanımız yoktu. Doğum gününün yaklaştığını biliyordum, bana babasının her yıl doğum gününde ona yaptıklarını anlattığı günden beri bu günü bekliyordum. O anıları güzel anılarla değiştireceğime dair yemin etmiştim. Onun çocukluğunu ve gençliğini emen karanlığı savuşturmak için sonsuza dek uğraşacağıma yemin etmiştim.

Beni bulduğunda Kenji'ye ertesi gün Warner'ın doğum günü olduğunu söylemiş, her ne olursa olsun, onu buldu-

ğumuzda küçük de olsa bir kutlama yapmanın yolunu bulacağımıza dair söz istemiştim.

Ama bu...

Umduğumun çok ötesinde bir şey oldu. Elimizdeki zaman kısıtlamasını göz önüne aldığımızda ya hep beraber ona mutlu yıllar şarkısını söyleriz ya da onun şerefine ufak tatlı bir şeyler yeriz diye düşünürken...

Şimdi karşımızda gerçek bir pasta duruyor.

Üstünde yakılmayı bekleyen mumlarla dolu bir pasta.

Omega Noktası'ndaki herkes burada, tüm tanıdık yüzler; Brendan ile Winston, Sonya ile Sara, Alia, Ian ve Castle. Sadece Adam ile James yoklar ama yeni arkadaşlarımız var...

Haider burada. Stephan. Nazeera.

Sonra yeni direniş ekibi. Sığınak'ın henüz tanışmadığımız üyeleri. Hepsi gelmiş, bu mütevazı, dikdörtgen pastanın etrafında toplanmış. Pastanın üstünde de kırmızı krema ile

MUTLU YILLAR WARNER

yazıyor.

Yazı biraz eğreti olmuş. Krema da öyle şahane görünmüyor. Ama biri ışıkları kısıp da mumları yaktığında Warner yanımda kalakalıyor. Elini sıkınca dönüp bana bakıyor, gözleri daha önce onda hiç görmediğim yepyeni bir duyguyla kocaman açılıyor.

Bakışları hem güzellik hem trajediyle dolu; duygulanmayı kabul etmeyen bir metanet, ister istemez sevinen çocuksuluk. Kısacası acı içinde kıvranır bir hali var.

"Aaron," diye fısıldıyorum. "Bir sorun yok değil mi?"

Yanıtlaması birkaç saniye sürüyor ama nihayetinde

başardığında başını iki yana sallıyor. Bir kerecik... Ama olsun, o da yeter.

"Yok," diyor sessizce. "Sorun yok."

O anda rahatlıyorum.

Yarın, göğüs gereceğimiz acılar ve yıkımlar yaşanacak. Yarın bambaşka sıkıntılarla karşılaşacağımız yepyeni bir döneme gireceğiz. Bir dünya savaşının eli kulağında. Hayatlarımız için, tüm dünya için savaşacağız. Şu an, belirsizlik büyük. Ama bu akşam kutlama yapmayı seçiyorum. Küçük büyük tüm mutluluklarımızı kutlayacağız. Doğum günlerini, nişanları. Mutluluğa zaman ayıracağız. İçimizi nefretle doldurursak zorbalığa karşı nasıl ayakta durabiliriz? Ya da çok daha kötüsü...

İçimiz bomboş kalırsa.

Daha çok kutlama yaptığımızı hatırlamak istiyorum. Daha fazla mutluluk tattığımızı hatırlamak istiyorum. Kendime çok daha sık mutlu olacak fırsatlar tanımak istiyorum. Aaron'un, hayatında ilk defa doğum günü pastası mumu üflemeye itelenirkenki bu bakışını sonsuza dek hatırlamak istiyorum.

Sonuçta tüm savaşımız bunun için değil mi?

Mutluluğa ikinci bir şans tanımak.